

Proleter DEVRİMCİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

Mayıs 2011 Sayı: 26

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Dünyada ve ülkemizde 1 Mayıs, yine büyük bir coşkuyla kutlandı.

Bu yılın başında Kuzey Afrika'dan Ortadoğu'ya kadar uzanan halk isyanları, bu ülkelerde 1 Mayıs'a katılımı arttırdı. Aynı şekilde Yunanistan, Fransa, İtalya gibi krize karşı işçi-emekçi hareketinin yüksek olduğu Avrupa ülkelerinde de, 1 Mayıs yüzbinlerle kutlandı. Rusya'da kitleler giderek artan sayıda Lenin ve Stalin pankartları ve kırmızı bayraklarla yürüdü. Latin Amerika halkları, bir kez daha alanları doldurdu. 1 Mayıs'ın doğuşuna kaynaklık yapan ABD'den Avusturalya'ya kadar dünyanın dört bir yanında işçi ve emekçiler, emperyalist-kapitalist düzene öfkelerini haykırdılar, taleplerini dile getirdiler. "Büyük insanlığın" devrim ve sosyalizm özlemi, bu 1 Mayıs'ta bir kez daha dillendirildi.

Ülkemizde de 2011 1 Mayıs'ı önceki yıllara göre çok daha yaygın ve kitlesel kutlandı. Son yıllarda işçi ve emekçilere dönük artan saldırılar, 1 Mayıs'a katılımı arttıran önemli bir faktördü. Diğer yandan 1 Mayıs'ın seçimlerin arifesine gelmesi, partilerin ve milletvekili adaylarının 1 Mayıs'a ilgisini arttırdı. Uzun yıllar verilen mücadelenin ardından 1 Mayıs'ın meşruluğunun artması ve artık resmi olarak da tatil ilan edilmesi, bu 1 Mayıs'ın daha yaygın ve kitlesel geçmesinde rol oynadı.

Bu 1 Mayıs'ı özgün kılan yönlerden bir diğeri ise, Kürt halkının giderek artan biçimde 1 Mayıs'a katılımıydı. Her ne kadar hala Newroz'daki gibi bir sahiplenme ve katılım söz konusu değilse de, gerek Kürt illemlerindeki gerekse tüm ülkedeki 1 Mayıs kutlamalarına artan ilgi, gözle görülür biçimdedir. Bu tabi ki sevindirici bir gelişmedir.

Sayfa 2'de sürüyor

**Yüzbinler
sel
olup
aktı...**

TAKSİM KIZILA BOYANDI!

Yüzbinler sel olup aktı

TAKSİM KIZILA BOYANDI

Başta İstanbul olmak üzere gerçekleşen 1 Mayıs gösterilerinde, gençliğin katılımındaki artış, en çok dikkat çeken yön oldu. Son YGS skandalı ve ardından gelişen liseli gençliğin eylemleri, 12 Eylül sonrası ilk kez liselerde boykot yapılması, 1 Mayıs'taki gençliğin katılımını arttıran faktördü. Fakat sadece liseli gençlik değil, üniversiteli gençlik, işçi-emekçi, hatta işsiz gençlik de alanları doldurdu. 1 Mayıs'a katılımın artması ve bunların içinde genç nüfusun oranının çoğalmasa, elbette geleceğe dönük umut verici bir gelişmeydi.

Hiç kuşkusuz 1 Mayıs'ın kalbi, yine Taksim 1 Mayıs alanında attı. Yıllar süren dışa dış bir kavranın sonucunda Taksim, geçen yıl 1 Mayıs alanı olarak, kitlelere açılmak zorunda kalmıştı. Önce "makul sayı" üzerinden yapılan pazarlıklar delinmiş ve geçen yıl yüzbinlerce kişi, Taksim alanını doldurmuştu. Bu yıl ise Taksim, hiç tartışmasız 1 Mayıs alanı olarak ilan edildi ve resmen tanınmak zorunda kaldı.

Geçtiğimiz yıl yaklaşık 500 bin kişinin alanı doldurması üzerine, bu yıl hedef 1 milyondur. Bu hedefe ulaşılma potansiyeli net olmamakla birlikte, geçen yılın çok üzerinde bir kitlenin Taksim'e çıktığı bir gerçektir. Üç ayrı koldan yüzbinlerce kişi, adeta bir sel gibi alana aktı. Alana ulaşmak saatler sürdü. Özellikle Şişli kolu, mitingin başlamasından sonra da alana girmeye devam etti.

Burjuva medyanın altını özellikle çizerek söyledikleri gibi, her renkten muhalif oradaydı, fakat alana damgasını vuran renk, kıızıldı. Bayraklar, dövizler ve pankartlarda devrim şehitlerinin, önderlerin ve ustaların resimleri, alanın dört bir yanını çevreliyordu. Taksim anıtının etrafının üç sıra bariyerlerle çevrilmesi ve yağlanması da anıta çıkılıp flama ve pankartların açılmasına engel olamadı.

Bu 1 Mayıs'ta birçok "ilk" de yaşandı. Bunların başında, kürsünün sendika ağalarınca işgal edilmesine son verilmesi geliyor. Her yıl kürsüye çıkan çeşitli konfederasyonların başkanları, saatlerce konuşur ve bu da kitlenin büyük bir tepkisine yol açardı. Hatırlanacaktır geçen yıl, Türk İş Başkanı Mustafa Kumlu, başta Tekel işçileri olmak üzere işçi ve emekçiler tarafından yuhalanmış, kürsüyü ve alanı terk etmek zorunda kalmıştı. Bu yıl kürsü, gerçek sahiplerinin elindeydi. Sendikaların ortaklaştıkları 1 Mayıs mesajları, direnişçi işçiler tarafından okundu. Keza Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun hazırladığı ve altına kimi devrimci-demokrat kurumların da imza attığı 1 Mayıs metninin, hem Türkçe, hem Kürtçe okunması, bir diğer "ilk" oldu. Kürsü, işçilerin ve devrimcilerindi. Mitingin 1 Mayıs marşı ile başlaması ve 1 Mayıs şehitlerinin isimlerinin teker teker okunarak, kitlenin her bir şehit için "burada" diye haykırması, 1 Mayıs'ın ruhuna uygun düştü. Kürsüden bu topraklarda yaşayan

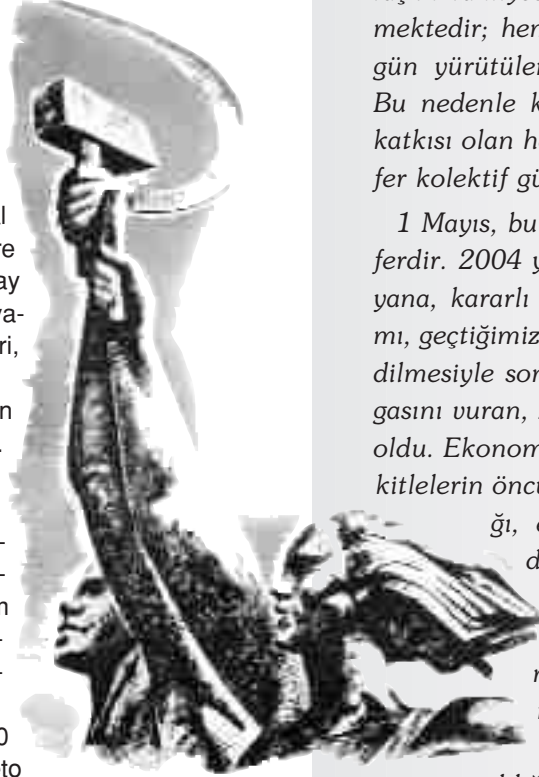
çeşitli dillerden söylenen marşlar ve türküler ve kolkola çekilen halaylar "halkların kardeşliği"ni resmeden güzel bir tablo oluşturdu.

Elbette kimi eksiklikler ve yanlışlar da vardı. Fakat genel olarak 2011 1 Mayıs, olumlulukları baskın olan bir 1 Mayıs oldu. Sadece yaygınlığı ve kitleselliği ile değil, coşkusu ve mesajlarıyla da umut verdi. Kitlelerin kendi gücüne güvenini ve moralini arttırdı.

Bu güven ve moral ile önümüzdeki günlere hazırlanmalıyız. Bir ay sonra genel seçimler yapılacak. Düzen partileri, kitleleri kandırmak ve düzene bağlamak için birbiriyle yarışıyorlar. Bize düşen görev ise, seçim atmosferinin politik ortamından yararlanarak, düzenin teşhisine hız vermek, devrim ve sosyalizmin propagandasını yükseltmektir.

Bir yanda yüzde 10 barajı, diğer yanda veto tehdidi ile seçimlerin demokratikliği ve meşruluğu daha bugünden tartışılır olmuştur. YGS skandalıyla düzenin kurumlarının çürümüşlüğü ve güvenilmezliği en açık biçimde ortaya serilmiştir. Arka arkaya çıkarılan yasalarla işçi ve emekçilerin hakları iyice budanmış, yaşam ve çalışma koşulları iyice ağırlaşmıştır. Milyon dolar sahiplerinin sayısı artarken, yoksulluk ve işsizlik rekor düzeylere çıkmıştır. Bunun yanı sıra zindanlar mahkumlarla dolup taşmaktadır. Türkiye, anti-demokratik uygulamalar ve yasaklarda, dünyanın sayılı ülkelerinin arasındadır. Düşünce, eylem ve örgütlenme özgürlüğü cendereye alınmış, son olarak internete de yasak getirilmiştir.

Böylesi boğucu ve baskıcı rejimlerde, kitlelerin isyanı kaçınılmazdır. Yalan ve demagoji ile oyalamak bir yere kadardır. Artan sayıdaki halk hareketleri de bu gerçeği somut olarak göstermektedir. Türkiye halkları da patlamaya hazır bir volkan gibidir. Son 1 Mayıs mitingleri bunu ortaya koymaktadır. Bütün mesele, doğru bir perspektif ve önderlikle bu tepkileri örgütlü bir güce dönüştürmek ve doğru hedeflere yönlendirebilmektir. Bu görev bizim üzerimizdedir. Çubuğu daha fazla örgütlenmeye büküceğiz ve yakın çevremizden başlayarak herkesi örgütlü hale getireceğiz. Unutmayalım ki, örgütlü halk yenilmezdir.

Okurlara...

Merhaba,

12 Eylül hücrelerini ve bu hücrelerdeki işken celere karşı direnişini anlattığı "İnancın sınıandığı zor mekanlar; HÜCRELER" adlı kitabından dolayı tutuklanan Nevin Berktaş tahliye oldu. Tahliyenin hukuksal gerekçesi bir yana, asıl nedenin siyasal olduğu ve yürütülen kampanyanın etki düzeyinin belirleyici olduğu çok açık. Nevin Berktaş'ın tahliyesi, "direnişin zaferi" anlamına gelmektedir; hem 12 Eylül direnişinin hem de bugün yürütülen kampanyadaki kararlı duruşun. Bu nedenle kampanyaya şu ya da bu düzeyde katkısı olan herkes, bu zaferde pay sahibidir. Zafer kolektif gücün etkisiyle kazanılmıştır.

1 Mayıs, bu süreçte kazandığımız bir başka zaferdir. 2004 yılında Sarayhan 1 Mayısından bu yana, kararlı bir biçimde verilen Taksim savaşı, geçtiğimiz yıl Taksim'in kazanılması ve fethe edilmesiyle sonuçlanmıştı. Bu yıl ise, alana damgasını vuran, zafer kutlaması, kazanma coşkusu oldu. Ekonomik ve siyasal baskıların yoğunlaştığı, kitlelerin öncülerine karşı saldırıların yoğunlaştığı, ekonomik krizin ikinci dalgasının daha şiddetli olarak yakınlaştığı günümüzde, sınıf mücadelesinin çok daha zorlu ve sert geçeceğini görmek zor değildir. Ve bugün ihtiyacı-mız olan en önemli şey, proletaryanın gücünü görmek, kazanma kararlılığı ile harekete geçmek ve sınıf mücadelesini yükseltmektir.

Gündemdeki konularla ilgili yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

26. sayıda

3	Bir demokrasi oyunu; seçimler
4	Kitlesel, yaygın, coşkulu...
5	Bayram yeri gibi
6	Bir kez daha Taksim
7	Başımız dik, alınımız açık, yine geldik Taksim'e
8	Almanya'da sendikaların 1 Mayıs talebi
9	Metalde TİS süreci sonlandı
10	Sendika ağaları yine parlamento yolunda
11	Nevin Berktaş serbest bırakıldı
12	'Nevin için özgürlük şarkıları' etkinliği yapıldı
13	Cezaevinde yazmak
14	ABD kazanamadığı savaşı tırmandırıyor
16	Bireysel emeklilik
17	Sağlık emekçilerinden iki günlük grev
18	Blok adaylarına "veto" geri tepti
19	Katliam gerçeği
20	Tarihten bir sayfa: Gazeteci Sablon
21	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
22	Kavga'nın baharı '68 eylemleri
23	III- İmparatorun güç kaybetmesi, gerilemesi

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müd: Gülizar Çınar Adres: Kemalpaşa mah. Atatürk Bulvarı Bedrettin İnönü İş Merkezi No: 114-41 Eminönü/ İSTANBUL (Aksaray Pertevniyal Lisesi karşısı), Tel: (0212) 512 38 07, e-mail: devrimcidurus@hotmail.com Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İST. Tel: (0212) 613 1211, YEDİVEREN YAYINLARI Yerel Süreli Yayın Sayı:26, Mayıs 2011, 2 TL(KDV Dahil)

Seçimler yaklaştıkça, bir yanda seçim vaadi yarışı, diğer yanda parti başkanlarının it dalaşı tam gaz gidiyor.

Her seçim döneminde vaatler baş köşeye oturur. Öyle ki “Kayseri’ye liman yapacağım” diyen milletvekili adayının olduğu söylenir. Ne aday olduğu bölgeyi tanıyan, ne de vaadinin ayaklarının yere basıp basmadığını bilen, ne çok parti başkanı, milletvekili adayı gördü bu ülke...

Şimdi de değişen çok bir şey yok. Adeta kim daha büyük atacak yarışı var. Ama bu yarışta kimse, Erdoğan’ın yanına yaklaşmıyor. Bir siyasetçiden çok, bir çığırktan, bir şovmen gibi davranıyor Erdoğan. Günlerce “çılgın proje” merakı uyandırıyor. Sonra büyük

Her yol mübah

Uzmanlar, partilerin vaatlerinin oy oranına çok küçük bir yarar sağladığını ileri sürseler de, düzen partileri vaat yarışını sürdürüyor. Özellikle **CHP, oy oranını arttırabilmek için askerlikten yoksulluğa, halkın en fazla şikayet ettiği konulara “çözüm”ler sunuyor.** Tüm televizyon kanallarında Kılıçdaroğlu’nun reklamları oynatılıyor. Bir yanda “herkesin CHP’si” sloganlaştırılıyor, diğer yanda yeniden halkçılıktan, devrimcilikten dem vuruluyor. **Her telde oynayan, rotasını bulamamış bir “yeni CHP” görüntüsü veriliyor.** Asıl amaç, seçimlerde daha fazla oy almak olunca, her yol mübah sayılıyor.

Seçim öncesi, partilerin birbirlerine yönelik seviyesiz suçlamaları da arttı.

yor. En başta da kendisine karşı ayağa kalkan kitlelere tehditler savuruyor. YSK skandalı sonrası on binlerce liselinin sokaklara dökülmesi karşısında “biz de 5-10 bin genci önlerine çıkarırız” diyebiliyor mesela. Veto kararı karşısında isyan eden Kürt halkına, BDP’li vekillere saldırıda sınır tanımıyor. “Kürt sorunu bitmiştir artık” diyerek, bu konuda da milliyetçi duyguları okşamayı sürdürüyor.

Kısacası, seçim döneminde kullandıkları üslup ve araçlarla, gerçek seviyelerini ve niyetlerini açığa vurmuş oluyorlar.

Seçimler aldatmacadan ibarettir

Bütün bu kirli yöntemler üzerinden bir demokrasicilik oyunu oynanıyor. Sözümona halk, seçimlerde kendini yönetecek partiyi ve adayları belirliyor. Oysa her şey kapalı kapılar ardında gerçekleşiyor. Önce emperyalist efendilerine görücüye çıkıyorlar, onların onay ve rızasını alıyorlar. AKP’nin kuruluşunda olduğu gibi, Kılıçdaroğlu CHP’si de ilk iş olarak ABD’ye bir heyet gönderdi, görüşmelerde bulundu.

Partiler böyle kurulur ya da yenilenirken, milletvekili adayları da parti başkanlarının iki dudağının arasında belirleniyor. Adnan Menderes’in ünlü “odunu koysam seçtiririm” demesi gibi, parti başkanları, adaylarını ve tabi seçmenleri böylesine küçümsüyor.

Partilerin ve adayların bu şekilde belirlendiği bir ortamda, nasıl bir demokratik seçimden bahsedilebilir ki? İşçi ve emekçiler, bırakalım aday olabilmeyi, istediği kişiyi seçme hakkına bile sahip değiller. Hal böyleyken her 4-5 yılda bir seçim oyunu oynanır. **Amaç, yıpranan hükümetleri yenilemek ve kitleleri yeniden düzene bağlayabilmektir. İşçi ve emekçilere de bu oyunda düşen rol, figüranlıktır.**

Bu oyunun bir parçası olmayalım! Şu ya da bu partinin hükümet kurmasıyla, işçi ve emekçilerin yaşam koşullarında değişen bir şey olmadığı gibi, daha da kötüleşmiş, gelen gideni aratmıştır. Burjuva parlamento seçimleri, “kırk katır mı kırk satır mı” seçimidir. Ölümlerden ölüm beğenmek yerine, **yaşam hakkımızı savunmak için, kendi gücümüze güvenmeli, her yerde örgütlenmeli ve mücadeleyi yükseltmeliyiz.**

Düzenin seçimler aracılığıyla kitleleri yalan ve demagojiyle kendine bağlama oyununu bozalım! **“Düzen partilerine oy yok” diyerek, bu aldatmacaya kanmadığımızı gösterelim!** 1 Mayıs’larda açığa çıkan gücümüzü daha örgütlü hale getirerek, kendi iktidarımızı kurmak için, devrim ve sosyalizm için harekete geçelim!

Bir demokrasi oyunu SEÇİMLER

Kirli yöntemler üzerinden bir demokrasicilik oyunu oynanıyor.

Her şey kapalı kapılar ardında gerçekleşiyor.

Önce emperyalist efendilerine görücüye çıkıyorlar, onların onay ve rızasını alıyorlar. AKP’nin kuruluşunda olduğu gibi, Kılıçdaroğlu CHP’si de ilk iş olarak ABD’ye bir heyet gönderdi, görüşmelerde bulundu.

Partiler böyle kurulur ya da yenilenirken, milletvekili adayları da parti başkanlarının iki dudağının arasında belirleniyor. Adnan Menderes’in ünlü “odunu koysam seçtiririm” demesi gibi, parti başkanları, adaylarını ve tabi seçmenleri böylesine küçümsüyor.

bir şovla bu projeyi açıklıyor. Projenin kendisinden çok sunuş biçimi, reklamı daha fazla önem kazanıyor. Ve ardından “Kanallıstanbul” projesini patlatıyor. Bunun kendisine ait olmadığı, kısa sürede açığa çıkınca, bu kez “olsun” diyor, “önemli olan kimin yaşama geçirdiği...” Hayaller, projeler üzerine onca söylevin yalan olduğu açığa çıkıyor, o ise işi pişkinliğe vuruyor. Tabii bu projenin tarıma, çevreye vereceği zarar, umurlarında değil. Önemli olan yeni rant kapılarının açılması...

Bu seçimlerdeki vaatlerin diğerlerinden tek farkı, “büyük düşünme” adına 10-15 yıl sonrasının satılmaya çalışılmasıdır. AKP de CHP de, seçimlerden sonra ne yapacaklardan çok, 2023 yılına dair pembe tablolar çizmeyi tercih ediyorlar. Cumhuriyetin 100. yılı olması nedeniyle 12 yıl sonraki Türkiye’yi pazarlamaya çalışıyorlar. Bu yöntem, kısa vadeli vaatlerle kendilerini bağlamaktan daha fazla işlerine geliyor.

Seçim sonrası için de vaatleri yok değil. “Aile sigortası”, “hilal kart” gibi, aklıktan ölmeyip süründürecek reçeteler de sunuyorlar. Ama Tansu Çiller’in “iki anahtar” vaadi gibi, bunların da seçim sonrası unutulacağı bir gerçek.

Program düzeyinde partiler birbirlerine benzedikçe, seçim yarışı da programlar üzerinden değil, kişisel, ahlaki sataşmalar üzerinden yapılır oldu. CHP’nin eski başkanı Deniz Baykal’ın bir kaset darbesiyle devrilmesi gibi, MHP başkan yardımcılarını da kaset vurğunu yediler. AKP, MHP’yi barajın altında bırakarak milletvekili sayısını arttırmak için her yolu devreye sokuyor.

Elbette **bu durum AKP’nin seçimlerde istediği kadar milletvekili çıkaramayacağı korkusunu da ele veriyor.** 8 yıllık hükümet süresince yıpranan AKP, bu seçimlerde de meclisin ezici çoğunluğunu ele geçirmek istiyor. Yeni dönemde anayasa değişikliği ve cumhurbaşkanlığı seçimleri, meclis aritmetiğinin önemini de arttırıyor. O yüzden AKP, rakiplerine darbe vuracak her yolu deniyor. Kaset savaşları yürütüyor. CHP’nin kalesi olarak bilinen İzmir’i ele geçirmek için İzmir Belediyesi hakkında soruşturma açıyor. Kürt illerinde BDP’nin bağımsız adaylarını “veto kararı” ile diskalifiye etmeye kalkışıyor.

Tabi ki sadece AKP değil, diğer düzen partileri de AKP’ye ve birbirlerine söylemediklerini bırakmıyorlar. Ancak **elindeki olanaklar yönüyle AKP saldırganlıkta hepsinin üzerine çıkabili-**

1 Mayıs 2011'de İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Mersin, Diyarbakır, Hatay, Eskişehir, Tokat, Kayseri, Antalya, Artvin başta olmak üzere kitleysel, yaygın ve coşkulu bir şekilde kutlandı.

İşçiler, emekçiler, öğrenciler, kadınlar, çocuklar, sanatçılar, yazarlar taleplerini haykırmak için alanları doldururken, tüm Türkiye'nin kalbi yine Taksim meydanında attı. Mitinglerde işçiler ve emekçiler torba yasasına karşı tepkilerini dile getirdiler. Geçtiğimiz yılların aksine mitinglere katılımı ve kutlanmasında büyük bir artış gözlemlendi.

Türkiye'de tüm işçi ve emekçilerin kalbinin attığı **Taksim**, en kitleysel ve coşkulu 1 Mayıs'ın yaşandığı yer oldu. Aylar öncesinden başlayan hazırlıklar kapsamında organizasyonu yapılan bu 1 Mayıs'a hakim olan devrimci bir atmosferdi. Yıllarca çatışarak, uğruna şehitler verilerek kazanılan 1 Mayıs'ta devrimcilerin etkisi sadece alana değil, programa da yansdı. Bu yıl sendika başkanları konuşmazken, hazırlanan ana konuşmayı direnişçi işçiler okudu. Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun hazırladığı ve ileri ci ve devrimci kurumların da imzasını koyduğu bir metin d,e Türkçe ve Kürtçe okunurken, bu bir ilk oldu. İlk kez kürsüden Kürtçe türküler söylendi, gelen işçi ve emekçiler Taksim'e sığmadı.

Taksim meydanına, Şişli, Tarlabası ve Dolmabahçe yönünden kortejler oluşturarak gelindi. Mitingin en kitleysel ve coşkulu kolunu Şişli kolu oluşturuyordu. Buradaki pankartlarda ve sloganlara da yansıyan devrimci hava oldu. Devrimci kortejlerin damgasını vurduğu bu kol, yolun iki kanadına yayılarak yürüdü.

Her iki kolda da DİSK kortejleri önde yer aldı. DİSK kortejinde Birleşik Metal-İş ve Nakliyat-İş en yoğun katılımı gösterirken, Genel-İş'in sayısında geçen yıllara oranla bir azalma göze çarptı. Dev Sağlık-İş ve Sosyal-İş'in katılımı da iyiydi ama diğer sendikalar neredeyse sembolik düzeyde katılım gösterdiler. Özellikle Birleşik Metal-İş'te yaşanan grev ve devam eden direnişler öne çıkartıldı. Fabrikaların kendi pankartlarıyla katıldığı kortejde, "Metal işçileri tarih yazıyor" pankartıyla geçtiğimiz ay yaşanan greve dikkat çekildi. Nakliyat-İş'te de geçtiğimiz aylarda direnişini kazanımıyla sonuçlandıran Nemtrans işçilerinin katılımı iyiydi. Dev Sağlık-İş'de ise öne çıkan taşeronlaştırma saldırısı oldu.

DİSK kortejlerinin ardından TMMOB, Spor-Sen, barolar, ÇHD, PSAKD, Divriği Kültür Derneği yürüdü. Arkalarından ise Devrimci 1 Mayıs Platformu ana pankartının arkasından Emek ve Özgürlük

Cephesi, Proleterce Devrimci Duruş, Kaldıraç ve Halk Cephesi kortejleri oluşturuldu. Sol kolda ise DİSK'in ardından TTB, ESP, Partizan, DHF, BDSP, SODAP, Halkevleri, EHP, Devrimci Hareket ve diğer dernekler ve katılımcılar izledi. Bu taraftan PTT ve Canbebe direnişçileri birlikte yürüdüler. İHD'den futbol taraftarlarına, Devrimci '78'lilerden Suyun Ticarileşmesine Hayır Platformu'na kadar çok geniş bir kesim, kortejleriyle Şişli kolundaydılar.

Yürüyüş kollarında "1 Mayıs kızıldır kızıl kalacak", "Yaşasın 1 Mayıs! Biji yek gulan", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganları atıldı. Şişli kolunun en kitleysel katılımını ise Devrimci 1 Mayıs Platformu'nu oluşturan yapılar ger-

çekleştirdi. Platformu'nu oluşturan yapılar coşkulu ve kararlı duruşlarıyla alanın da en dikkat çeken kortejini oluşturdular. Halk Cephesi arama noktasında üstünü aratmadan meydana giriş yaparken, polis bariyerlerini etkisiz hale getirdiler.

Proleterce Devrimci Duruş okurları da ana pankart ile Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in resminin yer aldığı bir pankart ve şehit düşen İhtilalci komünist önderlerden Osman Yaşar Yoldaşcan, Mehmet Fatih Öktülmüş, İsmail Cüneyt ve Sezai Ekinci'nin resminin yer aldığı pankartı taşıdılar. Flamalar ve fularların yanı sıra kortejde coşku ve disiplin hakimdi. "Yaşasın 1 Mayıs! Biji yek gulan", "1 Mayıs kızıldır kızıl kalacak", "Yaşasın devrim ve sosyalizm", "Kurtuluş devrimde sosyalizmde", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni", "Kahrolsun faşist diktatörlük", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük", "Biz çelikten biz Bolşevik müfrezeyiz", "Marks, Engels, Lenin, Stalin Yaşasın devrim ve sosyalizm", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Kahrolsun emperyalist savaş" sloganları atılırken, yapılan ajitasyon konuşmalarında 1 Mayıs'ın nasıl kazanıldığına ve Taksim meydanının önemine dikkat çekildi.

Şişli kolunda Halk Cephesi, Kaldıraç, DHF, ESP, Halkevleri, kitleysel katılımlarıyla dikkat çektiler. Bu kolun alana girişi 13.30'a kadar sürerken, program devam ettiği sırada kortejlerin girişi devam ediyordu. Diğer kollar çok önceden alana vardı, Şişli kolu yoğunluk bakımından alana en son giren

kol oldu.

Tarlabası'ndan ise KESK'e bağlı sendikalar ve BDP, EMEP, SDP, TÖP vb. girdi. KESK'te her zaman olduğu gibi Eğitim-Sen ve SES en kitleysel kortejleri oluşturdular. Bu kola damgasını vuran ise BDP oldu. Önceki yıllara göre daha kitleysel katılan BDP'nin bağımsız milletvekilleri adayları da oradaydı. BDP kortejinde son dönemde yaşanan devlet saldırılarına karşı direnişin damgasını vurduğu coşku da dikkat çekti. Genel anlamıyla bu koldaki coşku zayıf kalırken, sloganlara katılım ise cansızdı. Bu kol da alana erken giren kollardan biri oldu.

Dolmabahçe kolu ise alana en erken ve en cansız giren kol oldu. Türk-İş ve Hak-İş'in önde yer aldığı her iki kolda da neredeyse slogan dahi atılmazken, slogan atanlarda da daha çok gericiilik hakimdi. Bu kolun en kitleysel katılımını TKP gösterdi. Bu kolda yürüyen sendikalar ve gruplarda ağırlıklı olarak Türk bayrağı ve gerici semboller dikkat çekti. Türk Metal, mehter takımıyla gelmişti mesela. Hak-İş, Türk-İş gibi sendikalar alanı en önce terkeden sendikalar oldular.

Alanda ise program 1 Mayıs marşının büyük bir koro halinde söylenmesiyle başladı. Ardından direnişçi işçilerin hazırladığı ana metin okundu. Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun hazırladığı metin ise Türkçe ve Kürtçe olarak okundu. Grup Yorum, Kardeş Türküler ve Koma Agre Jiyan'ın söylediği marşlar ve türkülerle program son bulurken, alana gelenlerin yüzünde coşku ve heyecan hakimdi.

Ankara'da gerçekleştirilen 1 Mayıs mitingi son yılların en kitleysel 1 Mayıs'ı olarak dikkat çekti. DİSK, KESK, TMMOB ve TTB tarafından örgütlenen mitinge kortejler Gar önünde toplanarak başladılar. Buradan Sıhhiye Meydanı'na gelen kortejlerde "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Direne direne kazanacağız", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganları atıldı. Kentsel dönüşüm kapsamında yer alan semtlerde oturan emekçiler de mitinge katılım gösterirken, Kamu-İş adlı gerici sendikadakilere BDP'lilere sözlü saldırması sonucu kavga çıktı. Kürtlerin ve devrimcilerin müdahale ettiği kavgada, bu sendika alandan çıkarıldı. Kürsüden yapılan konuşmalarda ise örgütlenme çağrısı yapıldı. Mitinge çeşitli devrimci kurumlar da katılım gösterdi. Miting sonunda devrimci öğrencilerle İşçi Partisi'nin gençlik kolu olan TGB'li öğrenciler arasında çatışma çıktı.

İzmir'de 1 Mayıs kitleysel bir şekilde kutlandı. Konak, Alsancak Liman ve Basmane yönlerinden Gündoğdu meydanına gelen kortejlerin içinde, en kitleysel katılımı KESK sağladı. DİSK ve Türk-İş'e bağlı sendikaların katıldığı mitingde, devrimci ku-

rumlar da yer aldı. Kürsüden CHP'yi destekleyen konuşmalar ve anonslar dikkat çekti. CHP'li belediye işçilerinin işten atılmasına dahi vurgu yapılmazken, alana gelen milletvekillerinin adları kürsüden anons edildi. Mitingde "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Direne direne kazanacağız", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbiri-miz" sloganları atıldı. Miting programı kortejlerin alana devam ettiği sırada başlatıldı. Saygı duruşuyla başlayan programda sendikalar adına bir konuşma gerçekleştirildi. Konak Belediye işçileri de söz hakkı istedi, ancak ilk başta buna karşı çıkan sendikacılar, işçilerin fiili müdahalesi sonucunda söz hakkını vermek zorunda kaldılar. Kürsü önünde bekleyen Konak işçileri çıkan sendikacıları protesto ettiler.

Adana'da miting, Uğur Mumcu meydanında yapıldı. Alana iki koldan kortejler oluşturarak gelen işçiler, son dönemdeki talepleri içeren sloganlar atıldılar. Tekel işçileri, kürsüde yeralan Türk-İş Bölge Temsilcisi Edip Gülnar'ı yuhladı. Mitinge DİSK, KESK ve Türk-İş'e bağlı sendikaların yanı sıra, BDP, BDSP, DHF, Emek ve Özgürlük Cephesi, Halkevleri katıldılar. BDP'nin katılımı geçen yıllara göre daha az olurken, Kürt halkı da ağırlıklı olarak semtlerde çatışmalı gösteriler düzenlediler. 5 bini aşkın bir kitlenin katıldığı miting saygı duruşu ve yapılan konuşmaların ardından halaylarla son buldu.

Bursa'da stadyum önünde kortejlerin oluşturulmasıyla başlayan ve Kent meydanında yapılan mitingte, 1 Mayıs'ta Türk-İş ve KESK'in ağırlığını oluşturduğu bir program oluşturuldu. Türk Metal-İş sendikasının yoğun katılımıyla yer aldığı mitingde, reformist partilerin yanı sıra devrimci kurumlar da yer aldılar. Tüm kortejlerin alana girmesinin ardından konuşmalar yapıldı. Konuşmaları geçen yılların aksine sendikacılar değil, işçiler okurken, Grup Kucaklaşma'nın söylediği marşlar ve türkülerle program sonlandırıldı.

Bu yıl 1 Mayıs başta **Diyarbakır, Van ve Antep olmak üzere Kürt illerinde** de coşkuyla kutlandı. Leyla Zana, Gülten Kışanak, Akın Birdal gibi BDP'li milletvekilleri adaylarının da katıldığı ve konuşmalar yaptıkları bu mitinglerde, Kürt halkının taleplerinin yanı sıra, mitinge katılan sendikalar-dan işçi ve emekçilerin talepleri de haykırıldı. Newroz kutlamalarıyla kıyaslandığında, 1 Mayıs-lara Kürt halkının katılımın oldukça zayıf kaldığı bir gerçektir. Ancak gerek Kürt illerinde ve gerekse Türkiye çapında gerçekleşen 1 Mayıs-lara, Kürt halkının katılımı giderek artmaktadır. 2011 1 Mayıs, seçimlerin arifesine de gelmesinden dolayı BDP'nin ve milletvekili adaylarının katılımı da önceki yıllara nazaran yüksekti. Bu mitinglerde kürsüden Kürtçe konuşmalar yapılması ve Kürtçe şarkılar söylenmesi, gelinek noktanın görülmesi bakımından da anlamlıydı.

Bayram yeri gibi

Yıllarca verilen mücadelelerin zaferle taçlandığı yerde, 1 Mayıs alanı Taksim'de, yine onbinlerce işçi emekçiyle birlikte 1 Mayıs kutlandı. Yıllar önce annesinin karnında Taksim'e 1 Mayıs'ı kutlamaya gelenler, bugün kendi çocuklarını alıp yine 1 Mayıs alanını doldurdular.

Haftalar öncesinden başlayan çalışmaların tatlı yorgunluğu, sabah erkenden 1 Mayıs alanına gelmemizi etkilemedi. Mecidiyeköy'den Şişli'ye doğru kendi pankartımızı bulmak için yürüyoruz. Yolda birçok kavga dostunu görüyoruz. Kimisiyle başımızla selamlaşıyoruz, kimisiyle sohbet ediyoruz. Bayram sabahı gibi. Kısa selamlaşmalar ve sohbetlerle ilerliyoruz. Bir arkadaş Nevin Berktaş'ın tahliye olduğunu duyduğunu, inanamayarak araştırıp öğrendiğini ve çok mutlu olduğunu belirtiyor.

Kendi pankartımızı ve yoldaşlarımızı görünce, sıcak bir sevgi yayılıyor yüreğimize. İşte birlikte kazandığımız alana yine birlikte gireceğiz. Önlüklerimizi giyiyor, flamalarımızı alıyoruz ellerimize ve faşizmin karanlığını yırtarcasına sallıyoruz ileri geri. Gelenlerle tek tek ilgileniyoruz, bu kızıl günde önlüklerimiz, şapkalarımız, flamalarımız ve fularlarımızla biz de gelen bütün yoldaşlarımızı ve dostlarımızı kırmızıyla beziyoruz. Saat 9.00 olduğunda gelenlerin sayısı artıyor ve saat 10.00 gibi yürüyüşe başlıyoruz.

Disiplinli bir kortej oluşturduk. En önde Proleter Devrimci Duruş pankartımız, arkasından yoldaşlarımızın arasında 4 ustanın pankartı ve sonrasında önderlerimizin pankartı dalgalanıyor Taksim sokaklarında.

"1 Mayıs Kızıldır Kızıl Kalacak", "Yaşasın 1 Mayıs", "Biji Yek Gulan", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm", "Biz Çelikten Biz Bolşevik Müfrezeyiz", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "1 Mayıs Şehitleri Ölümsüzdür", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganları, yürüyüş boyunca attığımız sloganlardı. Sloganların yanı sıra "Yürüyoruz dalgalar gibi" marşıyla, "Kanlı pazar" marşını hep birlikte söyledik.

Yıllardır bu alana birlikte geldiğimiz yoldaşların dışında, ilk kez 1 Mayıs'ta Taksim'e gelenler de o coşkudan nasibini aldı. Coşkulu ve disiplinli yürüyüşümüzün başından sonuna kadar birer Bolşevik gibi davrandılar. Küçük çocuklarımız yürüyüş boyunca gerek önlükleri ve gerekse flama taşımalarıyla bu sene de 1 Mayıs maskotlarımız oldular.

Arama noktasına gelindiğinde, yoldaşlarımızın hepsi geçene kadar bekledik ve herkesi aldıktan sonra tekrar kortej oluşturup bu sefer daha gür atılan sloganlarımız ve devrimci duruşumuzla girdik kızıl meydana...

Bir pankartımız Sular İdaresi'nin üzerinde dalgalanırken bir pankartımız heykelin oraya, diğer pankartımız da Şişli girişindeki alanda yerini aldı. Flamalarımız heykelde salınırken, önderlerimizin bulunduğu pankartımız gazetecilerin ve eylemcilerin dikkatini çekti; bol bol fotoğraf çektiler.

Miting, devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Sendika konfederasyonları adına açıklamayı bu kez işçiler okudu. Devrimci-demokrat kurumların açıklaması, hem Türkçe hem Kürtçe olarak okundu.

1 Mayıs işçi ve emekçiler için bir yılbaşıydı. Ruhi Su Dostlar Korosu 1 Mayıs marşıyla açtı yeni bir mücadele yılını... Grup Yorum'un şarkı ve marşlarıyla daha da coşan kitle, halaylara durdu. Halaylar Kardeş Türküler ve Agira Jiyan'in söylediği türküler ve şarkılarla devam etti.

Miting 15.30'a kadar sürdü. Bittikten sonra yoldaşlarımızı tekrar toparlayıp kortej oluşturarak yürüyüşe geçtik. Önceki yıllarda Taksim'e çıkmak için zorladığımız bu sokaklarda, artık devrim andımızı içiyorduk. Andımız bittikten sonra sloganlarımızı atıp, bu 1 Mayıs da burada bitirdik ve coşkulu geçen 1 Mayıs gününün ardından dillerimizde marşlarımızla alandan ayrıldık.

Bir kez daha Taksim...

Bir kez daha Taksim'e yürüyeceğiz. Günler öncesinden başlayan hazırlıklara rağmen, gündemin yoğunluğundan pek 1 Mayıs havası yokmuş gibi duruyordu İstanbul. Hani "fırtınadan önceki sessizlik" derler ya, öyle bir durum yaşanıyor sanki.

1 Mayıs yaklaştıkça heyecanı da artıyor İstanbul'un. Dalgaların kıyıları dövmesi gibi, işçiler ve emekçiler de aslında 1 Mayıs alanına akmanın sancısını, taleplerini haykırmanın coşkusuyla yaşayacaklarını bilerek hazırlanıyorlar. "Böyle bir İstanbul gördü" diyordu ya, o ünlü '77 1 Mayıs'ını Ruhi Su'nun güzel sesinden dinlediğimiz türkü, şimdi öyle bir İstanbul'u daha görmesinin vaktindeyiz. Kimbilir daha kaç türküye, şiire konu olacak bir görkemlilik ve coşkuyla yaşanmalı 1 Mayıs. Yılların getirmiş olduğu özelemler, sokakları yara yara parçalanırken, tüm Türkiye işçi ve emekçilerinin kalbini attığı bir alana çıkabilmek, değişik bir duygu da yaratmıyor değil. Bu alanda şehitlerimizin, yaralılarımızın kanı, emeği var. Bu alana girmek için mücadele ederken zindanlara düşenlerin yürekleri var. "Bu meydan başka meydan" denilmesi boş değil. Uğruna mücadele ettiğimiz tüm değerleri gerçeğe dönüştürmenin bir provasını adeta. "Haramilerin saltanatını yıkacak" bir kararlılık ve öfke, işçilere ve emekçilere güven verecek bir heyecan ve mutluluk yaşanmalı burada.

Çatıştık, öldük, vurduk, vurulduk. Ve böyle açtık bu alanı... Şimdi "biz açtık alanı" diyor ya hükümet utanmazca, oysa bu alanı kimin açtığını herkes gibi onlar da pekala biliyor. Hatta onlar çok daha iyi biliyor. Çünkü hiçbir hak çatışmadan alınmamış ve burjuvazi, en ufak bir kırıntıyı dahi kendi rızasıyla vermemiştir. Bunu bilmenin hıncı ve gururuyla, işçilere ve emekçilere yapılan azgınca saldırıların bilincinde olarak giriyoruz 1 Mayıs'a ve 1 Mayıs alanına...

Duygular pek dışı vurulmаса da alanlarda yansıyor o coşku. Kararlı, mağrur bakışlarda ya da bir kelimede, bir türküde... "Taksim 1 Mayıs alanıdır"dan başlayarak "İşte Taksim İşte 1 Mayıs" dediğimiz zamana kadar yıllar süren bir çatışmanın ürünü olarak alındı bu meydan. Tabi ki, '77'de düşenlerimizi, Mehmet Akif Dalcıları, '96 şehitlerinin mirasını yüreklerimizde taşıyarak girdik bu muharebeye. Her türlü saldırı da direniş de yaşandı. Kaçkılar da çıktı, kahraman da...

Devrimciler

ve komünistler, işçiler ve emekçilerle bu alanı kazandığında, kaçanlar, rahat limanlarda miting yapanlar, "zafer"den bahsedebilirler mi? Ne kadar göstermelik nutuklar çekseler de bu zaferin tadını çıkaracak ve bayraklaşarak alanı dolduracak olanlar, en başta şehitlerimiz olacak. Devrimci ve komünistler işçi ve emekçiler olacak.

İşte 2011 1 Mayıs'ında damgasını vurması gereken de bu zaferin coşkusu olmalı. Geçen yıl Taksim'e girildiğinde, kitlelerde durumu tam olarak anıyamamanın bir şaşkınlığı da vardı. Bir tedirginlik hakimdi. "Acaba"larla başlayan soruları yüzlerinden okumak mümkündü. Yine de nehirler gibi aktılar alanlara ve 1 Mayıs mitingi bittiğinde "gelecek yıl daha güçlü geleceğiz" diyerek ayrıldılar.

Bu yılki 1 Mayıs'ta günler öncesinden başlayan hazırlıkların nihayete erdirilmesinin zamanı... Sabah nasıl oldu demeyeceğim bu kez, çünkü bu heyecanı ilk kez yaşamayan biri olarak daha deneyimli ve bilinçliyim aslında. Önemli olan hazırlıklarda eksiklik olmaması. Son kontroller yapıldıktan sonra sabah Şişli'ye yola çıktığımda, heyecan da başlıyor. Nasıl geçecek bu 1 Mayıs? Yoldaşlarımızla harcanan emeklerin karşılığını alabilecek miyiz?

Bu yıl biz de daha coşkulu ve zafer kazanmanın tadına vararak giriyoruz 1 Mayıs'a! Yoldaşımızı devletin elinden alabilmenin coşkusu, heyecanı, 1 Mayıs hazırlıkları sürecinde de yansıdı. Eylemler, yürüyüşler, açıklamalar... Birçok şey yaşandı 1 Mayıs öncesinde. Yine yoğun bir yıl geçirmiş olmak, aslında fark ettirmeden 1 Mayıs'ı da doruk noktasına getiren bir işlev görüyor. Dünyada yaşanan emperyalist savaş, ülke içinde "torba yasasına" karşı eylemler ve Kürt halkının sokakları tutuşturmasının yanı sıra, öğrencilerin sınavlarda yapılan hilelere karşı haykırışları...

Evet kitlesele olacak da, coşkulu ve kararlı olması da oldukça önemli. Pankartlar ve malzemelerle Şişli'ye geldiğimde, önce Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun pankartını hazırlayıp temsilcilere teslim ettikten sonra, kendi hazırlıklarımıza geçiyorum. Sabahın 7'si. Ama bu saatte bile insanlar gittikçe hızlanan bir şekilde geliyorlar. Pankartlar hazırlanırken, şehir dışından gelen otobüsler yanaşarak Şişli'ye. Onlar da telefonlardan "İstanbul'dayız" diyerek haber veriyor

dostlarına, sevdiklerine. "Evet İstanbul'dasınız, kavganın şehrinde".

Yoldaşların gelmesinin ardından, pankartları öne taşıyoruz. Hazırlıklarımızı yaparken, bolca basına yansımayan fotoğraflarımız da çekiliyor, röportaj yapmak isteyen televizyonlar da geliyor. Yoldaşla Çin televizyonu röportaj yapıyor.

Hazırlıkları bitiriyor ve yoldaşları beklemeye başlıyoruz. Sendikalara bağlı işçiler ve emekçiler geliyorlar. Slogan-

larıyla, heyecanlı bakışlarıyla. Birazdan Taksim'e akacak olmanın kararlılığıyla...

Bu işçilerin önemli bir kısmı nice direnişler gördüler, nice yürüyüşler. Ama 1 Mayıs bir başka! Zaten gözlerinde ve duruşlarında bunu görmek mümkün.

Daha kortejler tam oluşmadan yürüyüş başlıyor. Saat 10'a gelmeden gruplar yürümeye başladılar. Dolmabahçe ve Şişhane kolu başladığı ve bizim kolda en yoğun katılım olduğu için, adeta ilk etapta koştururcasına bir hız var. Kortej düzenlemeleri daha bitmemiş, önemli bir kesim daha gelmemiş oysa.

Neyse ki, kısa sürede toparlayıp yürüyüşe başlıyoruz. Disiplin ve coşku önemli. Sloganlara katılım ilk etapta biraz cılız kalıyor ki, bir çoğunun belki de ilk kez katıldığı ve duyduğu sloganlar olabilir. Ajitasyon konuşmaları eşliğinde sloganlara katılımı güçlendiriyoruz ve artık tam bir disiplin ve coşku hakim!

Arama noktasına yaklaştığımızda "Kahrolsun faşist diktatörlük", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız" sloganlarını "Yaşasın devrim ve sosyalizm" izliyor. Arama noktasından geçerken polislerin ikisi kendi aralarında "bunların yüzüne gülmemiz gerekiyor ki, onlar sinirlensinler" diyerek adeta talimat aldıklarını ilan ediyorlar.

Geçişimizin ardından alana doğru akıyoruz. Bu arada Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun arkadaki bileşenleriyle aramızdaki mesafe oldukça açıldı. Biraz daha beklemeyi tercih etmiş olmalılar. "Biz çelikten biz bolşevik müfrezeyiz", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganlarını haykırıyoruz.

Evet bugün daha çelikten, daha coşkulu ve daha öfkeli olmalıyız. Düşenlerimiz için, önderlerimiz için, öncü müfrezemiz için... Biz bu kavgayı devrimle taçlandırmaya aday olmuştuk. O yansımaları alanlara.

Alana giriyoruz ve tarihsel bir kalabalıkla karşılaşıyoruz. Halaylar ve sloganlarla devam ediyoruz miting bitene kadar. Alanın her alanına ulaşmaya çalışıyor yoldaşlarımız. Pankartlarımız dalgalanmalı, flamalarımız her tarafa asılmalı.

Zafer coşkusu duyumsayarak mitingi bitirdiğimizde, yine disiplinli bir şekilde belli bir yere kadar birlikte yürüyor ve andımızı içiyoruz. Ve gülen yüzlerle, coşkuyla, 1 Mayıs yorgunluğuyla ayrılıyorz alandan.

“Başımız dik, alnımız açık Yine geldik 1 Mayıs alanına”

Geçtiğimiz senenin 1 Mayıs'ından sonra, bu yıl ki 1 Mayıs'tan beklentilerimiz daha yüksek geldik Şişli'ye. Sabah 9'da otobüslerden inmemize rağmen, toplanma yerine gelirken kaldırımların dolup taşmasından tahminimizden geç vardık. Ama otobüsten iner inmez o büyük kalabalığı ve 1 Mayıs alanına doğru yönelen binlerce kişiyi görmek güzeldi...

Toplanma alanına vardığımızda, yoldaşlarımızı ve mücadelelerle içeriden çekip aldığımız Nevin Berktaş'ı görmek, içimizdeki heyecanı artırdı ve kortejlere coşkuyla, yüzlerimiz gülümseyerek girdik.

Kortejler kurulduğunda, beklenen saatten erken yürüyüşün başlaması, bizim kortej için çok sorun yaratmasa da, platform ve diğer gelen kurumlar için sıkıntı yarattı. Kurumların ard arda yürüyememesini sağladı, arada büyük boşlukların açılmasına sebep oldu. Bu yönden biraz kopuktu ve bu kopukluğun sebebi de bir anda yürüyüşün başlamasıydı.

İlk defa 1 Mayıs'a gelen arkadaşlarımız vardı yanımızda, onlar bizlerden daha heyecanlıydı. Her an her yere bakmaya çalışıp, hafızalarına kazımaya çalıştılar bu tecrübelerini...

Bir insan için ilk kez 1 Mayıs'a katılmak önemlidir. Hayatında bir kilometre taşıdır ve her zaman hafızada kalır. Bu yönden ilk kez gelen arkadaşların heyecanı ve coşkusu korteje de yansdı. İlk anki acemiliklerini hızlı bir şekilde atıp daha gür sloganlar attık hep birlikte. Daha disiplinli bir kortej düzeni sağladık sonra...

1 Mayıs alanına girerken, girişteki kalabalığın alkışları, meraklı bakışları, fotoğraf çekmeleri, bizi daha da mutlu etti. Yine gelmiştik 1 Mayıs alanına... Alnımız açık, başımız dikti... Yıllardan beri verilen mücadelelerle kazanmıştık bunu. O kazancın gururu ve mutluluğu vardı üzerimizde...

Alana girdikten sonra, girişteki karşılama otobüsünden, "Osman Yaşar Yoldaşcan hoşgeldiniz" gibi bir cümle kurulmasıyla, bir anda gözlerimiz parladı. Yoldaşlarla göz göze geldik o an. Unutmadığımız, pankartını taşıdığımız yoldaşımızı duymak, güzel bir jestti bizim için.

Halaylar ve türkülerle, alanda da güzel anlar geçirdik. Özlediğimiz yoldaşlarımızla hep birlikte aynı duyguları paylaşmanın güzelliğini yaşadık.

Kürsü programının bitmesiyle birlikte, geldiğimiz gibi yine pankartımızla, bayraklarımızla ve sloganlarımızla ayrıldık alandan. Ve ilk defa gelenler için de bilmedikleri bir yönümüzü göstermiş olduk, Geriye kalan 364 gün için mücadele etmeye davet ettik...

Adana Numune işçileri 1 Mayıs'ta kazandı

1 Mayıs Adana Numune Hastanesi'ndeki işçilerin kazanım günü oldu.

1 Ocak 2011 tarihinde Adana Numune Hastanesi ve bu hastaneye bağlı Fatma Kemal Timuçin Kalp Merkezi ile Seyhan Uygulama Hastanesi'nde çalışan 107 işçi, "geçmişe dönük tüm haklarımdan vazgeçiyorum" yazan ibranameyi imzalamadıkları için, yeni taşeron firma tarafından işten atılmışlardı. 4 Ocak günü işçiler, hastane bahçesinde direniş çadırı kurdular. Bu süre boyunca basın açıklamaları, yürüyüşler ve zincirli eylemle seslerini duyurmaya çalış-

tılar. Direnişin 80. gününde 10 işçi, "Bizler bu ülkenin işçileri, emekçileri olarak zincirlerimizden başka kaybedecek hiçbir şeyimiz olmadığını biliyoruz" diyerek, kendilerini İl Sağlık Müdürlüğü bahçesinin duvarına zincirlemiş ve bu eylemde gözaltına alınmışlardı.

Bütün bu baskılara, çadırdaki zorlu yaşam koşullarına, gözaltılara ve estirilen tehditlere rağmen, Numune işçisi direndi. Ve 120 gün sonra tam da 1 Mayıs günü işlerine geri döndüler. Başhekim onlara "kazanmak mı istiyorsunuz, kazandınız, beni altettiniz." dedi.

1 Mayıs günü Numune işçileri kazanmış olmanın verdiği yüksek bir moral, coşku ve gururla, Adana'daki 1 Mayıs mitingine de katıldılar. Yürüyüş boyunca, "Numune işçisi direnişin simgesi", "Vur vur inlesin AKP dinlesin", "Taşeronu hastaneden süpüreceğiz" sloganları atıldılar.

Numune işçileri, 1 Mayıs kürsüsünden, orada bulunan herkesi 4 Mayıs çarşamba günü yapacakları basın açıklamasına davet ettiler.

1 Mayıs gibi anlamlı bir günde Numune işçilerinin bu kazanımı, tüm işçi ve emekçilere de umut oldu.

Adana'dan PDD okurları

“Mücadelemizi daha yükselteceğiz”

Geçen sene ilk 1 Mayıs'ımı yaşamıştım. Yıllar sonra ilk defa Taksim'de kutlanacak olmasının heyecanı vardı. Bir o kadar da tedirgindim aslında. Geçen senenin çok güzel geçmesi içimi rahatlatmıştı. Bunun rahatlığı ile geldim bu sene de Şişli'ye.

Kortejde Nevin Berktaş'ı da görmek, hem heyecanlandırdı, hem de duygulandırdı beni. Kendisiyle tanışma fırsatım da oldu böylece. Pankartları hazırlayıp kortejdeki yerimizi aldık. Yürüyüş boyunca coşkulu sloganlar attık.

Alana girerken daha önce kitabını okuyup büyük hayranlık duyduğum Osman Yaşar Yoldaşcan'ın adıyla karşılanmak, tüm arkadaşları olduğu gibi beni de heyecanlandırdı. Alanda ise, yeni yoldaşlarla tanışıp güzel diyaloglar kur-

duk. Sahne alan devrimci grupları dinlemek, atılan toplu sloganlara eşlik etmek, hafızalara kazınan güzel anılardan-
dı.

Güzel geçen bu 1 Mayıs'la beraber, mücadelemizi daha da yükselteceğiz.

1 Mayısla ilgili olarak, merkezi yerlere ve emekçi semtlerine Proleterce Devrimci Duruş özel sayısı dağıtıldı, duvarlara afişler yapıştırıldı.

Almanya'da sendikaların 1 Mayıs talebi: "Asgari Ücret ve Sosyal Güvenlik"

Her yıl geleneksel olarak Alman Sendikalar Birliği DBG'nin Almanya çapında düzenlediği mitinglere yaklaşık 450 bin işçi emekçi katıldı.

DGB'nin tüm mitinglerde bu yılki temel talebi, asgari ücret düzenlemesi ve sosyal güvenlikti. Mitingler geçen yıla benzer gelişti. Bu yılki tek fark, Berlin ve birkaç diğer şehirde, "sınıf savaşımı için sokağa" çağrısıyla, farklı renklerden sol grupların DGB'nin mitingine katılmasıydı.

Berlin ve genelde diğer şehirlerde de anti-faşist, anti-kapitalist gruplar, sendikaların mitingine katılmıyor. Bu yıl grupların çağrısı üzerine, yaklaşık 2 bin kişi, bu kortej altında eyleme katıldı. Polis, günler öncesinden DGB'nin şefleriyle görüşerek, radikal sol grupların içlerine alınmamasını talep ettiyse de, DGB'liler en azından bu isteğe uymadılar.

Berlin'da sabah saat 9'da DGB sendikası önünde başlayan miting, sendika verilerine göre yaklaşık 15 bin işçi ve emekçi katıldı. Mitinge asıl rengini veren ise Berlin'de en büyük hastane olan Charite Üniversite Hastanesi'nde çalışanların, 2 Mayıs sabahı saat 6'dan itibaren özlük hakları için greve çıkma kararlarını, alanda coşkuyla dile getirmeleriydi. Sağlıkçılar, greve dair kararlılıkları, slogan ve pankartlarıyla mitingde damgasını vurdular.

Krizin patlamasından bu yana Avrupa'da en az sokağa çıkan işçi emekçi ülkesi itibarıyla Almanya, gerek sendikanın düzenlediği mitinglerde, asıl olarak da farklı devrimci-demokrat grupların düzenlediği mitingde katılım ve talepler canlıydı.

Devrimci 1 Mayıs'ın çağrısı: "Sınıfa karşı sınıf"

Berlin'de her yıl olduğu gibi saat 18'de, devrimci-demokrat grupların düzenlediği bir yürüyüş gerçekleşti. Polis, devimci 1 Mayıs mitingine haftalar öncesinden saldırmaya başlamıştı. Yürüyüşün başından itibaren de tüm yollar polis ablukasına alındı.

Toplanma yeri olan Kreuzberg köprüsünde, yüksek binalardan birine polisleri yerleştirip, kamerayla çekmeye başladılar. Tam bu sıradan bir binadan Arapça yazılı bir pankart, karşı binadan da anti-faşistlerin kızıl bayrağı dalgalanmaya başladı. Havai fişeklerle binaya bir de "1 Mayıs-Sınıfa karşı sınıf" pankartı asıldı. Kitle büyük bir coşkuyla eylemcileri selamladı.

Eyleme 10 binin üzerinde bir katılım gerçekleşti. Yol güzergahında bulunan iki banka taşlandı. Polis, güzergah boyunca eylemcileri ablukaya almaya çalıştıysa da, eylem devam etti.

Bu yıl devrimci 1 Mayıs'ın konusu ağırlıklı şehirselleşme ve özelleştirmeydi. Berlin'in fakir semtlerinde, İstanbul'un gecekondu-larında olana benzer bir şehirselleşme gerçekleşiyor. Böylelikle gelir az olanlar, özellikle işsizler ve göçmenler, gittikçe şehrin daha da dışına itilmeye başlanıyor. Alternatif politik çalışmaların yapıldığı mekanlar, peş peşe kapatılmak zorunda bırakılıyor. Aylardır şehirselleşme karşı yapılan eylemler, bu nedenle bu yılki 1 Mayıs'ın da ana konusu oldu.

Yürüyüşte taşınan pankartlar anti-kapitalist ve savaş karşıtı pankartlardı. Atılan sloganlar, kapitalist sistemin yıkılması ve komünizm kurulması çağrısıydı. Yürüyüş Enternasyonel'le başladı, çatışmayla bitti.

Greifswald şehrinde neo-naziler yine yürütülmedi

Her 1 Mayıs'ta neo-naziler, 1 Mayıs'ta sokağa çıkmaya çalışıyor. Yıllarca Berlin'de denediler, engellendiler. Leipzig'e geçtiler, engellendiler. Bu yıl da Greifswald denediler. Greifswald'ı seçmeleri, Berlin'e yakın olmasından dolayıydı.

Berlinli anti-faşistler, 1 Mayıs sabahı Greifswald'a geçtiler. Yaklaşık 3 bin eylemci sabahtan itibaren şehirde yürüyüşe hazırlanan 350 neo-naziye, yaptıkları oturma eylemleriyle bloke etmeye çalıştılar ve nihayetinde engellediler. Yıllardır faşistlerin 1 Mayıs'ta yürümesini engelleyen anti-faşistler, dayanışmanın ve kararlılığın meyvesini topluyorlar.

YGS SKANDALI SİSTEMİN YANSIMASI

Her zaman devrimciler tarafından yazılır çizilirdi sınav sisteminin yanlışlığı üzerine. Bir bütün olarak eğitim sistemi ve kapitalist düzen teşhir edilirdi. Şimdi ise bütün öğrenci ve veliler, bu eğitim sisteminin çürümüşlüğüünü kendi gözleriyle kendi pratiklerinde gördüler.

Son birkaç yıldır sınavlardaki kopya skandalları, şifre skandalları almış başını gidiyor. Saklamaaya çalıştıkları sistemin çürümüşlüğü kendisini sınav sisteminde fazlasıyla gösterdi. Yaklaşık 1 milyon 700 bin öğrencinin koştuğu bu maratonda, yıllar öncesinden çalışmalara başlayan ve bu uğurda yaşamlarından birçok fedakarlık yapmış olan öğrenciler, emeklerinin karşılıklarını alacaklarını düşünürken büyük bir hayal kırıklığıyla karşılaştılar.

Sınavlarda çeşitli oyunların döndüğü, bazı kesimlere sınav sorularının ve cevapları verildiği söylenirdi. Bu sınavda bir adım daha ileri gidilerek, sınavın şifresi veriliyor "bir takım" kişilere. Önceki sınavlarda da karşımıza çıkan şey, dinci gericiğin bu konuda nasıl çalıştığını gösteriyor. Yıllarca başta Siyasal Bilgiler ve Hukuk Fakülteleri olmak üzere en seçkin okullar İmam Hatip mezunları ile dolduruldu. Ardından arka arkaya Fettullah Gülen dershaneleri açıldı ve en yüksek puanları bu dershanelere giden öğrenciler aldı. Elbette bu başarı, İmam Hatip Liseleri ve Gülen'e ait dershanelerin kendi başarısı değildi. Geçen yıl KPSS'de, bu yıl YGS'de açığa çıkan kopya skandalları, aslında bu "başarı"nın arkasındaki nedeni tüm çıplaklığı ile ortaya koyuyordu.

YGS skandalının ortaya çıktığı günden beri, başta lise öğrencileri olmak üzere öğrenci kesim ve aileleri sokakları dolduruyor. 15 Nisan Cuma günü Türkiye'nin birçok şehrinde ve lisesinde öğrenciler bojkota çıktı. İdarenin ve bazı öğretmenlerin tehditleri işe yaramadı. Bojkotu engellemek için okulların giriş çıkış kapıları kilitlendi, okula çevik kuvvet çağırıldı, o güne sınavlar konuldu, öğrencilerin velilerine mesajlar atılarak öğrencilerin okuldan atılacağı yönünde tehditler savruldu. Hiçbirisi işe yaramadı. Öğrenciler okullardan çıkamadıkları yerde okulların pencerelerinden haykırdılar. Sistemin gerçek yüzünü gördüklerini, unutmayacaklarını ve hesap soracaklarını...

YGS'nin iptali ve ÖSYM Başkanı Ali Demir'in istifası, en başta gelen talepleri. Ali Demir ise, yaptığı her açıklama ile biraz daha battı. Önce şifreyi reddetti, sonra "şifre var ama kopya yok" dedi. Sözde bir savcı, soruşturma yaptı ve bu soruşturma alelacele tamamlandı. "Kopya çekilmediğine kanaat getirildiği" söylenerek YGS sonuçları açıklandı. Fakat ardından bu sonuçlardaki yanlışlıklar ortaya çıktı. Bazı öğrencilerin itirazları ile sonuçlar değiştirildi. Kısacası her aşaması, hile ve entrika ile dolu bir sınav süreciydi yaşanan.

Öğrencilerin tepkileri halen sürüyor. Bu yılki 1 Mayıs'a liseli gençliğin katılımının artmasında, sınavlardaki bu rezalet ve ona karşı gelişen öğrenci hareketinin önemli bir rolü oldu. Liseli gençlik, üniversite sınavları başta olmak üzere taleplerini bir kez daha 1 Mayıs alanlarında haykırdılar.

Sınavlarda şifre açığa çıktıktan sonra "tatmin olduğunu" söyleyen başta Cumhurbaşkanı Abdullah Gül olmak üzere tüm AKP'li yetkililer, artan tepkiler ve eylemlerden sonra ağız değiştirmeye başladılar. En son Başbakan Erdoğan da, sorumluluğu ÖSYM Başkanına attı, "süreci iyi yönetemedi" diyerek... ÖSYM'nin şifre ve kopya skandalını değil de, durumu idare edemeyişini eleştiriyordu. Fakat eskisi gibi Ali Demir'in arkasında durmakta zorlandıkları açıktı. O Ali Demir ki, akademik alanda en ağır suç sayılan ve adına "intihal" denilen bir olayla suçlanmış ve özür dilemek zorunda kalmıştı. Yani başkasına ait tez ve düşünceleri, kaynak göstermeden kendisine aitmiş gibi göstererek bir dergide yayınlamıştı.

İşte böyle birine ÖSYM Başkanlığı verilmişti. Ve bu adam, milyonlarca gencin geleceğiyle çok rahat oynatabiliyordu. Elbette sınav sisteminin bozukluğu ve bu kopya vermeler, Ali Demir'le başlamadı. Ama Ali Demir şahsında, başta eğitim olmak üzere düzenin kurumlarının nasıl insanların elinde olduğu ve ne kadar çürüdükleri görüldü.

Liseli gençlik yıllar sonra kitlesel biçimde sokakları doldurdu. Haklı taleplerle arkalarına önemli oranda ailelerini ve kısmen öğretmenlerini de aldılar. Büyük bir ses getirdiler ve egemenleri ürküttüler. Öyle ki, Başbakan Erdoğan bu öğrencilerin karşısına 5-10 bin genci çıkarmaktan bahsedebildi. Tıpkı 12 Eylül öncesinde olduğu gibi, devletin kolluk güçlerinin yetmediği yerde sivil güçleri öne sürmenin ilk tehdidiydi bu. Ardından Bahçeli'nin "1000 bozkurtla" meydan okuması, kimlerin gençleri birbirine kırdırmak için hazırladığını ortaya koyuyordu. Tıpkı Bahçeli gibi Erdoğan da '80 öncesi devrimci-demokrat öğrencilerin karşısına "ülkücü", "akıncı" adı altında gerici ve faşistleri çıkarmış, binlercesini katletmişlerdi.

Ünlü şair Ahmet Arif'in dediği gibi; "bunlar/ engerekler ve çıyanlardır/ bunlar/ aşımıza, ekmeğimize/ göz koynanlardır/ tanı bunları/ tanı da büyü"

Liseli gençlik, bunları tanıyarak büyüyecek. Önlerine çıkarılan engelleri aşarak, toplumsal hareketin önemli bir parçası olarak yerini alacak.

Metal'de TİS süreci sonlandı

Birleşik Metal İş sendikası ile MESS (Metal İşverenler Sendikası) arasında süren 2010-2011 grup TİS süreci, taraflar arasında varılan anlaşma ile sona erdi. TİS sürecinde yapılan görüşmelerde, MESS'in düşük ücret ve esnek çalışma biçimlerini dayatması sonucunda uzlaşma sağlanamamıştı. Süreç greve uzandı ve 21 işyerinde grev kararı alındı. Bu işyerlerinde belli aralıklarla greve gidilmesi kararlaştırıldı. Üç işyerinde fiili grev uygulamasına gidildikten sonra, patronlarla yapılan "ek protokol"lerle grevler askıya alındı. 15 Nisan 2010 günü ise TİS resmi olarak sonuçlandırıldı. Varılan anlaşmaya göre "ek protokol"lerle beraber yüzde 51 saat ücreti zammı sağlandı.

Metal işkolunda TİS'ler, sınıf mücadelesinin önemli bir yerinde durmaktadır. Dolayısıyla her TİS sürecinde dikkatler buraya çevrilir. Ama nasıl sonuçlanacağı önceden az-çok kestirilir. Yıllardır süregelen TİS süreçleri, MESS'in kendi isteklerini dayatması sonucu tıkanmaya gider, grev aşamasına gelir. Türk Metal sendikası, MESS'in isteklerini kabul ederek, TİS'i imzalar. Birleşik Metal ise Türk Metal'i eleştirmesine rağmen, bir süre sonra aynı TİS'e imza atar.

30 yıldır süren bu tablo, Birleşik Metal İş sendikasının üyelerinin tepkisini büyüttü. Her TİS döneminden sonra sendika yönetimine karşı tepkilerini bir biçimde dile getiriyorlardı.

2010-2011 TİS sürecinde Birleşik Metal iş'in grev kararı almasında, işçilerin artan bu tepkisinin rolü büyüktür. Grev kararının açıklanması bile, burjuvaziyi korkuttu. Metal işçilerinin ise coşkusunu, sevincini arttırdı. Ne var ki, grev kararı sadece üç işyerinde fiilen uygulanabildi. Sonuçta bazı ekonomik talepler kısmen karşılanmış oldu. Daha önemlisi 30 yıldır süren Türk Metal ile MESS'in yaptığı anlaşmanın tüm metal işçilerini bağlayan hegemonyası kırıldı. MESS'in dayattığı TİS düzeni bozuldu. MESS-Türk Metal ittifakına darbe vuruldu. Mücadele edince kazanılacağı görüldü. Grev yapma cesareti arttı. Bunları bu sürecin olumlulukları olarak kaydetmek gerekiyor.

Bununla birlikte bu kazanım daha ileriye taşınabiliirdi. Yakalanan fırsat heba edilmiş oldu. Kuşkusuz grev kararı almak önemliydi. Fakat Birleşik Metal İş yöneticileri, grev kararı alır almaz patronlarla uzlaşma telaşına girdiler. Patronlar kadar onlar da paniklediler. Hemen ara formül arayışları başladı. "Ek protokol"ler, bir an önce uzlaşma arayışının ürünü olarak ortaya çıktı. Uzlaşma arayışı MESS ve ona bağlı patronlardan gelmeliyken, Birleşik Metal İş yöneticileri patronların peşine düştü. Grev kararını belli aralıklarla yaymalarının nedeni de, bu uzlaşma arayışlarıydı. Çünkü ara formül olarak "ek protokol" önerisi bizzat sendika yöneticileri tarafından sunulmuştur. Böylece Metal patronlarının daha fazla zor duruma düşmeleri engellenmiş ve rahatlamışlardır.

Elbette 30 yıldır süren TİS düzenine darbe vurulmuş olması önemlidir. Birleşik Metal iş sendikası üyeleri kısmi ekonomik kazanımlar da sağlamıştır. Ama Birleşik Metal İş sendikasının

yöneticilerinin bir an önce uzlaşma çabaları ve arayışları, bu sürecin daha ileri kazanımlarla bitmesini engellemiştir.

Konuyla ilgili Birleşik Metal İş Genel Sekreter yardımcısı Mehmet Beşeli ile konuştuk.

DSB: Bize TİS sürecini kısaca özetler misiniz?

Mehmet Beşeli: Grup TİS sözleşmesinin tıkanmasının temel nedeni MESS'in 30 yıldır dayattığı anlayışın bu dönem devam etmesidir. MESS, Türk Metal sendikasına dayattığını bize de yaptı, biz kabul etmedik. Mücadele başladı. Asıl amaç bu dayatmanın geri letilmesiydi. Gerek işçilerin dayatmaya karşı mücadele istekleri, gerekse örgütlü olduğumuz işyerlerindeki mücadele tercihi ve gerekirse grevler yoluyla bu sürecin sonuçlanması hedeflendi.

Dayatılanlar neydi?

Esas itibarıyla ücret üzerineydi. Yani Türk Metal'le imzalanan sözleşmeyi "dönemin en iyi sözleşmesi" olarak sundular. 20 ila 38 kuruş saat ücreti. Biz TİS'in bunun çok üzerinde sonuçlanacağını değerlendiriyorduk. Sonuç da bizi haklı çıkardı. Mücadelemizle MESS'in dayatmasını kırdık. Yüzde 80'in üzerinde, yani neredeyse bir katına yakın kazanımlar elde edildi. Bu da bir gerçeği daha açığa çıkardı. 30 yıldır metal işçilerine yapılan ihaneti "en iyi sözleşme" diye sunanlara, mücadele edildiğinde çok daha iyi sözleşmelerin yapılabilceğini gösterdi. 30 yıllık yalan somut olarak tüm metal işçilerine gösterildi. Onların verdikleri ücretin 4-5 puan üzerinde bir zam alındı. Alınan zammın farkından daha önemli olanı ise, 30 yıllık düzenin yıkılmasıydı.

Örgütlü olduğunuz işyerlerinde sonuç nasıl karşılandı? "Sadece bu kadarlık ücret farkı için mi greve çıktık" diyenler olmadı mı?

Öyle bir hissiyat yok. Ulaşılan sonuçtan işçiler arasında yüzde yüz bir memnuniyet söz konusu. 21 işyeri grev kapsamındaydı. Stratejimize uygun gelişmeler olduğu için grev kararı almamıza rağmen anlaşmalar yaptık. Fiili grev uygulamasına gidilmedi. Bunu şöyle değerlendirmek gerekiyor: Savaşın tek biçim yok. Bazen cephe, bazen mevzi savaşı verilir. En uygun biçim hangisiyse onu devreye sokmak gerekir. Bu süreçte mevzi savaşı yaşandı. Savaşın büyük bir kısmını da sendikamız kazanmıştır.

Peki gelişmeler üyelere zamanında bildirildi mi? Onların söz ve karar hakkı oldu mu?

Üyelerimize sormadan anlaşma yapmadık. Fiili grev öncesinde yapılan anlaşmada ve tüm süreç boyunca işçilerin onayı alındı. Biz saat ücretini yüzde 51 arttırmayı hedef koymuştuk. Koyduğumuz hedefe ulaştık. Bazı işyerlerinde bu yüzde aşıldı. Ayrıca şunu da belirtmek gerekiyor; biz üyelerimize kuruş hesabına girmeyeceğimizi, dayatmayı reddettiğimizi, başka bir TİS düzenine gireceğimizi anlattık. Başarı ölçülecekse, buradan ölçülmelidir.

MAS-DAF direnişi sürüyor

Düzce Organize Sanayi'de bulunan MAS-DAF fabrikasında, Birleşik Metal İş sendikasında örgütlendiklerinden dolayı 112 işçi işten atıldı. Atılan işçiler, sedikalı olarak işe geri dönmek için direnişe başladılar.

İşçiler, 2010 yılının başlarında Birleşik Metal İş sendikasında örgütlenmeye başladılar. Sendikanın Çalışma Bakanlığı'na yetki tespiti için başvurusu üzerine, sendikalaşmadan haberdar olan patron, işçiler üzerinde baskıyı arttırdı. Farklı tarihlerde toplam 22 işçiyi işten çıkardı. Atılan işçiler 2 Ağustos 2010 tarihinde fabrika önünde direnişe geçtiler. Aylarca süren direniş sonucunda, işe geri alındılar. Fakat MAS-DAF patronu, işyerine sendikanın girmesine tahammül edemedi. İşçiler üzerinde değişik biçimlerde baskıları sürdürdü. 1 Nisan 2011 tarihinde ihtiyaç olmamasına rağmen 10 kişiyi işe aldı. Bu 10 kişinin işçi değil, patronun tetikçileri olduğu ortaya çıktı. 10 kişilik grup, işçilere tehditler savurmaya başladılar. Ardından servisler iptal edildi. Kendi olanaklarıyla işe gitmeye başlayan işçiler, 25/2 maddeden işten atıldıklarını öğrendiler. Direnişe geçen işçiler, patron tarafından çağrılan jandarmalarca gözaltına alındılar.

Bütün bu baskı ve tehditlere rağmen MAS+DAF işçilerinin direnişi hem fabrika önünde, hem de İstanbul Ataşehir'de bulunan şirket merkez ofisinin önünde sürüyor.

Belediye-İş'ten sendikal baskılara tepki

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde Belediye-İş üyesi işçilere yönelik baskılar devam ediyor.

İBB yöneticileri eliyle işçilerin Hizmet-İş'e üye yapılmak istenmesine ve baskı kurulmasına karşı önceki süreçlerde eylemler yapan Belediye-İş sendikası, 20 Nisan'da da bir yürüyüş düzenledi. Yürüyüş ve eyleme Türk-İş üyesi Petrol-İş, Deri-İş, Tek Gıda-İş, TÜMTİS, Hava-İş sendikaların genel başkanları da katılarak destek verdiler.

Saat 18.00'dan itibaren Belediye-İş Sendikası binası önünde toplanan işçiler, "İşveren Hizmet(İş)çisi sendika istemiyoruz" pankartının arkasında kortejler oluşturan bine yakın işçi Büyükşehir belediyesi önüne kadar yürüdü. Yürüyüş boyunca "Yandaş sendika istemiyoruz", "Topbaş elini sendikamdan çek", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni" sloganları atılırken, Büyükşehir belediyesi önündeki ana yolu trafiğe kapatan işçiler 10 dakikalık oturma eylemi yaptı. Sonrasında bina önüne geçen işçilere konuşmalar yapıldı. İlk konuşma destek veren sendika genel başkanları adına Deri-İş sendikası genel başkanı Musa Servi tarafından yapıldı. Servi, işçilere yönelik baskıları protesto ederken, yapılacak her türlü eyleme destek vermeye devam edeceklerini belirtti. Ardından işçilere son dönemde yaşanan ekonomik ve siyasal baskıları anlatan bir skeç sunuldu. Skece işçiler de katılarak destek verdi. Belediye-İş Genel Başkanı Nihat Yurdakul'un işçilere yönelik yaptığı konuşmada da, baskı yapan müdürlerin, şeflerin bundan vazgeçmesi istenirken, "eğer işçilerimiz kendi gitmek isterlerse kapıya kadar yolcularım gönderirim. Ama baskıya boyun eğmeyiz. İşçilerimiz de boyun eğmeyecek" diyerek hükümete seslendi ve bu baskılara karşı AKP hükümetinin gerekli talimatları vermesini istedi. Konuşma sırasında sloganlar atıldı. Açıklama, daha güçlü eylem çağrılarıyla sonuçlandı.

Sendika ağaları yine parlamento yolunda DÜZEN PARTİLERİNE OY YOK!

Yine bir parlamento seçimlerinin arifesindeyiz. Burjuvazi ve onun partileri çoktan seçim atmosferine girdiler. Seçim çalışmaları dolu dizgin sürüyor. Oy avcılığı için yalan ve demagojiler, boş vaatler havada uçuşuyor.

Her parlamento seçimlerinde, işçi sendikalarının başına çöreklenmiş işbirlikçi sendikacılar, düzen partilerinin listelerinde yer alırlar. Bu seçimlerde de böyle oldu. **DİSK başkanı Süleyman Çelebi CHP'den, Hak-İş başkanı Salim Uslu AKP'den, Kamu-Sen başkanı Bircan Akyıldız MHP'den milletvekili seçilecek şekilde listelere girdiler.** Belli ki, sendika başkanı iken, düzene yaptıkları hizmeti, parlamentoya girerek daha ileri taşıyacaklar.

Kendilerinden önceki başkanlar da aynı yolu izlemişlerdi. Bayram Meral, Necati Çelik, Rıdvan Budak vb... Bugüne dek birçok sendikacı parlamentoya gelip gitti. Öyle ki 12 Eylül faşist cuntasının bakan bile verdiler. Ve bu sendikacılar, işçi sınıfına dönük saldırı paketlerine imza attı, kimisini bizzat kendileri hazırladı.

Burjuvazi, milletvekili listelerinde sendikacıları yer vererek, kimisini bakan yaparak, hem yılların hizmetinden dolayı onları ödüllendirmekte, hem de daha etkin bir işbirliği ile görevlendirmektedir.

Seçimler bir aldatmacadan ibarettir

Burjuvazi seçimleri "*demokrasinin vazgeçilmez unsuru*" olarak gösterir. "*Herkes seçme ve seçilme özgürlüğüne sahiptir*" der. Oysa seçilme hakkı, parası olana vardır. Bir partiden "aday aday" olabilmek için bile en az 2-3 bin TL para yatırılmaktadır. Partilerin komisyonlarından ve başkanların onayından geçip de aday olma şansını yakalayanlar içinse, salt seçim propagandası için yüz binlerce TL gerekmektedir. Bu koşullarda bir işçi ve emekçinin bırakalım milletvekili olmasını, aday olabilmesi bile imkansızdır.

Kısacası, "seçilme hakkı" kağıt üzerinde kalan haklardan biridir. Sadece parası olanlar içindir bu hak. İşçi ve emekçilere düşen ise, bu paralı ve düzene hizmet edenlerden birilerini seçmektir. Bunun için sandığa gidip oy kullanmaktır. Yani "kırk katır mı, kırk satır mı" seçimini yapmaktır. Diğer yandan her seçimde o kadar çok hile döner ki, verilen oyun bile doğru sayılacağına garantisi yoktur. Dolayısıyla "seçme hakkı" da aldattıcıdır, bir göz boyamadır.

Fakat burjuvazi, seçimlere herkesi katmak için büyük bir çaba harcar. Çünkü **seçimler, kitleleri düzene bağlamanın en önemli araçlarından biridir. Seçimleri, "halkın kendi yöneticilerini seçmesi" olarak sunar. Onları oy kullanmaya zorlayarak, kendi istediği kişileri ve partileri yönetime getirdiğine inandırmaya çalışır.** Eğer halk yönetimden memnun olmaz ise, "*siz seçtiniz, oy vermedeydiniz*" diyerek yine onları suçlar. Kitlelerin önemli bir kısmı da buna inanır. "*Elim kırılısaydı da falanca partiye oy vermeseydim*" der, uğradığı haksızlıklar karşısında. Sanki o durumdan kendisi sorumluymuş gibi. Ve sanki gerçekten yönetime gelenleri kendisi seçmiş gibi...

Düzen partilerine verilen her oy, işsizlik ve yoksulluk olarak geri dönmektedir. Her oy, taşeronlaştırma, örgütsüz-güvencesiz, düşük ücretle çalışma demektir. Emperyalist saldırılara boyun eğmek, krizin faturasını ödemeye razı olmak demektir. İşçi ve emekçiler, işbirlikçi sendikacıların seçim aldatmacasına kanmamalı, "düzen partilerine oy yok" şiarıyla mücadeleyi yükseltmelidir.

Seçimler burjuvazi için bir "*soluk borusu*"dur aynı zamanda. Düzendeki uzaklaşan kitleleri yeniden düzene bağlamak, tıkanan sistemlerini aşmak için kullandığı en önemli araçtır. Kötü gidişatın bütün sorumluluğunu, kapitalist sisteme değil, siyasetçilerin beceriksizliğine yıkarlar çünkü. Yıpranan siyasetçilerin, hükümetlerin yerine yenilerini getirirler. Parlamentoyu tek seçenek, tek umut olarak sunarlar. Böylece yollarına devam ederler. A hükümeti gider B hükümeti gelir. İşçi ve emekçiler üzerindeki sömürü ve baskıda ise hiçbir değişiklik olmaz. Aksine daha da katmerlenerek sürer.

Seçimler ve sendikalar

Elbette seçimler gibi bir gündeme sendikalar duyarsız kalmaz, onun dışında duramaz. Sınıflı toplumlarda sendikalar tarafsız değildir çünkü, olamazlar da.

Doğuşu ve misyonu itibarıyla sendikalar, işçi ve emekçinin haklarını savunan mücadele ve eğitim okullarıdır. Temel örgütlenme araçlarıdır. Fakat ne yazık ki, işbirlikçi sendikacılar aracılığı ile burjuvazinin hizmetine sokulmuşlardır. Bu işbirliği günümüzde daha çıplak haliyle ortadadır. Seçimler ise, bunun en açık sergilendiği dönemlerdir.

Her seçim dönemi hangi sendikanın hangi düzen partisinden yana olduğu, o sendika başkanının hangi partinin listesinde milletvekili adayı olmasıyla kendisini belli ettirir. Bugün DİSK, Hak-İş, Kamu-Sen'de yaşandığı gibi... (Elbette burada sendika genel merkezlerinden bahsediyoruz. Alta doğru az da olsa devrimci-demokrat sendika yöneticileri bulunmaktadır.)

Parlamentoya milletvekili vermede, Türk-İş birinci sıradadır. Türk-İş başkanı Mustafa Kumlu'nun AKP kurucuları arasında olduğu bilinmektedir. Keza Hak-İş ve Memur Sen, AKP'nin bir alt örgütü gibi davranmaktadır.

Memur Sen'in Nisan ayı ortalarında yaptığı genel kurula Başbakan Erdoğan çağırılmış, kürsü Erdoğan'ın kullanımına sunulmuştur. O da Memur Sen'in

referandumda "evet" oyu kullanmasına övgüler yağdırmış, Memur-Sen'in "*sendikal mücadelede yeni bir damar açtığı*"ndan dem vurmıştır. Memur-Sen gibi hükümet yanlısı olmayan sendikaları ise, "*soğuk savaş ikliminden çıkmamış ideolojik sendikal anlayışa sahip olmak*"la eleştirmiş, grevi de "*ideolojinin deli gömleğini giymek*" şeklinde nitelendirmiştir.

Başbakan yardımcısı Bülent Arınç ise, sendikalaştıklarından dolayı işten atılan işçilere, "*patronu-nuzla anlaşıp, sendikayı öyle getirin*" diyebiliyor. Sözde sendika, anayasal bir hak. Ve bu hakkı korumakla yükümlü hükümet yetkilileri ise, sendikayı patronun keyfine, onun onayına bırakıyor. Bu hükümetin başbakanı, grevi "*delilik*"le özdeşleştiriyor! Ve bunları bir sendika konfederasyonunun kürsüsünden söyleyebiliyor!

Bir sendika düşünün ki, kürsüsünü burjuvazinin temsilcilerine tepe tepe kullanıyor ve o kürsüden grevin "delilik" olduğunu dinleyebiliyor.

İşbirlikçi sendikaların ve sendikacıların gerçek yüzünü bundan daha iyi ne resmedebilir? Böyle sendikacılara burjuvazi, milletvekilliği hatta bakanlık koltuğu ile ödüllendirmeye de ne yapar?

Bu sendikacıların, "*parlamentodan işçinin, emekçinin hakkını savunacağız*" sözlerine inanılabilir mi? Bu sözler, işçi ve emekçileri seçim sandığına götürmek, düzene bağlamak için uydurulmuş yalanlardır. Onlar, sendikacı iken burjuvaziye yaptıkları hizmeti, milletvekili olarak daha üst seviyede vermek ve daha fazla kazanmak için adaydılar. Tıpkı kendilerinden öncekilerin yaptıkları gibi...

Düzen partilerine oy yok

Sendikaları işbirlikçileri aracılığıyla kendi hizmetine sokan burjuvazi, nerede işçi sınıfından yana bir gelişme olsa, "*sendikalar tarafsızdır*", "*siyaset yapamazlar*", "*ideolojik davranamazlar*" diyerek feryat fiğan ederler. Sanki kendileri bir ideolojiyi savunmuş ve bir taraf değillermiş gibi...

Aynı şekilde sendikalaşmak için çalışan işçilere de sendikayı kötülemek için "*başkanları lüks içinde yaşıyor*" söylemini ileri sürerler. Seçimlere geldiğinde ise, "lüks içinde yaşayan" başkanları partilerinden aday gösterir ve o sendikanın üyelerinden oy isterler.

Gerçekte sendikalar, işçinin-emekçinin taraftarı, tarafı olmalıdırlar. Ve işçi sınıfının ideolojisini savunmalıdırlar. Sınıf sendikacılığı bunu gerektirir. Sınıf sendikacılığının politikasında da düzen partilerine oy yoktur. Çünkü düzen partilerine verilen her oy, işsizlik ve yoksulluk olarak geri döner. Düzen partilerine verilen oy, taşeronlaştırma, örgütsüz-güvencesiz, düşük ücretle çalışma demektir. Her oy, emperyalist saldırılara boyun eğmek, krizin faturasını ödemeye razı olmak demektir.

İşçi ve emekçiler, işbirlikçi sendikacıların seçim aldatmacasına kanmamalı, "düzen partilerine oy yok" şiarıyla mücadeleyi yükseltmelidir.

Nevin Berktaş serbest bırakıldı

Bu zafer hepimizin!

Yaklaşık 22 yıl hapisanelerde kalan Nevin Berktaş, son olarak 2 Kasım 2010 tarihinde, içerde iken yazdığı "Hücreler" kitabından dolayı tutuklanmıştı. Tutuklanmasının ardından "Nevin Berktaş'a özgürlük" kampanyası başlatıldı ve çok çeşitli biçimlerle bu hukuksuzluk teşhir edildi. Kampanya etkisini gösterdi ve Nevin Berktaş, Adalet Bakanlığı'nın "özel emri" ile 15 Nisan 2011 tarihinde, akşam saat 21 sularında serbest bırakıldı.

Fakat bu duruma öylesine öfkeliydiler ki, "mesai saatinin geçtiğini" bahane ederek, kimliği ve parası da dahil hiçbir eşyasını vermeden, onu apar-topar cezaevinden çıkardılar. Ailesine ve avukatlarına da haber verilmemişti. Dolayısıyla kapıda karşılanmasını baştan engellemiş oldular.

Fakat ne yaparlarsa yapsınlar, sonuçta böyle bir geri adımı atmak zorunda kaldılar. Hiç kuşkusuz bu bir kazanımdır. Ve bu kazanımda, "Nevin Berktaş'a özgürlük" kampanyasını bizzat yürütenler başta olmak üzere, kampanyaya katılan herkesin payı vardır.

Kampanyaya başlarken, "hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için" dedik ve "hepimiz", "birimiz"i, faşizmin zindanlarından çekip aldık. Dolayısıyla bu zafer hepimizindir! Çok daha büyük ve birleşik bir mücadele ile tüm siyasi tutsakları özgürlüğüne kavuşturmak mümkündür. İşte Arap halkları bunun en güzel örneklerini bir kez daha verdiler.

Nevin Berktaş'ın serbest bırakılmasının ardından PDD olarak yapılan açıklamada, "Berktaş'ın özgürlüğüne kavuşması, devrimci çalışmanın sonuç alıcı yönünü göstermiş oldu" denildi. "Yapılan hukuksuzluk o kadar ayyuka çıktı ki, hapiste tutmak için dayandıkları temel devrildi" denilerek, neden serbest bırakmak zorunda kaldıkları açıklandı. Ve "Nevin Berktaş'ın özgürlüğüne kavuşması, devletin bir lütfu, düşünce özgürlüğüne önem vermesi değil, tam tersine kıran kırana geçen bir çarpışmanın ürünüdür" denilerek, asıl vurgu bunun üzerine yapıldı. Açıklamanın sonunda, duyarlılık gösteren herkese teşekkür edildi.

Nevin Berktaş ÇHD'de basın açıklaması yaptı

Nevin Berktaş 16 Nisan'da tahliye olduktan sonra, hukuki süreci anlatmak için Çağdaş Hukukçular Derneği'nde 23 Nisan'da basın açıklaması gerçekleştirdi. Saat 12.30'da gerçekleştirilen basın açıklamasına ÇHD adına avukat Güçlü Sevimli ve Nevin Berktaş'ın avukatı İlayet Aksu da katıldı. Nevin Berktaş, "Beni sizler çekip aldınız. Bu kampanyayı örgütleyen yoldaşlarım, devrimci dostlar, ilerici sanatçılar ve aydınlara, herkese teşekkür ediyorum" dedi. Ardından "tutuklanmam nasıl hukuksuz olduysa, bırakılmam da aynı hukuksuzlukla oldu" diye ekledi. Avukat İlayet Aksu da "Nevin'in dediği gibi aslında onu çıkartan 'Nevin Berktaş'a özgürlük' kampanyası oldu. Hukuki mücadele hep devam etti, ama taleplerimiz reddedildi. Aslında hüküm kesindi ve bozulma ihtimali de yoktu. Ben de bunu hukuken açıklamakta zorlanıyorum" dedi. ÇHD adına konuşan Avukat Güçlü Sevimli ise, "Nevin'i aramızda gördüğümüz için çok mutluyuz. Hukuki olarak çözülmesi zor durumları, kitleler çözebiliyor" dedi. Açıklama, soruların ardından sona erdi.

Nevin Berktaş'ın basın toplantısında dağıtılan metni yayınlıyoruz:

Dostlar, arkadaşlar, değerli basın emekçileri,

Bir hafta önce tahliye oldum. Bırakıldığım gece, kısa bir açıklama yaptık ve ayrıntısını sonra anlatacağımızı belirttik. Bugün bu nedenle sizlere çağrı yaptık. Hepiniz hoşgeldiniz.

Biliyorsunuz keyfi bir şekilde tutuklandığımdan bu yana, hem protestolar örgütlendi, hem de özgür kalmam için yoğun bir çaba içine girildi. Yoldaşlarım, devrimci arkadaşlarım, avukatlarım, işçi ve emekçiler, duyarlı gazeteciler, ilerici aydın ve sanatçılar, Avrupa ve Türkiye PEN, Alman Sol Parti ve BDP milletvekilleri çok çaba gösterdi. Merkezi yerlerde kurulan imza standlarında ve elden binlerce imza toplandı. Cezaevinin önünde, TBMM'de, çeşitli semtlerde basın açıklamaları ve etkinlikler yapıldı. Sokak eylemleri gerçekleştirildi. Bugün sizinle yüzyüze konuşabiliyorsam, bu büyük kolektif gücün sayesinde. Katkısı olan, emek veren herkese çok teşekkür ediyorum.

Bu kolektif güç, nasıl da keyfi bir şekilde tutuklandığımı anlattı. 'Hücreler' kitabı ile ilgili on yıl içinde birçok dava açıldı, sonunda on ay hapis cezası verildi ve tutuklandım. Oysa daha önce kendi yasalarını

da çiğneyerek infazımı yakmış, yaklaşık 6 ay fazladan yatırmışlardı. Bu 6 yıldan, on ayın düşürülmesi gerekiyordu. Tutuklarken nasıl keyfi davrandıysa, bırakırken de öyle keyfi davrandılar. Özel bir emirle, gece vakti serbest bırakıldım. Ne aileme, ne de avukatıma bilgi vermemişlerdi. Kitabına uydurmak için de 'infaz durdurduk' dediler. Beni tutuklamaları gerekiyordu, şimdi 'infaz durdurduk' diyerek, geriye kalan iki ay için tekrar tutuklama tehdidini savurmuş oluyorlar. Bu durumun değişmesi gerekiyor. Yasalar oraya buraya çekilerek son günlerde milletvekili adaylarına da yapıldığı gibi, 'canım istedi yaptım, canım istedi değiştirdim' denemez.

Cezalandırma ve öğ alma, sadece işkenceyi anlattığım için değil, direnişe ve örgütlü mücadeleye vurgu yaptığım için yapıldı. Çünkü şimdi işkence herkes tarafından anlatıldığı gibi, dizilere bile konu olabiliyor. Bu nedenle de kimse tutuklanmadı. Ama 'Hücreler' kitabı şahsında 12 Eylül işkencelerine ve askeri yaptırımlarına karşı direnen devrimciler cezalandırılıyor.

19 Aralık gibi bir katliamla saldırdıklarında da bizler aynı şiddetle direneceğimizi ve tarihimizde olduğu gibi, her koşulda hücreleri yeneceğimizi anlattığım için de cezalandırılıyor. Şimdi 'İnancın Sınandığı Zor Mekanlar; HÜCRELER kitabı DAVA DOSYASI' çıktı. Bu kitap okunmalıdır. Kitapta, bugün 'Tufan Operasyonu' adını verdikleri açığa çıkan 19 Aralık katliamı ile ne amaçlandığı bütün yönleriyle anlatılmaktadır.

Komünist ve devrimciler, faşizme ve emperyalizme karşı savaşanlar, bilimsel bir göze ve bilince sahip olarak tehlikeyi gösterirken, ona karşı nasıl savaşılacağını da önden anlatırlar. Bunun son kanıtı 19 Aralık katliamı oldu. Bu öngörüler dikkate alınmalı ve harekete o esnada geçilmelidir.

Şu anda hapisaneler tıklım tıklım. Baskı ve işkencelere devam ediliyor. Onurumuza ve devrimci kişiliğimize dönük saldırılara karşı direniliyor. Peşpeşe disiplin cezaları veriliyor. Görüş, mektup, telefon yasaklarıyla tecrit edilmeye çalışılıyor, infazları yakılıyor tutsakların. Bu Bakırköy'de de uygulanıyor. Mesela Selver Saygılı, bir aydır tahliye olmasına rağmen, disiplin cezalarından dolayı hala bırakılmıyor. Mahkemelerin hukuksuzluğu aynı şekilde hapisanelere uzanıyor. Ağırlaştırılmış müebbetle mahkum edilenler, ölüme mahkum ediliyor. Hasta arkadaşlar, tüm çabalara rağmen bırakılmıyor. Devrimci gazeteciler, hiçbir dayanağı olmadan tutuluyor. Bakırköy'de Hediye Aksoy, ilerlemiş kansere rağmen serbest bırakılmıyor. Suzan Zengin, bir buçuk yıldır keyfi bir şekilde tutuluyor. Parasız eğitim istediği için Berna ve Ferhat bir yıldır bırakılmıyor.

Koğuştaki kapasitenin üzerinde bir kalabalık buluyor, üstelik Şana ve Derya Devrim isimli iki de bebek bulunuyor. Biz dışarıda, içeridekilerin sesini duyurmadığımız sürece baskı ve işkence devam edecek. Güçlü bir dayanışma ağı kurulduğu, kolektif bir mücadele başarıldığı koşulda, her tür kazanım elde edilebiliyor. Bugün benim burada olmam da bunun kanıtıdır.

Katıldığınız için hepinize teşekkür ediyorum.

Nevin Berktaş'ın 19 Aralık saldırısı öncesi yazdığı ve 2000 yılının Nisan ayında basılan "İnancın Sınandığı Zor Mekanlar:HÜCRELER" kitabı, bir hafta içinde toplatılmış ve hakkında davalar açılmıştı. Onun için kısa sürede tükendiği halde yeniden basılamadı. Nevin Berktaş'ın bu kitaptan dolayı tutuklanmasının ardından kitaba ilgi ve talep de arttı. Yediveren Yayınları, Belge Yayınları ile birlikte "Hücreler" kitabının DAVA DOSYASI'nı çıkardılar.

Mart ayında basılan kitabı, bu yayınevlerinden ve kitapçılardan temin edebilirsiniz. Ayrıca dergimize ulaşarak isteyebilirsiniz.

Kitap üzerindeki baskılar, çıkar çıkmaz yeniden başladı. Toplatması olmadığı halde kitap, cezaevlerine "sakıncalı" olduğu gerekçesiyle alınmıyor, hücreleri anlatan bu kitap, hücrelerde okunamıyor.

“Nevin için ÖZGÜRLÜK ŞARKILARI” etkinliği yapıldı

"Nevin Berktaş için Özgürlük Şarkıları" etkinliği 10 Nisan Pazar günü, Petrol İş Genel Merkezi'nin konferans salonunda yapıldı. Etkinlik, devrimci bir emekle ve dayanışmayla hazırlanırken, "Nevin Berktaş'a özgürlük" kampanyası kapsamında bir başka adım oldu.

Salon, "Nevin Berktaş serbest bırakılsın" ve "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük" pankartlarıyla süslendi. Etkinlik saat 14'te, şiirlerin okunması ve Nevin Berktaş'ı anlatan sinevizyon gösterimiyle başladı. Nevin Berktaş'ın katıldığı bir televizyon programından görüntülerin yanı sıra yaşamından kesitleri yansıtan fotoğraflar da sinevizyon gösteriminde yerini buldu. Sinevizyon gösteriminin sonunda, İlçay Akkaya duygu yüklü bir türkü ile Nevin'e selamını ilettili.

Ardından açılış konuşmasını Belediye-İş İstanbul 1 Nolu Şube yönetiminden Hüseyin Yıldız yaptı. Konuşmadan önce devrim ve sosyalizm şehitleri için saygı duruşu gerçekleştirildi. Hüseyin Yıldız konuşmasında, Nevin Berktaş'ın uğruna mücadele ettiği yolda şehit düşenleri "aramızda olmayanlar" olarak andı. Osman Yaşar Yoldaşcan, Mehmet Fatih Öktülmüş, İsmail Cüneyt, Remzi Basalak, Nilgün Gök ve diğer ihtilalci komünist şehitlerin isimlerini anarak, onların gerçekte aramızda olduğunu ve yaşadıklarını söyledi. Nevin Berktaş'ın da bu yoldaşlarıyla birlikte sürdürdüğü mücadelesinde uzun bir tutsaklık dönemi yaşadığını, şimdi de 12 Eylül hücrelerini anlattığı kitabından dolayı tutsak edildiğini belirtti.

Devrimci çocukları uğruna 30 yılı aşkındır hapis-haneler mücadelesinin önünde yer alan ve devrimci tutsakları yalnız bırakmayan Nevin Berktaş'ın annesi Makbule Berktaş ise, yaşadıklarını anekdotlar şeklinde anlattı. "Onları sahiplenmek benim için bir onurdur. Sizleri burada görmek kızımın ne kadar doğru bir yolda olduğunu göstermiştir" diyerek kitleyi selamladı. Bir dönem İHD İzmit şubesi başkanlığını da yapan ve devrimci tutsakların mücadelesinde yanlarında olan brahim Seyitcemaloğlu da özgürlük ve birliğin önemi üzerine bir konuşma yaptı.

Nevin Berktaş'ın Bakırköy Hapishanesi'nden gönderdiği mesaj, PDD temsilcisi tarafından okundu ve kitleyi daha da duygulandırdı.

İlçay Akkaya, bir kez daha sahne alarak güzel türkülerini seslendirdi. Tanyeli Şiir Grubu, katılanlara şiir diliyle seslendi. Metin Kahraman, söylediği Kürtçe ve Türkçe türkülerle güzel bir müzik ziyafeti verdi. Metin Kahraman, "Nevin'le dayanışmak benim için bir onurdur" dedi ve kardeşi Kemal Kahraman'ın da bir dönem Nevin'le birlikte hapishanede kaldığını belirtti.

Etkinlik Metin Kahraman ve İlçay Akkaya'nın, salondakilerle birlikte söylediği "Çav Bella" şarkısıyla sona erdi.

Etkinliğe, Proleterce Devrimci Duruş, Halk Cephesi, Mücadele Birliği, Emek ve Özgürlük Cephesi, ESP, Petrol-İş Genel Merkezi, Belediye-İş Genel Merkezi ve Şube yöneticileri, PEN, TGDP yöneticileri katıldılar. Emek ve Özgürlük Cephesi, Mücadele Birliği, Halk Cephesi, DİSK Tüm Emekli Sen Kartal Şubesi Yönetim Kurulu, DPM Devrimci Komünistler ise, etkinliğe mesaj gönderdiler.

Etkinlikte Nevin Berktaş'ın yeni çıkan kitabı "İnancın Sınandığı Zor Mekanlar Hücreler Dava Dosyası" kitabının satışı da gerçekleştirildi.

Etkinliğe gönderilen mesajlardan...

Merhaba dostlar,

Zindana kapatılan ne ilk ne de son insanımız Nevin Berktaş. Zindanlar daima egemen olan güçlerin egemenliklerinin devamını garanti altına almak için inşa edilmiştir. Mimarisi değişmiş ama özü asla değişmemiştir. Bir tek amacı vardır, düşünen insanı, dünyayı değiştirmek isteyenleri, dört duvar arasında kapatıp onu yoketmek.

Peki başarabildiler mi bunu? Hayır!

Dör duvar arasında da olsa tutsaklar, zindanları mücadele alanına çevirmeyi bildiler. Devrim ve komünizm mücadelemizin direngen yanını temsil ettiler. Bugün önümüzde duran en önemli görevlerden birisi, tutsakların özgürleştirilmesi sorunudur. Tunus ve Mısır devrimlerinde halkın ilk taleplerinden biri, tutsakların serbest bırakılmasıydı. Devrime doğru yürüyen halk bunun önemini bilir. Tutsaklarını özgürleştiremeyen bir halk, kendini özgür hissedemez.

Nevin Berktaş için düzenlenen bu etkinlikte onu ve tüm devrimci tutsakları selamlıyoruz.

Mücadele Birliği Platformu

Dostlar

Egemenleri korkutan en önemli güçlerimizden biri de düşüncelerimizdir. Çünkü onlara kurşun işlemez, onları öldüremezsiniz. Yüzlerce yıl sonra bile yeniden egemenlerin karşısına dikilebilirler. Bu yüzden devrimci düşünceler, egemenleri rahatsız eden her şey gibi, yok edilmesi gereken şeylerdir onlara göre.(...) Kendisine karşı devrim bayrağını açanları hücrelere tıkan bu sistemi çıldırtan şeylerden biri de, hücrelerin de işe yaramamasıdır. İşte bunu anlatır Nevin Berktaş'ın kitabı... İşte bu yüzden Nevin Berktaş'ın kitabını toplamakla kalmayan egemenler, ömrünün önemli bir kısmını zindanlarda geçirmiş bu devrimciyi bir kez daha hapseder. Yapabileceği başka da hiçbir şey yoktur.

Egemenlerin karşısında acizleştikleri şey, bir kitap ve içindeki düşünceler değildir sadece. Devrimci irade, bilinç, karalılık ve inançtır. Ama insanlık varolduğu bu volkan asla sönmeyecektir...

Bizler Emek ve Özgürlük Cephesi olarak, tüm devrimci dostluk ve dayanışma duygularımızla buradan bir kez daha duvarların ardına, Nevin Berktaş'a sesleniyoruz: Düşüncelerimiz, ideallerimiz ve umutlarımızın arasına ne duvarlar çekilebilir, ne de tel örgüler... Buradasın, yanımızdasın, yanındayız. Ve hep yanında olacağız...

Nevin Berktaş'a Özgürlük!

Yaşasın Devrimci Dayanışma

Emek ve Özgürlük Cephesi

Merhaba dostlar, arkadaşlar,

Nevin Berktaş şahsında bütün devrimci tutsakları selamlıyoruz. Ve bir kez daha devrimci tutsaklar onurumuzdur diyoruz. (...)

19 Aralık'ta Türkiye devrimci hareketine hapishaneler üzerinden bir taşıyıcı operasyonu başlatan oligarşi, karşısında ölümüne direnen tutsakları bulmuştur. Daha ilk anda bedenlerini kurşunlara siper eden, feda ateşleriyle kendilerini yakan tutsaklar karşısında yenilmiştir oligarşi.(...)

Elbette hapishanelerde teslim alma saldırıları bitmedi, bitmeyecek de. Nevin Berktaş'ın dediği gibi "inancın sınandığı zor mekanlar" hücrelerde hayat ve direniş sürüyor. Direnişin dışarıdaki sesi ve gücü olmak da bize düşüyor.

Bugün burada Nevin Berktaş için toplanmış bulunuyoruz. Ancak hepimiz biliyoruz ki, Nevin Berktaş şahsında bütün tutsaklarımız için yüreğimiz atıyor. Nevin'i sahiplenmek, tutsakları sahiplenmektir. Bu düşünceyle Nevin Berktaş'a ve bütün tutsaklara bin selam.

Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur!

Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz!

Halk Cephesi

Devrim ve sosyalizm mücadelesini yaratanlar ve yatanlar nezdinde devrimci bir insan olan Nevin Berktaş'ın düşmana karşı yıllardır sürdürdüğü mücadeleyi selamlıyoruz. Dışarı olduğu kadar zindanlar da bir mücadele alanıdır. Nevin Berktaş bu mücadeleyi en iyi şekilde temsil edenlerdendir.

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

DPM Devrimci Komünistler

Düzenlemiş olduğunuz "Nevin Berktaş için ÖZGÜRLÜK ŞARKILARI" etkinliğinizde bulunmaktan onur duyuyoruz. Düşüncelerinden dolayı başta Nevin Berktaş şahsında tutuklanan devrimci-demokrat ve sosyalistler, faşist düzenin bütün yaptırımlarına karşı özgürlüklerini savaşılarak kavuşacakları inancıyla tüm özgürlük mahkumlarını kucaklıyor, mücadeleleri mücadelemizdir şiarıyla başarılar diliyoruz.

Tüm Emekli Sen Kartal Şubesi Yönetim Kurulu

Nevin Berktaş'ın etkinliğe gönderdiği mesaj:

Yoldaşlar, arkadaşlar, merhaba!

Bu topluluğun arasında olduğumu hissetmek, daha da önemlisi sizlerin bir araya gelme azminizi hissetmek, ne kadar güçlü olduğumuzu derinden duyumsatıyor bana. Heyecan duyuyorum, coşkulaniyorum. Dünyanın her açıdan sarsıntılar geçiriyor olması, bu güce ne çok ihtiyacımız olduğunu da gösteriyor.

İnsanlığı köleleştirmek isteyenler, toplumun, kendisini köleleştirenlere karşı sessizce boyun eğmesini istiyorlar. Bunun için her tür aracı kullanmakta son derece pervasızlar. Her yer savaş alanı gibi, savaşçı bir süreç yaşanıyor. Boyun eğecek kafalar varsa, onlar mutlaka ezilecekler.

Her dönem, sömürenlerin baskı ve şiddeti, önce susturma aracı olur. Ama kitleler, önce çekinir ve susarken, bir zaman sonra değişim süreci yaşamaya başlar. Bu durumda baskı ve şiddet artık uyanma aracına dönüşür. Yine böyle olacak... İşte bu yüzden bir arada olmamızın önemi daha da artıyor.

Önce toplumun belli bir kesimi sesini yükseltiyor. Biz kaldırdık başlarımızı! Dayanışmanın, kendimize ve birbirimize güven duymanın tadını yaşıyoruz. Ve bu tadı hiç kaybetmek istemiyoruz. Kurulan sıkı bağlar, sadece kendi hayatımızı değil, birbirimizin hayatını da yaşadığımızı gösteriyor. Bu zenginliği doyusya yaşamak istiyoruz.

Etkinliğe katılan sizleri, emeği geçen herkesi, sahne olacak olan arkadaşları sınıksız kucaklıyorum.

İyi dayanışmalar, iyi eğlenceler... Görüşmek üzere...

Nevin

Nevin Berktaş, 22 Nisan 2011 tarihinde İzmir Kitap Fuarı'nda Belge yayınlarının standında kitaplarını imzaladı ve "cezaevinde yazmak" konulu bir panele katıldı. Ahmet Cihan'ın yönettiği panelde, Belge yayınlarının sahibi Ragıp Zarakolu, halen cezaevinde bulunan Suzan Zengin'in mektubunu okudu. Nevin Berktaş ise, cezaevinde okumak ve yazmak üzerine konuştu. Aşağıda o konuşmanın bazı bölümlerini yayınlıyoruz.

Şu anda sizlere bakarken, içerdeki arkadaşlarımla da baktığımı düşünün. Onların selamını getirdim sizlere. Hepiniz hoşgeldiniz.

"İnancın sınılandığı zor mekanlar HÜCRELER" kitabını, 19 Aralık katliamından önce hemen yazdım. Katliam göz göre göre geliyordu. O günlerde adına "Hayata Dönüş" dedikleri ve bugün gerçek adının "Tufan operasyonu" olduğunu öğrendiğimiz ve bilimum silahlarıyla katletmeye geldikleri açığa çıktı. Biz onların gizlice hazırlandıklarını biliyorduk. Bu şiddetli saldırıya hem pratik olarak, hem de düşünsel olarak hazırlanıyorduk. Kollarımızı kaldırıp teslim olamazdık. Biz teslim olursak, halkımızı da teslim alacaklarını düşünüyorlardı. 2000'lerin ekonomik ve siyasi programını uygularken sessiz bir toplum istediler. Bizi katlederek, korku salmaktı amaçları. Ve ilk provalarını Diyarbakır'da, Ulucanlar'da yaptılar.

Dünyada yaşanmış çok sayıda direniş örneklerini okuduk. Bizim tarihimizde de direniş örnekleri vardı. Bunlar bilinmeliydi. Kitabı 2000 yılının Ocak ayında yazdım, Nisan ayında da matbaadan çıktı. Ve daha ilk haftasında toplatıldı. 19 Aralık katliamından hemen sonra da açılan davaların duruşmaları başladı. Dört ayrı dava açıldı. 2008 yılında da 10 ay hapis cezası verildi. Önceki yıllarda fazladan yatırdıkları 6 yıldan bu sürenin düşmesini istedik. Ama tutuklama yoluna gittiler.

Kitaba faşizmin öfkesi hiç bitmedi. Çünkü hem 12 Eylül'e karşı direnişi, hem de yeni hücre tipi saldırılara direneceğimizi anlatıyordu. Ve hücre tipi hapishanelerde kanlı bir şekilde geçiş planlarının açığa çıkmasını sağlayan bir kitaptı.(...)

En fazla kitap, dergi, hapishanelerde okunur.

"Cezaevinde yazmak"

gönderdi. 12 Eylül de bizde de aynı şeyler yapıldı.

Kitap okumak, yazmak, hava gibi, su gibi önemlidir içerde. O

yüzden idareler de en çok kitaplara saldırırlar. 19 Aralık katliamında araştırma notlarımız, kitaplarımız lime lime edildi. Kurtardıklarımız içinden ise aylarca gaz kokusu çıkmadı. Okurken gözlerimiz yaşıyordu, öylesine sinmişti kitap sayfalarına...

Bugün eğer hapishanelerden her tür siyasal yazılar çıkıyorsa, bu büyük direnişler sonucu kazanılmıştır. Kitap, dergi vb. girebiliyorsa, çok bedeller ödendiği içindir. Bu anlamda yazmak da bir direniştir. Buna büyük değer biçmek gerekir. Ve bence yazmak da mücadelenin çıkarlarına hizmet etmelidir. Bireyselleşmiş anıların hiçbir yararı olmaz.

Hapishanelere her açıdan sahip çıkmalıyız. Dışarıda mücadelenin sürdüğü, içerdekilerle güçle bağlar kurulduğu bilinirse, orada direnmek kolaylaşır. Dışarıdaki örgütlü mücadele, içerdekilere güç taşır.

Halklar hapishaneleri unutmaz. Bizim de Bastille-rimiz olacaktır mutlaka. Birgün o duvarlar yıkılacaktır. Tunus'ta, Mısır'da halk isyanlarında bunu gördük. İlk işleri hapishanelerdeki kilerleri çıkarmak oldu. Bizde de böyle olacaktır. Ama ille de "çekici alıp duvarları yıkmayı" beklemememiz gerekir. Onlarla bağları güçlendirirsek, duvarları silikleştirip aşabiliriz. Mektuplar yazın, kitaplar gönderin. Onların çağrılarına kulak verin.

Şu anda sizlerle konuşabiliyorsam, bu dışarının yoğun emeği üzerinden oldu. Buradayım, ama çıkar-ken yüreğim acıdı. Gerçek suçlular, katiller dışarda rahatça dolaşırken, işçi ve emekçilerin sorunlarına kafa yordukları için suçlananlara, ağır hapis cezalarıyla içerde tutuluyorlar. Suzan Zengin, İşçi-Köylü yazarı, çevirmen; Berna parasız eğitim istiyor; Hediye, kanser... Bebekler ve anneler hapsediliyor.

Hepsini çekip almak gerekir. Çıkarken arkadaşlarıma söz verdim. "Çok uğraşacağız ve sizleri buradan çıkaracağız" dedim. Mücadeleyi yükseltelim ve çıkaralım onları...

Adana İHD'de söyleşi

29 Nisan 2011'de saat 17:00'de Adana'da Nevin Berktaş'la bir söyleşi düzenlendi.

İHD Başkanı Aydın Sincan yaptığı açılış konuşmasında, insan hakları ihlallerinden söz etti

ve Adana İHD'nin tüm gücüyle bunların üzerine gittiğini, mücadeleyi sonuna dek sürdüreceğini söyledi. Nevin Berktaş için süren hukuk savaşının da kazanıldığını belirtti.

Nevin Berktaş ise, "Hücreler" kitabının yazılış sürecini ve nedenini anlattıktan sonra, kendisinin serbest bırakılmasının bu konuda oluşan kamuoyunun etkisiyle olduğunu, ancak avukatlarının fazladan yattığı 6 yıldan düşmesi için hala uğraştığını anlattı.

Hapishanelerde süren baskı ve işkencelerden örnekler vererek anlatan Berktaş, bu baskılara karşı etkili bir mücadele vermek gerektiğini belirtti. Söyleşide de bulunan, Adana İHD'nin kurucularından ve halen yöneticilerinden olan annesi Makbule Berktaş'ın da mücadeleciliğini vurgulayarak konuşmasını tamamladı.

Avukat Emine Günaştı Ufuktepe, Nevin Berktaş'a çiçek sunarak kutladıktan sonra, bir konuşma yaptı. Ve 6 yıllık fazladan yatırılması ile ilgili açıkları dava hakkında bilgi verdi. Ayrıca AHİM'in kitap nedeniyle Nevin Berktaş'ın haksız yargılandığına dair Türkiye'yi mahkum ettiğini belirtti. Söyleşi kitap imzalama ve sohbetle devam etti.

Diyarbakır Zindanı için soruşturma

"Diyarbakır Cezaevi Gerçeği ile Yüzleşme Adalet Komisyonu" Taksim Hill Otelinde yapılan basın açıklamasında, darbe yıllarında Diyarbakır Cezaevi'nde kalmış 450 kişiyle görüştiklerini, onların tanıklıklarını belgelediklerini söylediler. Komisyon, daha önce 700 kişi ile Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı'na başvurmuş, Diyarbakır Başsavcısı da soruşturmayı başlatma kararı aldığını açıklamıştı.

78'liler Girişimi Sözcüsü Celalatin Can, sadece Diyarbakır savcısının değil, hükümetin de bu soruşturmaya destek vermesi gerektiğini söyledi.

Soruşturma açılmasını istedikleri kişiler arasında cunta şefi Kenan Evren, Turgut Özal'ın başdanışmanı Orgeneral Kemal Yankı ve birçok üst düzey subay bulunuyor. Ayrıca tutuklular arasında "Mengele" lakabıyla "ünlü" Dr. Orhan Özcanlı da var.

Avukat Fikret İlkiz, savcılığa verdikleri dilekçede Diyarbakır Cezaevi'nde yaşanan işkence, ölüm, kasten öldürme olaylarının "insanlığa karşı suç" kapsamında değerlendirilmesi gerektiğini söyledi.

Komisyon, Mayıs ayında hazırladıkları raporu açıklayacaklarını söyledi. 21 Mayıs'ta ise Diyarbakır Cezaevi'nde kalmış siyasi tutsaklar, Diyarbakır'da buluşacak ve dilekçelerini adliyeye verecekler.

Mayıs ayının ilk günü, Pakistan'dan gelen "son dakika" haberiyle çalkalandı. ABD ordusu, Pakistan'da gerçekleştirdiği bir operasyonda, Usama bin Ladin'i öldürmüştü.

Aslında, ABD'nin "çok büyük bir başarı" gibi göstermeye çalıştığı bu haber, çok hızlı bir biçimde elinde patladı. Çünkü haberdeki bütün unsurlar önemli çelişkiler taşıyordu. Mesela Irak'ta Saddam'ın yakalanmasının ve yargılanmasının her aşaması bir şova dönüştürülürken, Bin Ladin'in ölümüne dair ne tek bir fotoğraf, ne cenazenin teşhisine dair tek bir bilgi, ne de cesedin akıbetine ilişkin bir kesinlik söz konusuydu. Evde bulunan kişilerin kim olduğundan, Bin Ladin'in silahlı bir direniş gösterip göstermediğine dair herşeyde çelişik açıklamalar birbirini kovalıyordu. ABD'nin, Bin Ladin'i gerçekten öldürdüğüne dair tek bir kanıt sunamaması, olay hakkındaki şaibeleri derinleştirdi.

İlerleyen günlerde, olayın gerçek boyutları, Bin Ladin'in ölüp ölmediği, ABD'nin operasyonunun gerçekte ne olduğu gibi ayrıntılar ortaya çıkacaktır. Ancak **bugünden kesin olan şey şudur: ABD emperyalizmi, yeni emperyalist savaşta, yeni aşamalara ihtiyaç duymaktadır.** Attığı her adım, büyük engellerle karşılaştığı için, yeni hamleler yapmaya çalışmaktadır. Son aylarda Libya'dan Suriye'ye, Ortadoğu ülkelerinin genelinden Pakistan'a uzanan gelişmeleri, bu ihtiyaç ile bağlantılı olarak değerlendirilmek gereklidir.

Libya'da kazanan yok

Libya'daki savaş, Fransa'nın iddialı tutumuyla ve büyük bir hızla biteceği beklentisiyle başlamıştı. Ancak **savaş bir türlü Avrupalı emperyalistlerin ve ABD'nin istediği rotaya girmedi, Kaddafi görevden istifa ya da uzlaşma yoluna gitmedi, isyancılar başarı elde edemedi.**

Daha başlar başlamaz BM içinde bir bölünmeye neden olmuş, başta Rusya ve Çin olmak üzere kimi ülkeler, bu operasyona karşı çıkmıştı. Savaşın başladığı ilk günlerde perde gerisinde duran ABD ise, "zafer" gecikince, "sivilere zarar vermeyecek biçimde" insansız hava araçları kullanacağını açıkladı.

Türkiye,

ABD kazanamadığı savaşı yaygınlaştırıyor

önce savaşa karşı bir görünüm verirken, hemen arkasından İzmir NATO üssünün, savaşın merkez üssü olmasını kabul ederek saldırının odağına yerleşmiş oldu.

Libya'da başlatılan "iç savaş"ın "dış mihrakları" hazır olmakla birlikte, "iç unsurları" yeterince hazırlıklı ve yeterince güçlü değildi. **Libya savaşı, belli bölgelere ve belli sınırlara sıkıştı.** Bingazi'de isyancı aşiretler kendi yönetimlerini kurarken, Misrata bölgesi isyancıların elinde, ama Kaddafi'nin kuşatması altında kaldı. İlk günlerde çok iddialı olan isyancılar, başkente yürümeyi bir daha deneyemediler bile. Kaddafi'nin de belli dengeleri gözetmesi, bir "pat" durumu yarattı. Zaman zaman çatışmalar sertleşse bile, (Kaddafi'nin oğlu ve torunlarının bombardımanında ölmesi gibi) genel olarak bu "pat" durumu kendisini koruyor.

Üstelik Libya, gerek Akdeniz ticaretinin en önemli boğazlarından birine hakim stratejik konumu, hem de zengin petrol ve doğalgaz rezervleri nedeniyle ABD için büyük bir önem taşıyor. ABD, Libya kadar stratejik öneme sahip bir ülkede hakimiyetini kurduğunda, Arap coğrafyasında büyük bir üstünlük elde edeceğini biliyor. Bu nedenle, Libya savaşına büyük bir önem veriyor.

Ancak daha önceki yazılarımızda da belirttiğimiz gibi, **ABD'nin Libya'da işi her zamankinden çok daha fazla zordur. Çünkü ABD, 11 Eylül sonrasında girdiği savaşları kazanamamış bir emperyalist konumundadır.** Girdiği her savaşta, saldırdığı ülkeyi perde arkasından ya da açıktan destekleyen Rusya ve Çin karşısında, zor duruma düşmüş, bu durum psikolojik üstünlüğü de kaybetmesine neden olmuştur. **Dünya genelinde ABD karşıtlığının ve savaş karşıtlığının her geçen gün biraz daha artmakta olması ABD'nin en önemli dezavantajıdır. Bütün bunlara ek olarak, Libya'da tarihsel olarak oluşmuş, kendi içinde tutarlılığı olan örgütlü bir muhalefet hareketinin olması, bugün isyancı aşiretlerin geçmişte Kaddafi ile birlikte hareket etmesi de, ABD'nin dayanaklarının ne kadar zayıf olduğunun göstergesidir. Bütün bunlar, Libya savaşını ABD açısından yeni bir "bitmeyen savaş" haline getirmektedir.** Libya'nın geleceğinin ne olacağı belirsizdir. Belki de ülkenin ikiye bölünmesi ile sonuçlanacaktır. Ama şu anda ABD'nin hegemonya savaşındaki tıkanma noktalarını açmaktan uzaktır.

Suriye'de Amerikan müdahalesi

Arap coğrafyasında ekonomik krizin ve siyasi baskıların ürünü olarak patlak veren isyan dalgası, Suriye'yi de etkisi altına almış durumda. Mart ayının ortalarından bu yana, Suriye'de eylemler bitmek bir yana. Özellikle Dera bölgesinde yoğunlaşıp kitleselleşerek sürüyor.

Dera'ya gelinceye kadar, muhalif hareketin emperyalistler tarafından kısıktıldığını görmek zor değildi. Ancak Dera'da, durum yeni bir boyut aldı. Dera'da duvarlara slogan yazan çocukların tutuklanması ve işkence görmesi, bütün kentlin bir anda sokağa dökülmesine neden oldu. Dera'daki halkın, Suriye yönetimine karşı tepki birikimleri, bu olayla birden patladı. Kitleler sokaklara döküldü ve Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad'ın istifası da içinde olmak üzere reform taleplerini haykırdı.

Esad'ın eylemler karşısındaki ilk tutumu, reformlar yapacağını açıklamak oldu. Ancak **ayağa kalkmış kitlelerin karşısında, uzun vadeli vaatlerde bulunmak, hareketi daha da büyütmekten, kitlelerin kendine güvenini artırmaktan başka bir işe yaramıyor.** Reform sözleriyle kitlelerin yatışmasındansa, daha büyük taleplerin gündeme gelmesine neden oluyor. Suriye'de de böyle oldu. Eylemlerin giderek büyümesi üzerine, Esad, Dera kentine tanklı ve silahlı ordu müdahalesini başlattı.

Suriye'de Sünni çoğunluğu, Şii azınlık tarafından yönetilmesine karşı tarihten gelen bir hoşnutsuzluk olduğu biliniyor. Keza Kürt bölgelerde de, devletin kendilerine dönük baskı ve terörüne karşı tepkiler oldukça şiddetli. Hem Sünnilerin, hem de Kürtlerin mezhepsel-ulusal tepkileri, bugünkü ayaklanmaların görünen yüzünü oluşturuyor ve ABD emperyalizmi, buna yaslanarak Suriye'yi içten karıştırmaya, eylemleri büyütmeye uğraşıyor. Ancak diğer taraftan, **Suriye'de genel olarak kitleler, bölgede ABD müdahalesine karşı da büyük bir tepki duyuyor ve kendi ülkelerinin Irak gibi işgal edilmesi**

ihhtimali nedeniyle ABD'ye karşı mesafeli bir tutum alıyorlar.

Suriye birçok yönden ABD için büyük önem taşıyor. En başta, Irak petrollerinin Akdeniz'e çıkış kapısı olma özelliğini taşıyor. ABD, Irak'ta ele geçirdiği petrol rezervlerinin sorunsuz biçimde Akdeniz'e ulaşması için Suriye'yi kendi denetimi altına almak istiyor. İkincisi, Ortadoğu'da giderek güçlenmekte olan Şii direniş hattının Suriye ayağının kırılmasını istiyor. **Suriye pek çok konuda İran ile birlikte hareket ediyor, Rusya ve Çin'e bağımlı bir politika izliyor ve Lübnan Hizbullahı, Filistin Haması gibi ABD karşıtı kesimleri, İran'a bağlayan bir güzergah rolü oynuyor.**

Son dönemde Ortadoğu'da yaşanan kitle hareketleri de ABD'nin hegemonyasını darbeliyor. Özellikle Mısır'da yaşanan ayaklanma ve yönetim değişikliği, ABD'nin Ortadoğu'daki en önemli uşağının-sözcüsünün görevden alınmasına neden oldu. Dengeler bir kere yerinden oynadığında, yeni dengenin nasıl kurulacağı belli olmuyor. Mısır'da da kitle hareketinin etkisiyle bozulan dengeler, sonrasında, kitlelerin ABD ve İsrail karşıtı tepkilerini de dikkate almak zorunda kalıyor. Ve **hemen sonrasında yaşanan, Süveyş Kanalı'nın İran savaş gemilerine açılması, Filistin'de El Fetih ile Hamas'ın birlikte hareket etmek kararı almasına arabuluculuk yapılması gibi unsurlar, bu dengelerin ABD'nin çıkarlarını eskisi gibi gözetmediğini gösteriyor. Ve Mısır'la olan ilişkilerin küçük bir değişimi bile, ABD ile İsrail'in Ortadoğu hedeflerinde önemli bir darbe anlamına geliyor.**

ABD Ortadoğu'da yaşanan bu olaylardan da zarar görüyor ve hegemonya mücadelesinde bir adım daha geriye düşüyor.

Yeni cephe Pakistan'da mı açılacak

ABD'nin savaşı Pakistan'a taşımak istediği, bunun için çeşitli girişimlerde bulunduğu biliniyor. Taliban Pakistan içinde giderek güçlenirken, Pakistan'da bir yönetim krizi yaşanıyor. ABD emperyalizmi, Afganistan'daki savaşın Pakistan'la doğrudan bağlantılı olduğunu, Afganistan'da savaşı başarıyla ulaştırmak için Taliban'ın Pakistan'daki "cephe gerisi" ile bağlarını kesmek gerektiğini iddia ediyor. Ve Pakistan yönetiminin, Taliban'a karşı etkili bir mücadele yürütemediği gerekçesiyle, Pakistan topraklarında savaşıma "haklı" edilmeye çalışıyor.

Aslında Pakistan içinde Taliban'ın her geçen gün biraz daha güçlendiği biliniyor. Kitleler içinde ABD karşıtlığı ile birlikte Taliban da büyüyor, güçleniyor. Bugün Pakistan'ın Afganistan sınırına yakın bölgeleri Taliban'ın

karargahı durumunda.

Hatta Svat Vadisi'nde, adeta özerklik ilan eden ve Taliban'a bağlı şeriatla yönetilen bir oluşum karşısında, Pakistan devleti tek bir adım bile atamıyor. Buna karşılık, **ABD geçtiğimiz yıldan bu yana, Afganistan'dan kalkan uçaklarla Pakistan topraklarını, Afganistan sınırındaki Taliban merkezlerini bombalıyor; Pakistan devleti buna da çok fazla sesini çıkartamıyor.**

Pakistan, bir tarafta ABD'nin baskısı, diğer tarafta Pakistan halkı içinde giderek güçlenmekte olan Taliban etkisi karşısında her geçen gün büyüyen bir sıkışma yaşıyor. ABD'nin saldırılarına sessiz kaldığında, halktan biraz daha kopuyor; halkın içinde güçlenmekte olan dinci örgütlenmeye taviz verdiğinde ise, hem devletin yapısı değişiyor ve kendi iktidarı tehlikeye giriyor, hem de ABD'nin hismine uğruyor.

ABD açısından Pakistan, birçok yönden büyük bir önem taşıyor. En başta nükleer silah sahibi olan bu ülkenin Taliban kontrolüne geçmesini kesinlikle engellemek istiyor. İkincisi, Afganistan savaşında Taliban'ın Pakistan topraklarını çekilme ve lojistik hattı olarak kullanmasını durdurmaya çalışıyor. Bu amaçla ABD, Pakistan'a yıllık 9 milyon dolar yardım yapıyor. Bunun 2 milyon dolarını ise askeri yardımlar oluşturuyor.

Ancak ABD her geçen gün, Pakistan yönetiminin Taliban karşısında biraz daha gerilediğini ve etkisizleştiğini görüyor. Bu durumda, kendi müdahalelerini de artırıyor. Mesela geçtiğimiz aylarda, iki Pakistanlı, CIA ajanları tarafından öldürülünce, Pakistan, ülkesindeki CIA ajanlarının listesini istemiş, ancak ABD bu listeyi vermeyi reddetmişti.

ABD'nin "zafer" ihtiyacı

Yaşanan tüm bu gelişmeler, ABD'nin hegemonya kaybı ve yeni pazar paylaşım çabalarıyla bağlantılı. **ABD emperyalizmi, Libya'da ilerleme sağlayamıyor, Suriye'de kitlelerin anti-ABD tepkilerini aşamıyor, Pakistan'da Taliban'ı etkisizleştiremiyor, üstelik bu arada kendi ülkesinde son derece önemli işçi eylemleri gerçekleşiyor ve ekonomik krizin ikinci dalgasının, üstelik de daha şiddetli biçimde gelmekte olduğunun işaretleri her ge-**

Libya-Misrata

çen gün daha da belirgin ortaya çıkıyor.

İşte bu koşullarda, ABD yeni bir zafere ve savaşta yeni bir cepheye ihtiyaç duyuyor. Zaferi, girdiği savaşlarda kazanamayınca, "Usama bin Ladin'in öldürülmesi" adını verdiği, hiçbir parçanın birbirini tutmadığı, inandırıcılığı olmayan ve çelişkiler yumağı "haber"lerle "zafer" kutlaması yapmaya, dikkatleri bu "zafer"e çevirmeye çalışıyor. **Bu arada Pakistan'a askeri müdahale için bir bahane de yaratmış oluyor.** Diğer taraftan Libya'da tıkanan, Afganistan ve Irak'ta ise aleyhine dönen savaşlarda, bir moral üstünlük oluşturmaya çalışıyor.

Ancak bu zorlama "zafer", ABD için yeni bir başarısızlık anlamına da gelebilir. 11 Eylül'den bu yana girdiği hiçbir savaşı kazanamayan ABD için, bu "zafer", bir fiyaskoya dönüşebilir. **Son 10 yıldır, siyasi gücü giderek azalan, ekonomik olarak dünyaya dayattığı model çöküntüye uğrayan, askeri olarak ise, dünyanın geri kalanının toplamı kadar askeri harcama yapmasına rağmen, küçük ve güçsüz ülkelerde bile hegemonya kuramayan bir görünüm çiziyor ABD.**

Çünkü gerçekte ABD, şu ya da bu ülkeyi işgal etme ya da petrol yataklarına el koyma ile sınırlı yerel savaşlar değil, dünya pazarlarının hakimiyetini ele geçirme amaçlı bir paylaşım savaşını veriyor. **Bu savaşta da rakibi, Libya ya da Taliban ya da bir başka "görünür düşman" değil, doğrudan Çin ve Rusya emperyalizmi.** Her "küçük" düşmanının, işgal ettiği her ülkenin arkasında, o ülkeyle değil, Çin ve Rusya ile büyük bir savaş yürütmek zorunda kalıyor. Bu nedenle her seferinde yeniliyor, ya da oluşan "pat" durumunu değiştiriyor. **Çin'in giderek büyüyen ekonomik, askeri ve siyasi gücü karşısında ise, zaten başka bir ihtimal de bulunmuyor.**

"Bireysel Emeklilik Tasarruf ve Yatırım Sistemi Kanunu", 28 Haziran 2001 tarihinde Meclis'te kabul edilmişti. 7 Ekim 2001'de yürürlüğe sokulan kanunun ilk uygulama tarihi de, 2003 yılının Ekim ayı oldu.

Bireysel emeklilik sistemi, yedi yıldır uygulanmakta olan bir sistem. Bu yedi yıllık sürede, bireysel emeklilik fonlarının (2010 yılının son ayı itibarıyla) tam yüzde 65 kazandırdığı açıklandı. Bireysel emeklilik şirketlerine göre, bireysel emeklilik sistemi, "mükemmel yatırım enstürmanı". Aynı şirketler, bireysel emeklilik fonlarını da "yüksek getiri beklentisi olan yatırımcıların gözdesi" olarak adlandırıyor, övgülerine (kabarmış iştahlarına) devam ediyorlar: "Hızla büyüyen, genç bir ülkenin sermaye yaratması tasarrufu atırması lazım. Bunun da en önemli mekanizması bireysel emeklilik."

Bireysel emeklilik sistemi, uzun vadeli, ciddi bir kaynak oluşturuyor. Türkiye'de cari açığın ilacı, "bireysel emeklilik."

Sistemin Türkiye'de aldığı biçimin rolü

Sistemin altyapısı, 1999 yılından bu yana Dünya Bankası (DB) önerisiyle, oluşturulmaya başlandı. Adı da "sosyal güvenlik sisteminin yeniden yapılandırılması" oldu.

Sosyal güvenlik sisteminin tasfiyesi için, '90'lı yılların başından itibaren, emperyalist tekeli burjuvazi ile birlikte işbirlikçi tekeli burjuvazinin yoğun çabaları oldu, fakat kitle hareketinin basıncıyla hayata geçemediler. Ancak 2000'lerin başında AKP Hükümeti'nin "Acil Eylem Planı" ile yasa olarak Meclis'ten geçti ve adım adım, hala devam eden bir süreç olarak işledi.

İlk uygulama biçimi, varolan sosyal güvenlik sistemini ortadan kaldırmadan, ama onu tamamlayacak şekilde hayata geçen "isteğe bağlı emeklilik sistemi"ydi. Sosyal güvenlik kuruluşlarının (Bağ-Kur, Emeklilik Sandığı ve SSK'nın) birleştirilmesi geldi ardından. 2005 yılında bankacılar, işverenler ve ihracatçıların, toplantılar, seminerler yaparak üzerinde çalıştığı sistem için IMF, "eğer sosyal güvenlik reformu yasaasının Meclis'ten geçirilmesini başarırlarsa, krediyi hemen verebileceklerini" söyledi. İşbirlikçi tekeli burjuvazi, bunu çoktandır istiyordu zaten. Hatta TÜSİAD, Şili örneğini öneriyordu. Aynı yıl, TİSK'in (işverenler sendikası) düzenlediği seminerde yasa değerlendirilirken, DB'nin temsilcisi uygulamada hız istiyordu.

Önce sağlıktaki dönüşüm adı altında "sosyal güvenlik sistemi zarar ediyor"u pompaladılar beynimize. Sorunluydu bu sistem! Ama aslında bütçelerinde oluştuğunu söyledikleri yükü silip atmak (çünkü ucuz kredi olarak kullanıp tükettikleri havuzun finansmanını bütçeden karşılamak zorunda kalmışlardı), sistemde toplanan primleri burjuvaziye fon oluşturmak için uğraşıyorlardı. Sosyal güvenlik sistemi bizim için değil, burjuvazi için sorundu yani. SSK primlerini ucuz kredi şeklinde sermayeye yönelik olarak sunmaları, ordaki havuzun kurumasında önemli bir etken iken, hem bunun da faturasını kitlelere ödetmek, hem de yeni cazip havuzlar yaratmak için buldukları seçenek "isteğe bağlı emeklilik sistemi" oldu.

Bu nedenle bireysel emeklilik sisteminin temel amacını, "bireylerin yarattığı birikimlerden oluşacak fonlarla sermaye birikiminde artış sağlamak, sermaye piyasasına kaynak yaratmak" olarak belirlediler. DB, her ülkenin koşullarına göre reçete yazdı. Türkiye'de eski sistemi kökten kaldırmadan ve yeni sistemi de zorunlu tutmadan gönüllülük esasına göre uygulanmasını istedi. Ama eski sistemin tasfiyesini içeren yasalarla "aktüeryal dengede bozukluk" durumunu, yeni sisteme entegre edecek şekilde sokularak dü-

Alinterimiz burjuvaziye kaynak BİREYSEL EMEKLİLİK

zenlenmesini belirledi. Böylece, meslek hastalıkları, engelliler, yaşlılık, malüllük, iş kazaları, analık gibi uzun zamana yayılan sigorta alanlarının zaman içinde dengelenmesi ile yeni sistemin yol alması sağlanacaktı.

Bu nasıl olacak?

Çalışanların tüm hakları gaspedilirken emeklilik yaşı yükseltildi (1999'da kabul edilen Sosyal Güvenlik Yasası kapsamında sosyal güvenlik reformunun ilk ayağı buydu) emeklilik maaşı düşürülecek, aylık bağlama oranları azaltılıp "uzun zamana yayılan sigorta alanlarının" finansmanı, böylece karşılanmış olacak. (2003'te sosyal güvenlik reformunun ikinci ayağı)... Öte yandan, yaşlılar, malüller, meslek hastaları, iş kazası geçirenler, analık hakkını kullanmak isteyenler, hem varolan haklarını kullanmakta binbir zorlukla karşılaşılıyorlar. hem de kazanılmış haklarının gasp edilmesiyle yaşam savaşı vermek durumunda kaldıkları için, burjuvazinin cebinden çıkan fazla da şey yoktu aslında. Ama onlar beş kuruşun bile peşindeydiler.

Sosyal güvenlik reformu dedikleri hak gasplarının yeni sistemle bağlantı sağladığı noktada; tasarruf edenler bireysel emekliliğe yönelecek, edemeyenler de durumuna katlanmak zorunda kalacak... Tam da kapitalizmin özüne uygun bir hesap...

Emeklilik yaşı yükseltildi. Emekli olanların maaşı geçinmelerine yetmez oldu; ilaç paralarından bile ke-sintiler artı. İşsizlik çıg gibi büyüdü. Çalışanların beli büküldü... Dahası, torba yasa ile boğazındaki ilmek son boğumuna dek sıkılmaya başlandı... "Ama istersen bireysel emeklilik için 'bir miktar' para ayırabilirsin" dendi. Aslında kısmen yüksek maaş alanların sisteme başvuracak olması, bireysel emeklilik sisteminin varıp varacağı yer... Zaten hesaplar yığınların sisteme dahil olması üzerinden yapılmıyor. Çalışan kesimlerin büyük bölükleri asgari ücrete mahkum, işsizlik ve yoksulluk dizboyu iken kitlelerin sistemden yararlanamayacağı gün gibi açık ve bunu çok iyi biliyorlar, ama bir fikre de sahipler: "Bireysel emekliliğe para ayırabilen ayıracak, ayıramayan durumuna razı olacak"... Aynen böyle diyorlar.

Hangi koşulların ürünü ve neden bireysel emeklilik?

Dünya işçi ve emekçilerinin pekçok dönemeçten geçen uzun mücadele tarihinde, iki önemli dönemeç sosyal güvenlik sistemi için de dönüm noktası durumunda. Bu tarihsel dönemeçler, burjuvazinin sistemle ilgili kararlar almasında etken olmuştur. **Birincisi**, 1880'li (Fransız devrimlerinden sonraki), **ikincisi** de 1945'li (ikinci Paylaşım Savaşı ve sosyalizmin ezici zaferinden sonraki) yıllar...

Sosyal güvenliğin ilk kurumları yardım sandıklarıdır kuşkusuz. İşçilerin gelecek endişesiyle kurdukları ve kendilerinin yönettikleri kurumlar olarak doğmuştu **yardım sandıkları**. Fransız devrimlerinden sonra (1830 ve 1848) büyük bir korkuya kapılan

burjuvazi, işçilerin temel taleplerini şiddetle bastırırken, sendikal örgütlenmeye ve dayanışma-örgütlenme araçları olarak bilinç sıçramasına yol açtığı için "yardım sandıkları"na el attı. 1880'li yıllarda, Almanya Başbakanı Bismarck, yardım sandıklarını yasal temele oturttu. Bu düzenleme, tarihe "**Bismarck Modeli**" olarak geçti. Model ile amaçlanan, sandıklarda biriken paranın işletilmesi idi. Diğeri ve asıl amaç ise, işçi sınıfı mücadelesini sistem içinde boğmaktı. Yardım sandıklarının yönetimini, işçilerden alıp bankalara verince, hem servet birikti, hem de işçi sınıfının bilincini karartarak egemenliklerini pekiştirdiler.

İkincisi ise, "**Beveridge Modeli**"dir. 1945'lerden sonra, İngiliz parlamenter Beveridge, sosyalizm rüzgarını arkasına aldı ve sosya güvenlik sistemine son şeklini verdi.

İkinci Paylaşım Savaşı sonrası burjuvazi, dünya halklarının artan sosyalizm özlemi ve bu temelde yükselen mücadelesini engelleyemeyince, onu düzen sınırlarına hapsedmek için "sosyal devlet modeli"ni benimsemek zorunda kaldı. Faşist terörü eksik etmeden, kitlelerin kimi ekonomik, sosyal, siyasal haklarını kabul etme gereğini duydu. İşsizlikle mücadele ve istihdam artıran önlemler olarak, üretime dayalı ve eğitim-sağlık-konut ve çevre sorunlarını çözmeye dönük iyileştirmeler ve "yoksullukla mücadele", "sosyal güvenlik sistemi" gibi uygulamalar girdi gündemine. Dolayısıyla kitlelerin yaşam düzeyini -belli standartlar içinde- düzelterek yasaları yürürlüğe sokmakla karşı karşıya kaldı.

Elbetteki tüm bunlar sermayenin ihtiyaçları temelinde sürerken, hiç de düz bir yolda ilerlemedi. İşçi ve emekçilerin mücadelesi her ülkede, bilinç ve örgütlenme düzeyine, mücadele tarihi geleneklerine, sınıflar arası çelişkilerin keskinlik derecesine göre değişik düzeylerde oldu. Ve kazanılmış hak ve özgürlüklerini -bunlara bağlı olarak- koruma biçimleri de farklılık gösterdi.

1970'li yıllara gelindiğinde, dünya kapitalizminin yarattığı yeni koşullar ve yeni kriz dalgası, burjuvaziyi liberal ekonomik politikalara geçiş yapmaya zorladı. Bu da, kazanılmış ve genişletilmiş haklara ve özgürlük mücadelesine saldırmadan gerçekleşemezdi. Fakat kitle mücadelesinde dünyayı kasıp-kavuran güçlü '68 rüzgarı, bu saldırıları ezip geçti. Emperyalist ve işbirlikçi burjuvalar, sermaye birikiminin ihtiyaçları temelinde yeniden örgütlenmeyi, ancak sosyalizmin yenilgisi ve '90'larda revizyonist sistemin tümünden çöküşünden yararlanarak gerçekleştirebildiler. '80'li yıllarda bağımlı ülkelerde tezgahlanan kanlı faşist diktatörlükler yardımıyla uygulamaya sokulan liberal politikalar, ancak '90'ların başından itibaren yaygın bir yaşam alanı bulabildi. Özelleştirme, esnek üretim gibi uygulamalar, temel biçim haline getirilerek sömürünün katmerlenmesi sağlandı. Ardından eğitim, sağlık, sosyal güvenlik sistemi, emeklilik koşulları, iş alanları ve iş güvenliği gibi toplumsal refah düzeyini rahatlatan, aynı zamanda büyük bedellerle kazanılmış olan en temel hak ve özgürlükler, adım adım geriletildi. Emperyalist burjuvazi öncelikle bağımlı ülke halklarına başlattığı saldırılarını, 2000'li yıllarda emperyalist ülke halklarına doğru yaymaya başladı.

Dünya Bankası (DB), Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü (OECD) ve Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) gibi kuruluşlar, bireysel emeklilik sisteminin "ülke ekonomilerine katkısı" üzerine çalışmalar

yürütmeye başladığında, '90'lı yıllara yeni girilmiştii. OECD kapsamında "Emeklilik Bölümü", bütün ülke burjuvazilerinden topladığı çalışmaları merkezileştirilerek belli standartlara vardı. 1999 yılında da, ülkelere üç aşamalı paket sundu. Bunların başında sosyal güvenlik sisteminin tasfiyesi geliyordu. Ağır sömürüye dayanan ve dünya ekonomisinin artan krizlerine çözüm olarak emperyalist burjuvazinin servetini büyütmenin ayaklarından sadece biri olan "bi-reysel emeklilik sistemi"ni gündemlerine oturttu.

Bireysel emekliliğin altyapısına örülmesi, '80'li yıllara dayanır. Sosyal güvenliğin tasfiyesi ve bireysel emekliliğin hayata geçmesinde öncülük de, halkına azgın bir şiddet uygulayan Şili faşistleridir. Eli kanlı diktatör Pinochet, 1980 yılında çıkardığı bir yasa ile fonları yöneten özel şirketler kurarak bireysel emeklilik sistemi ne işçileri zorla sokmuştur. Özel şirketlerde biriken sermaye 8 yıl içerisinde GSYİH'nın (Gayrisafi Yurtiçi Hasıla) yüzde 40'ına ulaşmıştır. Bu 30 milyon dolarlık sermaye birikimi, askeri faşist diktatörlüğün döktüğü Şili halkının kanı üzerinden gerçekleşmiştir. O nedenle, dünya ülkelerinde burjuvazi için "Şili Modeli" bir idol olmuştur.

Daha sonra Latin Amerika ülkelerinin neredeyse tamamına şu veya bu düzeyde yayılan bireysel emeklilik sistemi nedeniyle, Latin halkları derin bir yoksulluk içine girmiş ve her başkaldırısı şiddetle ezilmeye çalışılmıştır. "Refah düzeyinin artacağı" yalanının karşılığını, giderek bireysel emeklilik sisteminin dışında kalması ve hiçbir zaman emekli olamamasıyla almıştır. Ama halklar bir yere kadar dayanır. Hele de aldatıldığını anladığında bentleri deviren seller gibi akar. Bolivarcı rüzgar, Latin haklarının nasıl aktığının ve akacağıının göstergesidir.

Kapitalizmde yaşlılıkta rahatlık hayal

Dünyada yaygın olarak uygulanan, ABD ve AB ülkelerinde de değişik biçimlerde uygulama alanı bulan bireysel emeklilik sistemi, Türk işbirlikçi tekelci burjuvazinin de ağızını sulandırıyor. Bireysel emeklilik "her derde deva"!

Bizim derdimize deva olsaydı, her ağzını açan şirket temsilcisi, bu kadar istahla konuşmazdı. Zaten ülkemizin zenginliklerinin, alınterimizin, gaspedilmesinin adı -onların dilinde- "kaynak"... El koydukları artı değer yarattığı servete, ek servetler katmak için akla kararı seçtikleri kesin. Sadece sömürü ağırlaştırılmıyor, her şeye "kaynak" gözüyle bakılıyor. Hatırlanırsa "2B Yasası" ile "orman vasfını yitirmiş arazilerin satışı"ndan da "kaynak yaratacaklarını" söylediler. İşsizlik fonunun "kaynak" olarak kullandıklarını biliyoruz. Şimdi de gaspedilen işsizlik fonunu iç etmeyi "torba yasası" ile yasal çerçeveye oturtular.

"İşsizlik fonu", "bireysel emeklilik"... Ne şaşalı sözler! "Maaşının az bir bölümünü yatıracaksın, ama yaşlanınca rahat edeceksin"... Yoksul kitleler için ne büyük hayal! İnsanların en duyarlı olduğu yerden vuruyorlar: İş ve gelecek güvencesi... Kaynak, bir avuç sömürücü-nün hiçbir zaman kapanmayacak olan doymak

bilmez istahının adı olmasına adı da, yaşam koşullarımızın düzeltilmesini istediğimizde, yani "bu devasa kaynaklardan bir miktar bize ayırın" dediğimizde, zırnık koklatmıyorlar. Aksine daha nelerini alabiliriz diye gece-gündüz düşünüyorlar. Bu durum bize yaşam koşullarımızın iyileşmesi ile özgürlükler için mücadele etme arasında ne kadar dolayimsız bir bağ olduğunu bir kez daha kanıtıyor. Çünkü sistemin sömürüye dayanan karakteri, ortaya vahşi bir uygulama çıkarıyor.

O kadar çok servet biriktiriyorlar ki, -hem de bizim sırtımızdan- ve de yaşam koşullarımızın iyileştirilmesi için harcayacakları para, belki de çocuklarının cep harçlığı bile değil!

O kadar çok servet biriktiriyor ve bu servet ölümsüz olsun diye öyle çok hesap yapıyorlar ki... "İnsanları yaşlılıkta nasıl rahat ettiririz" diye mi? Hayır. "Dünyada yaşlanma oranı artıyor, çoğalan emeklilerin parasını nasıl kısımlarız" diye.

Örneğin, Amerika'da yapılan bir araştırma, 2020 yılında emekli olacak insanların sayısının en yüksek seviyeye ulaşacağını ortaya koymuş. Almanya, Fransa, İngiltere'de de aynı şey olacaktı. "Allianz Hayat ve Emeklilik" Genel Müdürü Ömer Şengün de "ABD'de yaşanacak emeklilik deneyiminin diğer ülkeler için bir laboratuvar olacağını" söylemiş. (28 Şubat 2011)

Şengün, araştırma sonuçlarını değerlendirirken, (emekli olacakların sayısının artmasına "tsunami" diyor) genç nüfusa sahip bir ülke olan Türkiye'de, yükselecek olan karların hesabını yapıyor: "Emeklilik tsunamisine kapılmak isteyenler, bireysel emeklilik sistemine dahil olacak ve sistem daha da güçlenecek". Kar cenneti Türkiye yani.

Bireysel emeklilik sistemi daha da güçlenecek. Bireysel emeklilik şirketlerinden hep aynı sevinç nidası yükseliyor: *Karlarımız yükseliyor*. Anadolu Emeklilik de, sektörde 2010 yılında emeklilik fonlarının getirisi ortalama yüzde 9.6 iken, kendilerinin yüzde 11.7 getiri sağladıklarını açıklıyor. 2011'de ise 3.7 milyar TL fon büyüklüğüne ve 560 binden fazla katılımcıya ulaşmayı hedefliyorlarmış.

Öte yandan emekliler perişan! Emeklisi olmayan yaşlılar daha da perişan! Öyle ki, İŞ-KUR'a 65 yaşını geçmiş insanlar başvuruyor ve İŞKUR'a iş için başvuruların sayısı, her yıl, bir önceki yılı katlayarak artıyor. Emeklilerin ise hakları gaspediliyor, ücretleri artan pahalılık karşısında eriyip gidiyor. Bir yandan da yaşam kavgası veren emeklilerin örgütlenme çabalarına binbir engel çıkartılıyor. 1995 yılında kurulan Emekli-Sen kapatılıyor. Bir araya gelmelerinin önüne barikat kuruluyor. Mücadele içinde gençleşen, hakları için kavgaya tutuşan değil, evinin bir köşesinde sessizce ölümü bekleyen yaşlılar istiyorlar. Saygı görmeyen, işlevsiz, huzurevine atılacak tortular olarak görülmesi işlerine geliyor. Huzurevleri ise, işkence ve çile çekme yuvası...

Gençken iş bulayan yaşlılıkta rahat edebilir mi? Özgürlükler kazanılmadan emeklilik koşulları da düzeltilmeyecek. Özgürlükleri kazanmıyoruz!

Sağlık emekçilerinden iki günlük grev

Tam gün yasasını ve performans dayalı ücret sisteminin yanı sıra sağlığın paralı hale getirilmesini protesto etmek amacıyla, sağlık emekçileri 19-20 Nisan günlerinde Türkiye genelinde iki günlük genel grev yaptı. Katılımın oldukça yüksek olduğu grev süresince, acil hizmetler dışında çalışma yapılmadı. Yürüyüşler ve basın açıklamalarıyla bir kez daha sağlık emekçilerin talepleri haykırıldı.

Hükümetin ve Sağlık Bakanlığı'nın tüm tehditleri ve demagogilerine rağmen SES, TTB ve Dev Sağlık-İş'in gerçekleştirdiği grev halk tarafından da desteklendi. Sağlık emekçileri, meydanlarda AKP hükümetinin sağlığa yönelik uygulamalarını, çalışma koşullarını protesto ettiler. İşçileri ve emekçileri de eylemleri büyütme çağırdılar.

İstanbul'da 19 Nisan'daki eylemlerin merkezi Cerrahpaşa-Çapa hattı oldu. Cerrahpaşa'da toplanan sağlık emekçilerine ilerici ve devrimi kurumlar da destek verdiler. Pankartlar ve dövizler açarak yürüyen emekçiler "Sağlık haktır satılamaz", "Taşeronla hayır", "Direne direne kazanacağız", "Susma haykır sağlık haktır", "Savaşa değil sağlığa bütçe", "Tam gün yasası iptal edilsin" sloganlarını atarak Haseki hastanesine yürüdüler. Yapılan açıklamada devletin sağlık üzerinden halka yönelik saldırıları teşhir edildi.

20 Nisan'da ise sağlık emekçileri Haydarpaşa Numune Hastanesi'nden Kadıköy meydanına kadar aynı taleplerle yürüyüş gerçekleştirdiler. Ankara ve İzmir başta olmak üzere birçok ilde yürüyüş gerçekleştiren sağlık emekçilerine DİSK, KESK de destek verirken, bu grevin bir uyarı olduğu ve yasal düzenlemeler yapılmadığı koşulda grevlerin devam edeceği belirtildi.

Direnişçi işçiler dayanışma etkinliğinde buluştu

Direnişlerine devam eden PTT, Onteks, Çel-Mer ve Casper işçileri, 23 Nisan'da bir dayanışma etkinliği düzenlediler. İşçilerin kendi emekleriyle organize ettiği geceye, devrimci kurumlar da destek verdiler.

Günler öncesinden başlayan

afiş, bildiri çalışmalarıyla işçileri ve emekçileri dayanışma gecesine çağıran direnişçi işçiler, 23 Nisan günü saat 18.00'de Osmanbey'deki Haldun Dormen Tiyatro salonunda buluştular. Salonun tamamı dolarken, direnişte olan işçiler birer konuşma gerçekleştirdiler. Konuşmalarda işçiler işten atılma ve direnişe geçme gerekçelerini açıklayarak mücadelelerini kazanana kadar sürdürme kararlılığında olduklarını haykırdılar. Ayrıca işçi ve emekçileri 1 Mayıs'ta

1 Mayıs alanına çağırdılar.

Salonda sık sık "Direne direne kazanacağız", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganları atıldı. Sinevizyon gösterimiyle başlayan programda, ölüm orucunda şehit düşen Hatice Yürekli şahsında tüm devrim şehitleri de anıldı.

Grup Emeğe Ezgi, Hasan Sağlam, Derya Köroğlu, Bulutsuzluk Özlemi, Metin Kahraman şarkıları ve türküleriyle, Rahime Handen ve Esenyurt İKE Şiir Grubu ise şiirleriyle işçilere seslendi.

Coşkulu bir atmosferde geçen etkinlik çekilen halaylar ve horonlarla bitirildi. Etkinliğe sendikalar ve devrimci kurumlar da mesajlar gönderdiler.

Blok adaylarına “veto” geri tepti

BDP, 12 Haziran seçimlerine “emek, özgürlük ve demokrasi bloku” adıyla bağımsız adaylarla katılıyor. 1991 yılında meclise giren ve 2 Mart 1994’te dokunulmazlıkları kaldırılarak tutuklanan Leyla Zana ve Hatip Dicle’nin de aralarında bulunduğu toplam 64 aday gösteriyor. Şerafettin Elçi gibi farklı bir Kürt partisinden (KADEP Genel Başkanı) ve İslamcı Kürtlerden Ahmet Tan gibi adaylar da bulunuyor. EMEP Genel Başkanı Levent Tüzel, sanatçı Sırrı Süreyya Önder ve Ertuğrul Kürkçü de adaylar arasında.

BDP bu adayları 10 Nisan günü Diyarbakır’da açıkladı. Bir hafta sonra ise, Yüksek Seçim Kurulu (YSK) aralarında Leyla Zana, Hatip Dicle, Gülten Kışanak, Sabahat Tuncel, Ertuğrul Kürkçü’nün de bulunduğu toplam 12 bağımsız adayı “veto” ettiğini bildirdi. Bu kararın ardından yükselen tepkiler ve Kürt halkının bulundukları hemen her yerde sokaklara dökülmesi ile geri adım atıldı. Sorun, “hukuki” bir sorunmuş, “evrak yetersizliği”nden kaynaklanıyormuş gibi gösterildi. Ve güya evrakların tamamlanmasıyla sorun çözüldü. BDP adaylarından biri hariç hepsinin “veto”su kaldırıldı.

Her taraf yangın yerine dönünce ve seçimlerin meşruiyeti daha yapılmadan sorgulanmaya başlayınca, CHP, AKP’yi de sıkıştırmak amacıyla “hemen meclisi toplayıp seçim barajını düşürelim” önerisi getirdi. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül araya girdi. BDP eşbaşkanı Selahattin Demirtaş’a randevu verdi. Her ne kadar Demirtaş, protestolarda katledilen Kürt gencin cenazesine katılacağını söyleyerek bu randevuya gitmediyse de, Abdullah Gül’ün YSK’nın kararını telafi etmeye çalıştığı belli oldu.

AKP ise, uzun bir süre sessiz kalmayı tercih etti. Yükselen tepkiler üzerine bazı yetkililer, YSK’dan kendilerinin de mağdur olduklarını söyleyerek, topu YSK’ya attılar. Bu süre boyunca Başbakan Erdoğan ise hiç ortada gözükmedi. Her konuda demeç üzerine demeç veren Erdoğan, bu konuda bir şey söylemedi.

Bu karardan birkaç gün önce Erdoğan, “Kürt sorunu diye bir sorun kalmamıştır” demişti. İlk başbakan olduğu dönemde de Kürt sorunu ile ilgili gazetecilerin sorusunu “görmezseniz olmaz” diye yanıtlayan Erdoğan, aynı noktaya geri dönmüş oldu. İki yıl önce şaşalı biçimde sunulan “Kürt açılımı”ndan geriye geline nokta buydu. Klasik “Kürt sorunu değil, geri kalmışlık, ekonomik sorunlar var” nakaratı yineleniyordu.

Açık ki Kürt milletvekillerinin bir kısmının “veto” yemesi ve BDP’nin bağımsız adaylarını geri çekmesi, AKP’nin işine yarayacaktı. Bölgede BDP’den sonra oy alabilen tek parti AKP’ydi çünkü. BDP’nin seçimlere katılmadığı durumda Kürt bölgesindeki tüm milletvekillerini AKP alacaktı.

Ama kaldırdıkları taş, ayaklarına düştü. Tahmin ettiklerinin çok üstünde bir tepki ve protesto ile karşılaştılar. Bir kez daha Kürt halkını, devrimci-demokrat kamuoyunu yokladılar. Aldıkları yanıt hiç hoşlarına gitmedi. Durumun kendi aleyhlerine döndüğü anda da geri çektiler.

Yüzde 10 barajı yetmezmiş gibi, bir de “veto” engeli, seçimlere ve başta AKP olmak üzere düzen partilerine olan güvensizliği iyice arttıracaktı. Her seçim dönemi oynadıkları “demokrasi” oyunu daha baştan bozulacaktı. Halbuki, seçimlere en geniş kesimleri katmak, parlamentoyu ve düzen partilerini “umut” olarak göstermek, düzenin selameti açısından bir gereklilikti. Bunların tehlikeye girmesi, AKP’nin çıkaracağı milletvekillerinden daha önemliydi. O yüzden cumhurbaşkanı bile araya girme zorunluluğu duydu. Ve bütün sorumluluk YSK’ya atıldı, düzmece bir “evrak yetersizliği” gerekçe gösterildi, sözde evrakların tamamlanmasıyla “veto kararı” geri alındı.

Atmak zorunda kaldıkları bu geri adım, onları öylesine öfkelenirdi ki, hemen ardından Kürt halkının şehrin merkezi yerlerinde kurdukları “demokratik çözüm çadırları”na saldırıya geçtiler. Onlarca çadırı yıktılar, direnenleri gözaltına aldılar, tutukladılar...

Tüm baskılara, katletmelere, tutuklamalara rağmen Kürt halkı direniyor. Neredeyse her gün sokaktalar. Veto kararı sonrasında ortaya koydukları eylemlerle de özgürlük alanlarının ancak mücadele ile kazanılacağını bir kez daha gösterdiler.

YSK vetosu, çadırlara saldırılar... Kürt halkı sokaklarda

18 Nisan’da Yüksek Seçim Kurumu’nun 12 bağımsız adayın başvurusunu veto ettiğini açıklamasının ardından, Kürt halkı sokaklara döküldü. Halk, vekil adaylarına sahip çıkarak devlete geri adım attırmayı başardı.

Başta Diyarbakır olmak üzere, İstanbul, Mersin, Van, Hakkari, İzmir, Adana’da kitlesel ve militan eylemler düzenleyen Kürt halkına devletin saldırısı da vahşice oldu. Bir haftaya yakın süren eylemlerde, polis kitleye silah, gaz bombası ve tazyikli suyla saldırdı. Bu saldırılarda iki Kürt emekçisi yaşamını yitirdi. Diyarbakır’da lise öğrencisi Halil İbrahim Oruç, 20 Nisan’da göğsüne isabet eden tek kurşunla öldürüldü. 26 Nisan’da ise, Halil İbrahim Oruç’un katillerinin bulunması talebiyle Bismil’de yapılan yürüyüşe polisin gaz bombasıyla saldırması sonucu, aşırı gazdan kalp krizi geçiren 60 yaşındaki Kazım Şeker öldü.

Eylemler sırasında onlarca kişi polis kurşunuyla yaralandı, bini aşkın kişi gözaltına alındı. İçlerinden yüzden fazlası tutuklandı. Gözaltına alınanlar ve tutuklananlar arasında çok sayıda çocuk da bulunuyor.

* * *

İstanbul’da veto kararının ardından BDP’nin çağrısıyla Taksim meydanında toplanan binlerce kişiyi polis ablukaya almak istedi. Ancak, kitlenin çoğalması ve militan tutumu karşısında, yolları açmak zorunda kaldılar. Kitle, sloganlar atarak ve yeşil, sarı, kırmızı fularlar,

puşilerle Aksaray’daki çadıra doğru uzun bir yürüyüş yaptı. Yürüyüş boyunca yol üstünde bulunan devlete ait kurumlara molotoflu ve taşlı saldırılar gerçekleşti. Polisin kitleye saldırması üzerine çatışmalar yaşandı. Bu eylemleri hazmedemeyen devlet, 24 Nisan’da da Aksaray’daki çadıra saldırı ve çadırı yıktı. Ara sokaklara çekilen kitle ise Beyazıt’a doğru çatışarak geri çekildi.

Diyarbakır’da eylemler, veto kararının öğrenilmesiyle başladı. 2006’dan beri eylem yapılmayan Diyarbakır’ın merkezi Ofis’te de eylemler gerçekleşti. Kitleler polise karşı koymada yaratıcı yöntemler kullandılar. Panzerlere karşı belediye dozerlerini harekete geçiren halk, sokaklara barikatlar kurarak saatlerce çatıştı. Çatışmalarda polisin gerçek mermi kullandığı ortaya çıktı. Yanı sıra gaz bombası ve tazyikli su da bol miktarda kullanıldı. Eylemler ancak polisin geri çekilmesiyle duruldu. Katledilen İbrahim Oruç’un 21 Nisan’daki cenaze töreninde de çatışmalar yaşandı. Eylemler sırasında 200’den fazla kişi gözaltına alındı.

İzmir’de yapılmak istenen eyleme de polis saldırdı. Kitle toplanmaya başladığı sırada gerçekleştirilen saldırıda birçok kişi gözaltına alındı, onlarca tutuklandı. Tutuklananlar arasında BDP Konak İlçe Başkanı da bulunuyor.

* * *

Eylemler YSK’nın geri adım atmasına ve veto edilen milletvekili adaylarının 6’sının itirazını kabul etmesine neden oldu. Talepleri kabul edilen Kürt halkı, eylemlerini bitirdi. Fakat polis bu kez de BDP’nin kurduğu “demokrasi çadırlarına” saldırdı. Attığı geri adımın hıncını bu şekilde almaya kalktı. Ama bir kez daha Kürt halkının öfkesini karşısında buldu. Halk, günler boyunca sokakları savaş alanına çevirdi. Yıkılan çadırları yeniden kurdu.

Bu eylemlerde dikkat çeken bir yön de, hedeflerin öncekilere göre daha isabetli seçilmesi idi. Daha çok devlet kurumları ve bankalar hedefe çakıldı. Kürt halkı, kazanımların ancak mücadele ile elde edilebileceğini yılların deneyi ile en iyi bilen halklardan biridir. Bunu bir kez daha göstermiş oldular.

Veto saldırıyla karşı karşıya kalan diğer reformist partiler ise, basın açıklaması ve birkaç protesto gösterisiyle yetindiler. Tepki cılız olunca, devlet geri adım atmadı, veto engeli bazı reformist partilerin seçimlerin dışına düşmesine neden oldu. Aslında son yaşananlar, seçimlerin bir aldatmacadan başka bir şey olmadığını, devletin o dönemki çıkarlarıyla örtüşmediği müddetçe de, kimseye siyaset yapma hakkı vermediğini, bu hakkın da ancak söke söke alınabileceğini bir kere daha gösterdi.

Adana’da çadırlara saldırı

BDP’nin kurduğu 24 çadıra aynı anda devletin kolluk güçleri tarafından baskınlar gerçekleşti.

Adana’da da 26 Nisan’da BDP’nin Seyhan Oba Mahallesi’nde kurduğu çadırlara gece 2.00 sıralarında baskın yapıldı. Yüzlerce polis eşliğinde gerçekleştirilen saldırıda gaz bombaları ve joplar da kullanıldı. Saldırıda çadırdaki eşyaların tümüne el konulurken, 6 kişi de gözaltına alındı.

Sabah çadırlar tekrar kuruldu ve basın açıklaması yapıldı. Devrimci, demokrat kurumlar da bu açıklamaya destek verdiler. BDP İl Başkanı yaptığı açıklamada baskınları kınarken, çadırların kurulmaya devam edeceğini belirtti. Basın açıklamasına BDP’nin bağımsız milletvekilleri adayları da katıldı. Bu sırada polis mahalle aralarında ve semtlerde onlarca kişiyi işkencelerle gözaltına aldı. Gözaltına alınanların bir kısmı tutuklandı. Gözaltılarla ilgili Adana İHD’ye çok sayıda başvuru yapıldı. Çadırlara saldırı yapıldıktan sonra polisler, Çukurova Üniversitesi’ne giderek Ömer Eşki ve Osman Küçükosmanoğlu isimli doktorları da gözaltına aldılar. Doktorların gözaltına alınması gerekçesi, ziyaret ettikleri çadırdaki örgüt propagandası yaptıkları iddiası oldu.

Doktorların gözaltına alınmasının ardından İnönü Parkı’nda bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamaya PDD de katılarak destek verdi. “Baskılar bizi yıldıramaz”, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek” sloganları atıldı.

Adana’daki saldırı demokrasi çadırına yapılan ikinci saldırı oldu. Çadır, 13 Nisan’da kurulmuştu. Polisin ablukaya aldığı Şakirpaşa mahallesinde insanlar evlerine hapsedilirken, sokaktan neredeyse her geçen gözaltına alındı. Gözaltına alınma gerekçeleri arasında “Puşi takma” da yer alıyor. Saldırıların ardından Kürt halkı, Adana’da sokağa dökülerek barikatlar kurdular. Polise molotoflar ve taşlarla direnen halk, taleplerini sokaklarda dillendirdiler.

Devlet 30 yıl sonra itiraf etti: Kırbayır işkence sonucu öldürüldü

TBMM İnsan Hakları Komisyonu Başkanı Zafer Üstül, 14 Nisan'da yaptığı basın toplantısında, 12 Eylül'ün ertesi günü gözaltına alınan ve bir daha görülmeyen Cemil Kırbayır'ın işkence sonucu öldürüldüğünü itiraf etti.

Hatırlanacağı gibi, Başbakan Erdoğan geçtiğimiz aylarda "gözaltında kaybolanlar"ın aileleriyle görüşmüş, bunların içinde 30 yıldır oğlunu görmeyen ve birgün gelir di-

ye kapıyı hep açık tuttuğunu söyleyen Berfo anayı anlatarak timsah gözyaşları dökmüştü. Bu olayın ardından TBMM İnsan Hakları Komisyonu da Berfo ananın oğlu Cemil Kırbayır'la ilgili soruşturma başlatmıştı.

Komisyon başkanı Üstül, yaptıkları soruşturma ile ilgili bilgi verdiği toplantıda, Kırbayır'ın 13 Eylül 1980 tarihinde gözaltına alınarak, "sorgulama merkezi" olarak kullanılan Kars Dede Korkut Eğitim Enstitüsü'ne götürüldüğünü ve 8 Ekim tarihinde de öldürüldüğünü bildirdi. "Komisyon, bu olayda Cemil Kırbayır'ın sorgulama esnasında gözaltında iken öldürüldüğü, sorguya alınan şahıslara kötü muamele ve işkenceye varan eylemlerde bulunduğu konusunda kuşku duymamaktadır. Bu durumu o tarihte Kars'ta görev yapan üst düzey bazı kamu görevlileri de komisyonumuza belirtmiştir" dedi.

Polis tutanakları, Kırbayır için "gözaltında iken firar etti" şeklinde tutulmuş ve 3 polis hakkında da "bu olaydaki ihmal ve kusurlarından dolayı kınama cezası" verilmiş. Bu tutanakları incelediklerini açıklayan Zafer Üstül, "gözleri bağlı ve elleri kelepçeli bir kişinin kaçmasının mümkün olamayacağı" kanaatine vardıklarını söyleyerek, "sorumluluk devletindir" dedi.

Sonuçta 30 yıl sonra Cemil Kırbayır'ın işkence sonucu öldürüldüğü devlet nezdinde de itiraf edilmiş oldu. Daha binlerce işkencede ölüm ve "gözaltında kayıp" olayı var. Onların da akıbetlerinin Cemil Kırbayır gibi olduğundan şüphe yok. Devletin bunlardan birini itiraf etmesi bile, yıllar süren mücadele sonucudur. Bu, AKP'nin ya da TBMM komisyonunun değil, "Cumartesi Anneleri" başta olmak üzere kayıplara karış verilen mücadelenin başarısıdır. Bir kez daha görüldü ki, 12 Eylül ve onun devamcılarını yargılayacak olan tek güç, halkın mücadelesidir.

TKP/ML TİKKO gerillaları şehit düştü

2 Şubat'ta Dersim'de TKP/ML TİKKO gerillalarının kaldığı kış üssünde meydana gelen göçükte, 5 kadın gerilla şehit düştü.

Dersim Bölge Komitesi'nden yapılan açıklamada, ölen kadın gerillaların TKP/ML MK Üyesi ve Dersim Siyasi Komiseri Sefagül Kesgin, Nurşen Aslan, Gülizar Özkan, Fatma Acar ve Derya Aras olduğu belirtildi.

Şehit gerillaları anmak için 24 Nisan'da 1 Mayıs Mahallesi'nde Partizan tarafından bir yürüyüş ve basın açıklaması yapıldı. Saat 17.00'de Karakol durağından başlayan yürüyüş, 18 Mayıs Caddesi'nden 2 Eylül Kültür ve Dayanışma Derneği'ne kadar devam etti. Partizan imzalı "Halk savaşçıları ölümsüzdür" pankartı açıldı. Yürüyüşe devrimci kurumlar da destek verirken "Gerillalar ölmez yaşınsın halk savaşı", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Yaşınsın devrimci dayanışma" sloganları atıldı.

"Hayata Dönüş" Operasyonu'ndan Tufan'a, Atmaca'ya, Bora'ya

Katliam gerçeği

19 Aralık 2000'de 20 hapis-haneye aynı anda gerçekleştirilen ve adına devletin "Hayata Dönüş" dedikleri katliamdan 11 yıl sonra, gerçekler belgelerle ortaya çıkmaya devam ediyor. "Ölmelerine izin vermeyeceğiz" diyerek tutsakları kurşunlayan, diri diri yakan devletin, kendi arşivlerindeki belgeler, katliamın tamamen planlı ve hedefli yapıldığını ortaya koyuyor.

Geçtiğimiz ay içinde, ortaya çıkan bu belgelerde, adına "Tufan", "Atmaca", "Bora" gibi isimlerle operasyonların emirlerinin katliamdan önce verildiği anlaşıldı. Tutsaklarla yapılan görüşmelerin de, zaman kazanmak için yapıldığı belgelenmiş oldu.

O zamanki Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk ise, çıkan belgelerden sonra hala "operasyon planlarından haberim yoktu" diyebilirdi. Fakat Üsküdar Cumhuriyet Savcısı'nın yaptığı açıklama, onu bir kez daha yalanladı. Savcının tutanağına göre, Ümraniye Hapishane Savcısı operasyondan günler önce, İl Jandarma Komutanlığı'nda kriptolu odada palandan haberdar oldu. Üstelik operasyon için Üsküdar Cumhuriyet Savcısı'na gerekli talimatları, telefonla 15 Aralık 2000'de verenin de Adalet Bakanlığı olduğu ortaya çıktı.

Adına "tufan" denilen operasyon, Bayrampaşa Hapishanesi'ne yönelik olarak planlanmış ve operasyon emri, 11 Ekim 2000'de verilmiş. Askerler de 15 Aralık'tan itibaren hapishane etrafına konuşlandırılmışlar. Bayrampaşa'ya yönelik operasyonda görev alan Elazığ Jandarma Taburu'nun görev tanımında belge, "Bora" adıyla yer alıyor. Üstelik bu belgenin ortaya çıkması da İl Jandarma Komutanlığı'nın 28 Mart 2011'de "arşivleri karıştırarak bulması"yla gerçekleşiyor.

Mahkemeye erlerin isimleri dışında birşey söylemeyen Genel Kurmay, böylece "hayata dönüş"ün aslında katletmek demek olduğunu da kabul etmiş oldu. Bayrampaşa Hapishanesi'nde diri diri yakılan 6 kadın tutsak olmak üzere 12 devrimci tutsak katledilirken, onlarcası yaralanmıştı. Operasyon sırasında adeta savaşa gider gibi hazırlık yapan devlet, hapishane duvarlarını, çatılarını deleerek, içeriye kimyasal gazlar atmış, tutsakları kurşun yağmuruna tutmuşlardı.

Bu belgenin ortaya çıkmasından birkaç gün sonra da Ümraniye Hapishanesi için hazırlanan "Atmaca" adlı bir belge daha ortaya çıktı. Ümraniye'deki operasyonlar sırasında da, 1 asker ve 8 tutsak ölmüştü. Atmaca adlı belgede, Ümraniye Hapishanesi'ndeki operasyonlar için gardiyanların gönüllü olarak rehin olması da dahil birçok ayrıntı yer alıyor. Belgeye göre, Ümraniye'deki operasyon Bayrampaşa'daki operasyonun bitmesinin hemen ardından başlayacak ve duvarlar, çatılar delinerek içeriye gaz bombası atılacak. Tutsakların karşı koymasız durumunda, her türlü aracın misliyle kullanılacağı belirtilirken, etkisiz hale getirilen tutsaklara işkence yapılacağı da vurgulanıyor. "İstihbarati bilgi almak için sorgulama" denilerek, işkenceye hukuki bir kılıf geçiriliyor. Hapishane önünde toplanan tutsak yakınları da belgede hedef gösteriliyor. Polisin tutsak yakınlarını da gözaltına almasının zemini hazırlanıyor. Yani tutsaklar öldürürken kimse karşı koymasın isteniyor.

Adına "Hayata dönüş" dedikleri operasyonun gerçek yüzü işte bu. Yalanları yıllar geçse de açığa çıkıyor. Devrimci tutsakların operasyondan aylar önceki öngörülleri doğrulanmış oluyor.

Operasyon hazırlıklarını Ulucanlar'da, Burdur'da tutsakları katlederek, yaralayarak yapmışlardı. Devrimci tutsakların bu saldırılara direneceğini de çok iyi bildiklerinden, en ince ayrıntıyı düşünerek planlar hazırlamışlar.

Dünya ve Türkiye hapishanelerinde bugüne kadar devrimci tutsaklar defalarca katliamlardan geçirildi. Özellikle Türkiye hapishaneleri her koşulda direniş destanları yazmış bir tarihe sahiptir. F Tipi hücrelere de direneceklerini aylar öncesinden ilan ettiler ve direndiler. Devlet bunu bildiği için, 19 Aralık katliamını gerçekleştirdi. Devrimci tutsaklar şahsında kitlelere gözdağı vermektir asıl amaçları. Ecevit, ABD'ye gitmeden önce "IMF politikalarını hayata geçirmek için cezaevlerini teslim almamız şart" demişti. Tutsaklarla işçiler ve emekçiler arasındaki kopmaz bağı, böylesi veciz bir sözle mühürlemişti.

Buna karşın bilinçleri çarpıtmak için her türlü yalana başvurdular, kitleleri kandırmaya çalıştılar. Ama gerçekler hiçbir zaman gizli kalmaz. Kendi belgeleri ele veriyor onları. Şimdi kendi mahkemelerinde aklanmaya çalışıyorlar. Ama yaptıkları tarihe kazınmıştır. Ve asla unutulmayacak, cezasız bırakılmayacaktır.

Gazeteci Sablon

Sablon, "Fransa'nın en iyi gazetecisi, hiç kötü bir ünü yok". Deneme yazarı kendisi. Bağımsız bir gazeteci. "Orjinal, deli dolu bir adam" olarak görülüyor. Adı, 1935 yılında yazdığı siyahilerle ilgili bir dizi yazı ile ünleniyor. Afrika'daki sömürücülerin onlar üzerindeki zulmünü, nasıl bir kar kapısı olarak görüldüklerini anlatıyor. Yazı dizisi öyle etkili oluyor ki, Fransız hükümeti bazı adamlarını sömürgelerinden çekmek zorunda kalıyor. Öte yandan kitapları da çıkıyor. İntiharlarla ilgili önemli bir kitabı ve Rusların da kendi dillerine kazandırdıkları çocuk hapishanelerine ilişkin herkesçe çok beğeni toplayan başka bir kitabı var.

İkinci Paylaşım Savaşı esnasında da anti-faşist bir direnişçi Sablon. Yolu Auschwitz Nazi Kampına'da dek uzanmış. Ona, New York'tan büyük bir edebiyat ödülü de getiren ve pek çok dile çevrilen kitabı ise, bu ölüm kamplarını anlattığı kitap.

1950'li yıllarda, Sablon -kuşkusuz bu özellikleriyle değil- Sovyetler Birliği'nin sosyalist sistemine hiç sempati duymuyor oluşu, aksine, milyonlarca insanın inandığı gibi onların yeni bir savaş çıkartacağını düşünen biri olmasıyla, Amerikan Transoc Ajansı'nın ilgisini çekiyor. Transoc'un Avrupa direktörü Fransız Nivel- le, "Rusya'da ne olup bittiğini" öğrenmesi için Sovyetler Birliği'ne göndermeyi teklif ediyor. Onların vize vereceği bütün özellikleri taşıdığını, Bolşeviklere karşı çıkışını belirten yazısı veya konuşması olmadığı için daha avantajlı olduğundan hareketle kendisini seçtiklerini söyleyerek...

Sablon, teklifi kabul ediyor ve yüklü bir avansla 6 ay kalmak üzere Moskova'ya gidiyor.

Ama 6 ay geçmesine gerek kalmıyor. Moskova ve bu bilmediği sistem, daha önceki yanlışlarını tuzla- buz ediyor. Hayatın, Batı'da yürütülen demogojileri çürüttüğünü görüyor. "İngilizler, Fransızlar gibi yaşamıyor Rus halkı, anlayışları, sevinçleri, kederleri kendilerine göre", "ajansın cehenneme dek yolu var"... Böyle düşünmeye başlıyor.

O, doğru bildiğinden başka yazamayan dürüst bir gazeteci, haklıdan yana... Yaşamında daha önce de benzer bir şey yaşamıştı. 1937 yılı başında, Franco'yu destekleyen bir Fransız gazetesi, onu Burgos'a gön-

jistlerin vahşetini, onları Almanların yönettiğini, askerlerin "kara cahil sefiş yaşayışını"... Gazete yayınlamamıştı yazılarını...

Sablon, Transoc Ajansı ile ilgili düşündüğünün de ötesinde şeyler öğrenmişti üstelik. Boşboğaz bir ajan, onun da Transoc için çalışan ajantlardan biri olduğunu zannederek ajansın gerçek yüzünü anlattı. Anladı ki, bir gazete ajansı falan değil, kiralık katiller bürosuydu Transoc. "Dürüst bir iş olduğumu sanmıştım, meğer çirkefleşmiş, hemen avanslarını geri ödeyeceğim" diyerek ajansı araştırmaya başladı. Karşısında onu dehşete düşüren bir tablo vardı. Ajansın, ABD'li senatör Low'dan ibaretmiş gibi görüntüsü, esasında albay Roberts'dan, Donavan, Herriman, Mongan, Dupanot, aliminyum kralı, uranyum, ithalatı yapan "AB grubu" gibi tekellere ve yöneticilerine dek uzanıyordu ucu, ve gerçek anlamda bir cinayet şebekesiydi.

Senatör Low, Sablon'daki değişimi, elçilik ve ajanlar aracılığıyla öğrendiğinde, onun Moskova'dan hiç dönmeyeceğini farzederek hemen bir komplo hazırlığına girdi. Fransız gazetesi "Samedi Soir'da, Bill Coster (Transoc'un Çekoslovakya ajanı) imzasıyla, zehirezemberek bir yazı çıktı: Bağımsız, dürüst bir gazeteci olarak bilinen Sablon, Moskova'nın 1 No'lu ajanıydı. Kremlin, bağımsız geteciler tarafından kurulan ve tek amacı doğru haber yapmak olan ciddi kuruluş Transoc'un casuslukla kundakçılık yaptığını kanıtlamaya çalışıyordu. Sablon, kadın ve para düşkünüydü ve 1936'lardan itibaren Fransa'daki Sovyet ajanlarından para alarak casusluk yapıyordu. Zaten onun gerçek yüzünü sevgililerinden biri olan Sonya adlı kadın anlatmıştı. Üstelik, Transoc Avrupa temsilcisi Nivel- le ve Çek temsilcisi Bill Coster'a para karşılığında cinayetler işleme ve karışıklıklar çıkarmayı teklif etmişti. En ünlü gazeteciler dahil herkes Sablon'un üyesi olduğu Basın Birliği'nden atılmasını istiyordu, vs...

Nivel- le, Sablon'un böylece elinin kolunun bağlandığını düşünüyordu. Neals'a (Fransa'da görevli Amerikalı), "sadece Humanite (Fransız Komünist Partisi ya-

derip İspanyol milliyetçilerini yazmasını istemişlerdi. O da gördüğü gerçekleri yazmıştı: Flan-

yın organı) yayınlar" dedi. Fakat Sablon'la görüşükten sonra onun neler yapabileceğini sezinleyen Neals, Sablon'u öfkelenmemek ve "komünistlerin eline armağan sunmamak" gerektiğini düşünüyordu. Humanite'a gitmesinin kötü bir durum yaratacağını, B. Coster'a yazdırılan isabetsiz yazıyı mahkum ederek, Sablon'a sus payı vermek gerektiğini söyledi. Nivel- le'nin gidip Sablon'u yatıştırmasını istedi.

Fakat Sablon, kurulan bu komployu, atılan çamuru hiçbir zaman unutmadı.

Evini satıp aldığı avansı geri ödedi. Transoc'la ilgili yazılarını dört ayrı ajansa götürdü. Hepsini reddetmişti yayınlamayı. Le Monde gazetesi de "okuyucu mektubu" olarak bile kabul etmedi. Franc-Tireur ve La Patrie gazetelerinden özel dostlarına başvurdu, olmadı.

Ama yılacak, geri çekilecek bir karakterde değildi Sablon. Kitap olarak yayınlıyacaktı. Kimseye minnet etmeden, bütün kitaplarını satışa çıkararak ve kendi parası ile basacaktı kitabını. Adına "Ölüm Komplosu" dedi. Geceler boyu çalıştı. "Kendi alınyazısını, Fransa'nın, çağının yazgılarını düşünerek" yazdı. "Yalan söylüyorlar, korkutuyorlar, kışkırtıyorlardı. Ajansa ilişkin açıklamalarda bulunmasını önleyenler de onu çamura bulayanlar da onlardı. Başlarında, Amerika'dayken gördüğü o açgözlü işadamları, Kongo'da zencileri işkencede inim inim inlelen alçaklar, satılmış lafebele- ri, gazeteci taslakları, dün Hitler'i öven bugün Neals'ın ayakları dibinde sürünen o alacalı-bulacalı karanlık savaş partileri vardı. Bunlar bir yandan Rusya'yı yerle bir etmek... bir yandan grev yapmasıyla diye, hiçbir şey istemesinler hatta düş bile kuramasınlar diye kendi işçilerini eziyorlardı."

Karısı kitapları satmamasını, komünistlerin yayınlıyabileceğini söylüyordu. "Zaten inanmışları inandırmanın bir yararı var mı" diyordu Sablon. "Rusya'ya gitmeden önceki ruh halimi anımsıyor musun? Rusların bize saldıracaklarına inanıyordum. Bir çokları hala böyle düşünüyor. Özellikle onlar için yazdım ben bu kitabı."

Gerçekten de, Sablon gibi komünist olmayan ama savaş istemeyen birinin dilinden, gerçekte savaşı ABD'nin çıkarmak için hazırlık yaptığını belgeleriyle okuyan kişilerde, çok büyük bir yankı uyandırmıştı kitap. Bütün zorlukları aşarak insanlığa yaptığı hizmeti ayakta alkışladı kitleler.

Sablon, eğer doğruları yazacaksa gazeteciye, aksi halde değil.

(İlyas Ehrenburg'un Dipten Gelen Dalga kitabından özetlenmiştir.)

Karadağ davasında keyfiyet sürüyor

19 Kasım 2009'da Esenyurt'ta devrimci faaliyeti sırasında polisler tarafından katledilen TKİP militanı Alaattin Karadağ davasının 3. duruşması 21 Nisan'da Bakırköy Adliyesi'nde görüldü. 3. duruşmaya damgasını vuran olay ise sivil polislerin salona sanık katil polis Oğuzhan Vural'ı korumak adına silahlarla girmeleri oldu. Avukatların ortaya çıkardığı bu durum karşısında mahkeme heyeti ilk başta tepkisiz kalırken, yapılan itirazların ardından sivil polislerin silahlarını emanete bırakmasına karar verildi.

Daha önceki duruşmada alınan "olay yerinde keşif" kararı ise mahkemenin keyfi tutumuyla belirsiz bir noktaya büründü. Keşif günü, keşfi erteleyen mahkeme başkanı, bu duruşmada sanki bu karar hiç alınmamış gibi davrandı. Salonda keşif yaptırmak gibi bir gerabet içerisinde hareket eden mahkeme heyeti, avukatların itirazlarıyla karşılaştı. Oğuzhan Vural'ın tutuklanması talebi ise reddedilerek duruşma 24 Haziran'a ertelendi.

Duruşma günü BDSP, Bakırköy adliyesi önünde toplanarak katliamın aydınlatılmasını istedi. BDSP imzalı "Devrimciler ölmez devrim davası yenilmez"

ve "Alattin Karadağ davası aydınlatılsın" pankartlarının açıldığı eylemde, "Alattin Karadağ ölümsüzdür", "Katil devlet hesap verecek", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Katip polis hesap verecek" sloganları atıldı. Yapılan basın açıklamasında Alattin Karadağ'ın katledildiğini görenlerin tehdit edilerek ifadelerini değiştirmeye zorlandığı belirtildi. Basın açıklaması ve oturma eylemine partiler ve sendikalar da destek verdi.

23 Nisan'da ise Alattin Karadağ'ın abisi Abdullah Karadağ İstanbul ÇHD Şubesinde basın açıklaması yaparak 3. duruşmada yaşananları kamuoyuyla paylaştı. Basın açıklamasına PDD de destek verdi.

Ayrıca BDSP, Alattin Karadağ duruşmasına çağrı amacıyla 16 Nisan'da Galatasaray'dan Taksim meydanına kadar bir yürüyüş düzenledi. Yürüyüş boyunca "Alattin Karadağ ölümsüzdür", "Katil devlet hesap verecek", "Katil polis hesap verecek", "Polis vuruyor mahkeme koruyor" sloganları atıldı. Basın açıklamasında duyarlı kesimler duruşmaya çağrıldı. Eyleme PDD, EÖC ve EHP de katıldı.

☆ 3 Mayıs 1962-Açlar Yürüyüşü Yapıldı

Yapı-İş Sendikası'nın Ankara'da düzenlediği yürüyüş, işsizliği protesto amacı taşıyordu. 5 bin kadar işçi ve işsiz katıldığı yürüyüşte, Meclis hedeflendi ve polislerle çatışma yaşandı. 300 kişinin gözaltına alındığı eylem, '60'lı yıllardaki yükselişin habercisiydi.

☆ 5 Mayıs 1818-Karl Marx Doğdu

Komünizm teorisinin mimarı ve örgütleyicisi olan Marx için onun ölene kadar yanında olan yoldaşı Engels şöyle diyor: *"Marks, her şeyden önce bir devrimciydi. Kapitalist toplum ile onun yaratmış bulunduğu devlet kurumlarının yıkılmasına şu ya da bu biçimde katkıda bulunmak, kendi öz durumunun ve gereksinimlerinin bilincini, kendi kurtuluş koşullarının bilincini, kendisine ilk onun vermiş bulunduğu proletaryanın kurtuluşuna yardımında bulunmak, onun gerçek yönelimi işte buydu. Savaşım onun en sevdiği alandı. Ender görülür bir tutku, bir direngenlik ve başarı ile savaştı O."*

kulmasına şu ya da bu biçimde katkıda bulunmak, kendi öz durumunun ve gereksinimlerinin bilincini, kendi kurtuluş koşullarının bilincini, kendisine ilk onun vermiş bulunduğu proletaryanın kurtuluşuna yardımında bulunmak, onun gerçek yönelimi işte buydu. Savaşım onun en sevdiği alandı. Ender görülür bir tutku, bir direngenlik ve başarı ile savaştı O."

☆ 5 Mayıs 1981- IRA militanı Bobby Sands cezaevinde ölüm orucunda öldü.

İrlanda'nın bağımsızlığı için mücadele eden İrlanda Kurtuluş Ordusu-İRA militanı Bobby Sands ve yoldaşları, siyasi tutukluluk hakkı ve tek tip elbisenin kaldırılması için ölüm orucuna başladılar. Kuzey İrlanda'nın Maze cezaevinde gerçekleştirilen ölüm orucu eylemi, toplam 217 gün sürdü ve Bobby Sand ile birlikte 9 yoldaşı öldüler. Eylem dışarıda da çok büyük bir kitle desteği almasına rağmen, o dönem İngiltere Başbakanı olan "Demir Lady" lakaplı Thatcher ve hükümeti geri adım atmadı. Sans, içerde iken milletvekili seçilmiş olmasına rağmen çıkarılmadı. Fakat Sans ve yoldaşlarının bu eylemi, tüm dünyayı sarstı. Büyük bir sempati uyandırdı. Cenazelerine yüzbinler katıldı. IRA'nın silahlı militanları cenazenin güvenliğini aldılar. Baby Sands, ÖO eyleminin simgesi oldu. Hem ülkemizde, hem de dünyada devrimci tutsaklara esin kaynağı oldular. ÖO eylemi daha sık başvurulmuş bir eylem biçimi haline geldi.

Mayı Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

Mayıs 1980- Serdar Yılmaz

Örgütçü özellikleriyle öne çıkan, işçi ve emekçilerle ilişki kurmada ve onları örgüte kazanmada örnek bir yaşam süren Serdar, Kartal'da yıldırım düşmesi sonucunda öldü.

18 Mayıs 1976- Fevzi Aslansoy

Ankara öğrenci gençlik hareketinin ileri militanlarındandı. Onun bu karakterini iyi bilen polisin sivil faşistlerle işbirliği içinde kurduğu kalles bir pusuda kurşunlanarak öldürüldü.

☆ 9 Mayıs 1974- Almanya'da Kızıl Ordu Fraksiyonu RAF liderlerinden Ulrike Meinhof, Stutgard'daki Stammheim cezaevindeki hücrelerinde öldürüldü.

☆ 13 Mayıs 1974- Kürt kadın savaşı Leyla Qasım, Irak Baas rejimi tarafından katledildi.

29 Nisan 1974 tarihinde Bağdat Havaalanında uçak kaçırma eylemi sırasında 5 arkadaşıyla birlikte yakalanan Leyla Qasım, Kürt kadın gerillaların önderlerinden biridir.

☆ 18 Mayıs 1982- Diyarbakır cezaevinde Dörtler'in gecesi

Diyarbakır cezaevi, 12 Eylül sonrasında vahşi işkencelerin yapıldığı bir cezaeyiydi. Kürt tutsaklar üzerinde özel bir asimilasyon ve işkence uygulandı. Bu baskılara karşı ilk direniş, Mazlum Doğan'ın 1982 Newrozunda hücrelerinde yaktığı üç kibrit ile ateşlendi. Mazlum Doğan'ın şehit düşmesinin arkasından, bunu direniş çağrısı olarak benimseyen dört PKK'li tutsak, Ferhat Kurtay, Mahmut Zengin, Necmi Öner ve Eşref Anyık, 17 Mayıs gecesi, bedenlerini ateşe verdiler. Arkasından Kemal Pir ve arkadaşlarının ölüm orucu eylemi başladı. Artarda gelen bu eylemler, cezaevindeki koşulları çok az iyileştirdiyse de, genel olarak Kürt tutsaklar üzerinde olumlu bir etki yarattı ve direniş çizgisini oluşturdu. Kürt hareketinin '84 atılımında bu direnişlerin etkisi büyük oldu.

☆ 18 Mayıs 1973-TKP-ML'nin kurucusu ve önderi İbrahim Kaypakkaya Tunceli'de yaralı olarak yakalandıktan sonra, Diyarbakır Cezaevi'nde gördüğü işkencelerle katledildi.

İbrahim Kaypakkaya, Doğu Perinçek'in başını çektiği TİİKP'in oportünist görüşlerini reddederken, devrimci bir kopuş gerçekleştirdi ve TKP-ML'yi kurdu. Büyük oranda Mao'nun fikirlerinden etkilenen Kaypakkaya, Türkiye'yi tıpkı Çin gibi "yarı-feodal, yarı-sömürge" olarak değerlendirip, devrimin "kırsal şehir kuşatması" ile başlayacak "halk savaşı" stratejisiyle ger-

6 Mayıs 1972-Darağacında üç fidan

'68'de gençlik içinden çıkan devrimci önderler, Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan, devrimin örgütlü ve silahlı bir tarzda gerçekleştirilebileceğini kavrayarak, Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu-THKO'yu kurdular ve silahlı mücadeleyi başlattılar.

Yaptıkları eylemler, kamulaştırmalar, boykotlar, kısa sürede yankı buldu ve halk içinde sempati topladı. Tabi ki, burjuvazi için de bir korku kaynağı oldu. 1971 yılına gelindiğinde, iyice sıkışan devlet, çareyi darbe yapmakta buldu. 12 Mart yarı askeri faşist darbesi, bir yandan varolan örgütlülükleri dağıtıp halkı baskı altına aldı; bir yandan da devrimci önderleri tutuklayıp katletti.

THKO önderleri de darbeden sonra dağlara çekilerek ilk gerilla birliklerini oluşturmaya giriştiler. Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan, bu hazırlıklar içindeyken yakalandı. Deniz ve Yusuf, Sivas'ın Şarkışla ilçesinde polislerle girdikleri çatışmada, Hüseyin ise, bir ihbar sonucu yakalandı.

Her türlü hukuksuzlukla sürdürülen yargılama sürecinde, idam cezası verildi. Bu önceden alınmış bir karardı. Bu karara karşı büyük bir tepki oluştu. İdamları engellemek için, THKP-C ve THKO militanları birlikte eylemler örgütlediler. Aralarında Mahir Çayan'ın da bulunduğu 10 devrimci, Kızıldeire'de katledildi. Bu katliamın ardından Deniz, Hüseyin ve Yusuf idam edildiler.

Ancak devlet istediğini elde edememiş ve bu yiğit genç devrimcilere boyun eğdirememişti. İdama sloganlarla, marşlarla giden Deniz, Hüseyin ve Yusuf, gittikçe artan bir sevgi ve coşkuyla halkın gönlünde yer etti. Denizler darağaçlarında boyuneğmezliğin simgesi oldu. 12 Eylül yıllarında idam sehpalarına çıkan devrimciler de, Denizlerin izinden gittiler. İdam sehpalarını kendileri devirdiler, devrim ve sosyalizm şiarlarını haykırdılar. Deniz, Yusuf, İnan, "darağacında üç fidan" olarak simgeleşti, çocuklarımıza isim, devrimimizin unutulmaz sembolleri oldu.

çekleştireceğini savundu. Bu doğrultuda kırsal bölgelere çekildi ve köylülük içinde faaliyete başladı. Bu faaliyetler esnasında polislerle girdiği çatışmada yaralı olarak ele geçti. Çok vahşi işkencelere maruz kaldı ve büyük bir direniş sergiledi. Kaypakkaya'nın adı "işkencede ser verip sır vermemek"le özdeşleşti. İhtilalci komünistler 12 Eylül yıllarında işkencehanelerde direniş destanları yazarak Kaypakkaya'nın bu mirasını sahiplendiler ve ileriye taşıdılar.

☆ 19 Mayıs 1895- Kübalı devrimci ve şair Jose Martí Öldürüldü

Küba'nın İspanya'ya karşı bağımsızlık mücadelesinin simgesi olan Jose Martí, Küba Devrimci Partisi'nin kuruluşunda yer aldı. Aynı zamanda "partili sanatçı" olan ve şiirlerinde yalın bir dil kullanan Martí, çatışmada öldü. Ülkemizde Türkçeye de çevrilen "Aynı yalınlıkla ölmek isterim / Kırsal bir çiçek gibi sakın, gösterişsiz / Mum yerine yıldızlar parlansın üzerimde / Yeryüzü uzansın altımda sessiz / Ben aydınlık ve özgürlük delisiyim / Varsın hainleri saklasınlar soğuk bir taş altında / Dürüstçe yaşadım ben / Karşılığında / Yüzüm doğan güneşe dönük öleceğim."

☆ 31 Mayıs 1971 Nurhak Direnişi

20 kişilik THKO grubu, Malatya-Kürecik'te bulunan ABD radar üssüne saldırı düzenlemek üzere harekete geçtiler. Askerler tarafından kuşatıldıklarında girdikleri çatışma sonucu THKO önderlerinden Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan şehit düştü

8 Mayıs 1945

Sosyalizmin faşizme karşı zaferi

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı, resmi olarak Almanya'nın Polonya'ya saldırmasıyla 1 Eylül 1939'da başladı. Hitler, asıl hedefi olan Sovyetler Birliği'ne saldırıyı, 22 Haziran 1941'de başlattı. 8 Mayıs 1945'de Kızıl Ordu, Berlin'e sosyalizm bayrağını dikti ve insanlık tarihinin bu en kanlı savaşını sona erdirdi.

8 Mayıs 1945, insanlığın yüreğine savaşın bitimi, faşizmin yenilgisi ve sosyalizmin zaferi olarak kazındı.

8 Mayıs konusunda kapitalizmin tarih çarpıtcılığı hiç bitmedi. Sosyalizmin bu büyük zaferini karartmak ve halkların Stalin'e beslediği hayranlığı yok etmek için büyük bir gayret sarfettiler, hala da ediyorlar. Bunda şaşılacak bir şey de yok. Çünkü faşizme darbe vurmak, kapitalizme darbe vurmak. Vuran da sosyalizmin temsilcisi Sovyetler Birliği'ydı.

8 Mayıs, Federal Almanya'da resmi olarak ilk defa 1985'de dile getirildi. İlk defa faşizmin yenilgisi konuşuldu. O güne dek 8 Mayıs hiç yaşanmamış gibi davranılmıştı. 1965'e kadar Bavayera Eyaleti'nin tarih kitaplarında ikinci emperyalist savaşın ve bu savaşta Almanya'nın rolü-

nün hiç yer almamasını düşünürsek, bunu daha rahat anlayabiliriz. Doğu Almanya'da ise her yıl 8 Mayıs "Alman halkının faşizmden kurtuluşu" olarak kutlanıyordu.

8 Mayıs 1945, Sovyetler Birliği'nin dostlarına güven ve düşmanlarına korku saldı. Sosyalizmin en acımasız düşmanı ABD, kendi çıkarı için Alman faşizminin kurumlarını göstermelik olarak yargıladıktan sonra, onları tekrar işbaşına getirdi ve soğuk savaş başlattı. Devreye ilk olarak, Alman Gizli Servisi'nin Nazi elemanlarıyla birlikte çalışması girdi. Ellerindeki Sovyetler Birliği'ne karşı olan bilgileri alan ABD, bunları yeni bir savaş için kullanmaya kalktı. Ardından ordu başta olmak üzere tüm devlet daireleri, dışişleri bakanlığının neredeyse tümü, faşistlerle dolduruldu. Ölüm fermanı vermiş hakimler, savcılar, doktorlar, hepsi iş başında kaldı. Onlara resmi olarak af çıkartıldı. Brecht'in dediği gibi "Arabanın sadece tekerlekleri değiştirilmişti".

Emperyalizmden başka bir tavır da beklene mezdi. Hitler'i Sosyalist SSCB'yi yok etmek üze-

re kışkırtan ve yıkılmasını büyük bir umutla bekleyen "Batılı müttefikler", Sovyet halklarının muazzam direnişi karşısında şaşkına ve hüsrana uğradılar. SSCB'nin kesin zaferini gördükten sonra, Almanya'ya karşı harekete geçtiler.

Amaç; ABD'yi savaşı kazanan ve Avrupa'ya demokrasiiyi getiren güç olarak gösterebilmektir.

Fakat Berlin'e ilk giren Kızılordu oldu ve orak-çekiçli kızıl bayrağı Berlin'de parlamento binasının (Reichstag) tepesine dikti.

Emperyalist devletlerin resmi tarihi, 8 Mayıs'ı hangi kılıfa sokmaya çalışırsa çalışsın, kitlelerin bilincinde 8 Mayıs ve savaşın sonu dendiğinde, hep Berlin'de dalgalanan kızıl bayrak akla geliyor. Stalin ve kızıl ordu, emperyalist işgale karşı direnişin sembolleri olarak bilinçlere kazılmış durumdadır. Bu gerçeği, hiçbir yalan ve demagoji gölgeleyemez.

'68 Mart-Roma; binlerce öğrenci, gün boyu polisle çatıştı.

'68 Nisan-NewYork; Colombia Üniversitesini işgal eden öğrencilerle polis arasında saatler süren bir savaş yaşandı.

'68 Mayıs-Paris; öğrenciler barikatlar kurarak polisle çatıştılar. Paris'in kuruluşundan bu yana en çetin sokak savaşları verildi. Hükümetin düşmesine ramak kalan bir genel grev başladı ve Paris sokaklarında bir milyon işçi-öğrenci yürüdü.

'68 Haziran; Berlin, Brüksel, Stockholm, Amsterdam, Londra ve İstanbul... Binlerce öğrenci okulları boykot ediyor, caddelerde polisle çatışyordu.

'68 Baharı'nda tüm dünya bu haberlerle sarsılıyordu. Tüm egemenlerinin başları, öğrencilerin taşları ve molotofları ile dertteydi. Gençlik istiyor, istekleri için savaşıyordu. Söz hakkı istiyor, vermiyorlar mı- işgal ediyordu! Yürümek istiyor, yürütmüyorlar mı- çatışıyor! Gençlik başkaldırıyordu!

Dünya devrimci hareketinde '68 baharı diye bilinen bu eylemler, başta öğrenci gençlik olmak üzere, işçi ve emekçileri, toplumun tüm ezilen-sömürülen kesimlerini içine aldı. Kısa sürede tüm dünyaya yayıldı, emperyalizme karşı büyük bir devrimci kalkışma yaşandı. Barikat savaşlarından, genel grevlere, okul işgallerinden, silahlı eylemlere kadar, çok çeşitli biçimlerle sürdü. Ve birçok ülkede yeni devrimci örgütlerin kurulmasına, yeni önderlerin çıkmasına kaynaklık etti.

O yıllarda ABD emperyalizmi Vietnam'ı işgal altında tutuyordu ve yenilmek üzereydi. Eylemin ilk çıkışlarını da savaşa katılmak istemeyen Amerikalı gençler yapmışlardı. Amerika'da devasa mitingler düzenleniyor, Vietnam halkının haklı savaşı destekleniyor ve ABD'li emperyalistlerin Vietnam'dan derhal çekilmesi isteniyordu.

Dalga dalga yayılan bu hareketlilik, Fransa'da da yankısını buldu. Barikatlar ve devrimler ülkesi Fransa'da öğrenci gençlik, üniversite işgalleri, boykotlar ve gösterilerle harekete geçti. 10 Mayıs'ta Paris'te devrimci öğrenciler tarafından kurulan barikatlara polisler ve faşistler saldırınca, işçi sınıfı da öğrencilere destek vermeye başladı. 1 günlük genel grev yapıldı. 1 milyon işçinin ve emekçinin katıldığı mitingle, saldırılar protesto edildi ve o günden sonra grevler tüm ülkeye yayıldı. Ardından diğer emekçi kesimler de sokağa çıktı ve büyük protesto gösterileri başladı. Ama reformist Fransız Komünist Partisi'nin eylem kırıcı politikaları yüzünden bu eylemler sönümlendi.

Kavganın baharı

'68 eylemleri

'68 hareketi Türkiye'nin de gençlik hareketini yönen bir şekilde etkiledi. '68 Mayıs'ında "NATO'ya Hayır!" kampanyası yapıldı. Ardından "üniversite reformu" olarak adlandırılan bir dizi demokratik talep için boykotlar, işgaller başladı. Bunların içinde ODTÜ işgali, en öne çıkarılabilir. '71'de Nurhak dağlarında şehit düşen THKO'nun önderlerinden Sinan Cemgil'in yaptığı bir konuşmanın ardından işgal gerçekleşti. Bir ay sonra '68 Temmuzunda 6. Filo'nun gelmesiyle, anti-emperyalist protestolar arttı. Bu protestolardan dolayı, polisin İTÜ Öğrenci Yurdu'na baskını ve Vedat Demircioğlu'nun katledilmesi, eylemleri daha da yükseltti. Binlerce öğrenci önce Taksim'e, sonra Dolmabahçe'ye yönelerek ABD askerlerini denize attılar.

'68'in Kasım ayında Vietnam kasabı CIA ajanı Commer, ABD'nin Ankara büyükelçiliğine atandı ve ülkeye gizlice sokuldu. 6 Ocak 1969'da ODTÜ'ye geldiği duyulunca, içlerinde komünist önder Osman Yaşar Yoldaşçan ve Mehmet Fatih Öktülmüş'ün de bulunduğu kalabalık bir öğrenci grubu tarafından Commer'in arabası yakıldı.

Commer'in arabasının yakılması ve 6. filonun denize dökülmesi eylemleri, '68 gençlik hareketinin ABD emperyalizmine ve işbirlikçilerine karşı başlattıkları mücadelenin simgesi oldular. Bu eylemler aynı zamanda gençliğin reformist barışçıl partilerden devrimci tarzda kopuşunu da iymelendirdi. '68 öğrenci hareketlerinin üzerinden '71 devrimci atılımı mayalandı.

'68 baharının üzerinden birçok bahar geçti. Kimileri nostalji saydı '68'i; kimileri "ne kadar yanlış yaptıklarını" sıralayıp nedamet getirdi. Ama hiçbir şey, '68'in dünyayı sarsan bir anti-emperyalist dalga olduğu gerçeğini karartamadı.

'68 demek, isyan ve başkaldırı demektir. İnsanlığın tüm acılarını, kendi acıları olarak sahiplenmek, egemenler tarafından dayatılan yoz-bencil yaşamı bir kağıt gibi buruşturup atmak demektir.

Bizler, çıplak göğüsleriyle süngülerin, silahların üzerine yürüyenlerden öğreneneceğiz '68'i... Taş ve molotof atmaktan yorulmayanların, kaldırım taşları ile barikatlar kuranların sesinden dinleyeceğiz... Reformist-pasifist partileri aşip ilerleyen '68 sürecinden dersler çıkaracağız... Daha güçlü ve sağlam vuruşları adım adım örerken, yine Deniz gibi haykıracağız: "Akın var akın/Güneşe akın/Güneşi zapt edeceğiz/Güneşin zaptı yakın!"

'68'li olmak, devrimci olmaktır! '68'i temsil etmek, o idealler uğruna mücadeleyi sürdürmektir! Denizleri, Mahirleri, İboları ve Fatihleri, Osmanları, çıkartan '68 baharı, bizim yüreğimizde ve bilincimizde gelecek kuşaklara taşınacaktır.

III- “İMPARATOR”UN GÜÇ KAYBETMESİ GERİLEMESİ

Geçen sayıda yer verdiğimiz TİKB(B) 5. Konferans Belgeleri’ndeki bu bölümde teknik bir nedenden dolayı yazı, kendi içinde karışmış ve anlaşılamaz bir hale gelmiştir. “ABD-Rusya ilişkilerinde ‘füze kalkanı’ krizi” ara başlığından itibaren başgösteren karışıklıktan ötürü, okuyucularımızdan özür diliyor ve yazıyı bu bölümden itibaren yeniden yayınlıyoruz.

ABD-Rusya ilişkilerinde “füze kalkanı” krizi

ABD’nin “Ulusal Güvenlik Savunma Kalkanı” adıyla gündeme getirdiği füze kalkanı krizi, yaklaşık on yıldır ABD-Rusya ilişkilerinin en önemli gündem maddesidir. Kalkan, ilk olarak ’99’da Yugoslavya savaşı sırasında gündeme geldi. 2000 yılından itibaren ise, ABD somut olarak bunun üzerinde çalışmaya başladı. Geride bıraktığımız dönemde de, genel olarak ABD-Rusya ilişkilerinin daha “uzlaşmacı” seyrettiği dönemlerde bile, füze kalkanı gündeme geldiğinde bir anda kılıçlar çekilirdi.

ABD’nin bu kalkana ilişkin olarak öne sürdüğü temel amaç; Rusya’dan ya da Çin’den fırlatılacak bir füzeyi, daha yola çıktığı anda tespit ederek, havadayken imha edebilmek. Bu gerekçeyle ABD, kalkanı kendi topraklarına değil, tehdit unsuru olarak gördüğü ülkelerin burnunun dibine kuruyor. Gerçek amaç ise, sadece bir füze saldırısını engellemek değil, sözkonusu ülke topraklarının yüzlerce kilometrelik alanını sürekli kontrol altında tutmak. Çünkü kalkan iki bölümden oluşuyor. Bir bölümü radarla sürekli füze kontrolü yapıyor, ki bu aynı zamanda her türden elektronik takibi de kolaylaştıracak bir sistem oluyor. Diğer bölümü ise, fırlatılan füzeyi havada imha edecek füzelerin durduğu bir platform oluşturuyor. Radar sistemi ile füze platformu, iki farklı ülkeye kuruluyor.

ABD’nin kalkan için hedeflediği yerler, Güney Kore, Tayvan, Çek Cumhuriyeti, Polonya, Bulgaristan, Türkiye, Romanya gibi ülkeler. Ancak ABD’nin planları gerçeğe uymuyor, bu ülkeler,

ABD’nin planlarını sorunsuz uygulayamıyor. Çin, Tayvan ile 1949 yılındaki devrimden bu yana yaşadığı sorunları belli düzeylerde çözmeye başladığı için, kalkan için Tayvan adı artık eskisi kadar çok geçmiyor. Balkan ülkeleri ise, ABD ile bu ilişkiyi kurmayı istemelerine rağmen, bir taraftan kendi halklarının anti Amerikan tepkileri, diğer taraftan Rusya’nın baskısı nedeniyle bu konuda somut bir adım atamıyorlar. Rusya, kalkan için adı gündeme gelen her Balkan ülkesini tehdit ediyor, kalkan kurulursa, en başta bu ülkelere füze göndereceğini açıkça ilan ediyor. Bu durumda, ABD’nin füze kalkanı projesi ilerleme kaydedemiyor.

ABD, Rusya’yı rahatlatmak amacıyla, kalkanın hedefinin İran olduğunu, başka bir ülkenin hedeflenmediğini açıklıyor. Ancak füzelerin kurulması için belirlenen yerler İran’ı değil, Rusya’yı işaret ediyor.

ABD’nin savunma bütçesine ayırdığı pay, yıllık 800 milyar doların üzerinde. Rusya’nın ayırdığı pay ise, sadece 200 milyar dolar civarında. Buna rağmen, Rusya’nın askeri gücü ABD’yi tedirgin ediyor ve önlemini bu kalkanı kurarak almak istiyor.

Tam da böylesine sancılı tartışmaların olduğu bir dönemde, 2007 yılı yaz aylarında Rusya menzili 5 bin 500 km olan yeni füzeler geliştirdiğini açıklayarak ABD’nin korkularını büyüttü. Bu açıklamanın hemen arkasından, Rusya, AKKA anlaşmasından çekildiğini de duyurdu. AKKA anlaşması (Avrupa Konvansiyonel Silahlar Anlaşması), NATO ile Varşova Paktları arasında ’90 yılında imzalanmıştı ve Rusya’nın ABD

karşısındaki yenilgisini simgeliyordu. Anlaşma Rusya’nın BDT ülkelerinde silah ve asker konuşlandırmasını, NATO’nun ise, Rusya’nın sınırındaki ülkeleri silahlandırmasını sınırlıyordu. Ancak bu anlaşma NATO ülkelerinden çok Rusya üzerinde yaptırım getiren bir anlaşmaydı. En başta, Rusya tarafından imzalanmış olan bu anlaşma, NATO üyesi ülkeler tarafından imzalanmamıştı. Keza, Gürcistan ve Moldova’daki askerlerini çekmesi için Rusya sürekli uyarılırken ve Rus ordusunun kendi toprakları üzerindeki hareketinin, silahlı kuvvetlerinin sevkiyatının sınırlanması dayatılırken, Rusya sınırındaki ülkeler NATO’ya alınmış, yani NATO Rusya’nın sınırlarına kadar dayanmıştı. Hatta ABD, Gürcistan ve Ukrayna’nın da NATO’ya alınmasını istiyor, ancak Rusya’nın sert tepkisinden çekinen diğer NATO ülkelerinin muhalefeti nedeniyle bu adımı atamıyordu.

Rusya, kendisini zor durumda bırakan maddelerine rağmen bugüne kadar bu anlaşmadan çekilmeyi göze alamamıştı. Ancak bugünün kendine daha güçlü ve kendine güvenli Rusya’sı, bu anlaşmadan çekildiğini ilan ederek, hem ABD’nin füze kalkanı projesine etkili bir yanıt vermiş, hem de ABD’ye meydan okumuş oldu.

2007 Şubat ayında Münih Konferansında siyasi olarak ABD’nin hegemonyacı gücünün karşısına dikilen Rusya, aynı yılın Temmuz ayında da askeri olarak ABD’nin tehditlerini dikkate almadığını gösteren bir adım atmıştı.

Gürcistan savaşının kaybedeni; ABD

Rusya’nın AKKA’dan ayrıldığını açıklamasından bir yıl sonra, ABD ile Rusya, askeri olarak karşı karşıya geldiler. Savaşın eşiğine kadar gelmişken, durumu yumuşatan ve saldırı aşamasına geçmeye cesaret edemeyen ülke ABD oldu.

Güney Osetya, Acarya ve Abhazya, Sovyetler Birliği’nin dağıldığı dönemde, diğer Cumhuriyetler gibi, 1991 ve ’92 yıllarında bağımsızlıklarını ilan etmişlerdi. Ancak Gürcistan, bunların bağımsızlığını tanımamıştı. İçlerinden Acarya, geçtiğimiz yıllarda Gürcistan sınırlarına dahil olmayı kabul etti. Abhazya ile Güney Osetya’nın tartışmalı durumu ise, devam ediyordu.

8 Ağustos 2008 günü, Gürcistan ordusu Güney Osetya’ya girdi. 70 bin nüfuslu ve halkın yüzde 90’ı Rus pasaportu taşıyan dağlık G. Osetya’yı hızlı bir biçimde dize getireceğini düşünüyordu. Ancak Rusya, beklenmedik biçimde, sınırı aşarak G. Osetya’ya girdi, Gürcis-

ABD cephesinden asıl sorun, Rusya’nın Çin’le yakınlaşması ihtimaliydi. Bu nedenle ABD, uzun bir süre boyunca Rusya’yu açıktan karşısına almamaya çalıştı. Rusya ise, bir taraftan dağılan Sovyet coğrafyasında hegemonyasını yeniden kurmak, bir taraftan ülke içinde burjuva klik çatışmalarını sonuçlandırmak, bir taraftan da asıl olarak petrol ve doğalgaz ihracatına dayalı, üretim yanı zayıf olan ekonomilerinin yaşadığı darbeyi atlatmak çabasındaydı. Bu kadar iç sorunla uğraşırken bir taraftan da ABD gibi güçlü bir düşmanla erken bir karşı karşıya geliş istemiyordu.

tan topraklarını ve bu topraklardaki ABD üslerini bombalamaya başladı, başkent Tiflis'e kadar dayandı.

ABD tarafından öne itilen Gürcistan için bu basit bir işgal olacaktı. Ancak Rusya da savaşa dahil olunca, ABD Gürcistan'a destek açıklamakta gecikti. Bu arada Abhazya da savaşa dahil oldu ve Rus askerleri Abhazya'ya da girerek bu cepheyi güçlendirdi. Keza savaşçılıkları ile ünlü Kafkas halkları, Osetya'nın yanında savaşmak üzere bölgeye akın etmeye başladılar. Gürcistan cephesinde ise, Irak'tan ABD uçağı ile apar topar getirilen Amerikalı siyah askerler vardı savaşa katılan. ABD'nin savaş gemileri de Karadeniz'e çıktı. Savaşın dördüncü günü, Fransa'nın da devreye girmesi ile Rusya savaşı durduracağını ve ateşkes imzalayacağını ilan etti.

Saakaşvili başa geldiğinden beri askeri bütçesini 30 kat artıran, ABD'den askeri uzman, silah ve teçhizat alan Gürcistan, ABD tarafından bu savaş için uzun zamandır hazırlanıyordu. ABD ayrıca 2008 sonuna kadar "sınır sorunlarını çözdüğü takdirde" NATO'ya alınacağı sözünü vermişti. Yakın bir zaman önce, Şubat 2008'de Kosova'nın bağımsızlık ilanına Rusya'nın sesini çıkaramamış olması da Gürcistan'ı cesaretlendiren bir unsurdu. Kısacası Gürcistan, ABD tarafından bu savaşın içine itildi.

Beş gün süren savaş, Rusya'nın Osetya ile Abhazya'nın bağımsızlığını tanıdığını açıklamasıyla sonuçlandı. ABD, BM'yi toplayarak Gürcistan yanlısı karar çıkartmaya çalıştı; ancak Rusya'nın BM'deki veto yetkisi yüzünden bir karar çıkarması mümkün olmadı. AB ülkeleri, bir taraftan petrol ve doğalgaz konusunda Rusya'ya bağımlı oldukları, diğer taraftan Gürcistan'ın işleri kızırtıran tutumunu doğru bulmadıkları için tavırsız kalarak Rusya'ya örtük destek vermiş oldular. Çin ise, ŞİÖ (Şanghay İşbirliği Örgütü) aracılığıyla, genel olarak Rusya'yı desteklese bile, Osetya ve Abhazya'nın bağımsızlığının tanınmasına ortak olmadı. Diğer taraftan, ABD'nin savaş gemilerinin Karadeniz'e çıkması, Rus savaş gemilerinin Akdeniz'e inme zorunluluğunu yeniden gündeme getirmişti. Rusya, SB zamanında Suriye'de bulunan askeri üssün yeniden kendisine verilmesini talep etti. Venezüella ise, Rus donanmasının bir ziyarette bulunmak üzere Atlantik'i aşarak Venezüella'ya kadar uzanmasını istedi.

Gürcistan savaşı ile, SB'nin dağılmasının arkasından Rusya, eski hegemonya bölgesinde kendisinin tek "patron" olduğunu gösteren bir adım attı ve kazandı. Böylece ABD'nin Rusya'yı çevreleme planlarına en önemli darbeyi de vurmuş oldu. Üstelik savaş sırasında hedefini ABD'ci başkan Saakaşvili ile sınırladı ve Gürcü halkını kazanacak açıklamalar

Gürcistan savaşı ile SB'nin dağılmasının arkasından, Rusya eski hegemonya bölgesinde kendisinin tek "patron" olduğunu gösteren bir adım attı ve kazandı. Böylece ABD'nin Rusya'yı çevreleme planlarına en önemli darbeyi de vurmuş oldu. Üstelik savaş sırasında hedefini ABD'ci başkan Saakaşvili ile sınırladı ve Gürcü halkını kazanacak açıklamalar yaptı. "ABD'ye güvenmeyin, sizi ateşe sürüp ortada bırakıyor" mesajını verdi. Bu aynı zamanda, Ukrayna'dan Balkan ülkelerine kadar, Rusya'dan uzaklaşarak ABD'ye yaklaşan bütün ülkelere bir mesajdı. ABD, bütün dünyanın gözü önünde Gürcistan'ı savaşa sürmüş, karşısına Rusya dikilince etkisiz kalmıştı. Rusya, sonuçları ne olursa olsun Osetya'yı korumak için Gürcistan ile savaşa girişmede bir an bile duraksamamıştı. Gürcistan savaşı, ABD'nin bu süreçte aldığı en büyük yenilgilerden biri oldu.

yaptı. "ABD'ye güvenmeyin, sizi ateşe sürüp ortada bırakıyor" mesajını verdi. Bu aynı zamanda, Ukrayna'dan Balkan ülkelerine kadar, Rusya'dan uzaklaşarak ABD'ye yaklaşan bütün ülkelere bir mesajdı.

ABD, bütün dünyanın gözü önünde Gürcistan'ı savaşa sürmüş, karşısına Rusya dikilince etkisiz kalmıştı. Rusya, sonuçları ne olursa olsun Osetya'yı korumak için Gürcistan ile savaşa girişmede bir an bile duraksamamıştı. ABD ise, Gürcistan'ı korumak için Rusya ile savaşa girişmeyi göze alamamıştı. Rusya "burası benim topraklarım" demişti; ABD buna tabi olmak zorunda kalmıştı. Gürcistan savaşı, ABD'nin bu süreçte aldığı en büyük yenilgilerden biri oldu.

Ortadoğu'da ABD değil, İran güçleniyor

ABD, bir başka büyük yenilgiyi ise, 2006 yılı yazında İsrail'in Lübnan savaşı sırasında yaşadı. **Yenilgi İsrail'indi, ancak fatura, tıpkı Gürcistan savaşında olduğu gibi ABD'ye kesildi.** Aslında İsrail'in planı başkaydı. Haziran ayının son günlerinde Gazze'ye saldırdı. Bahanesi, Filistinliler tarafından esir alınan İsrail askerini geri almaktı. Bunu hem bir prestij savaşı olarak görmüştü, hem de Filistinlilerin bir daha İsrail içinde kaçırma-öldürme eylemi yapamayacak hale gelmesini, güçsüz düşmesini istiyordu. İsrail Gazze'den içeriye girer girmez, tam bir imha savaşı başladı.

Lübnan'da Hizbullah, İsrail'e saldırarak iki İsrail askerini kaçırdı ve Filistin'e yönelik saldırıyı kendi üstüne çekti. Ve İsrail 6 yıl önce boşalttığı Lübnan topraklarını yeniden işgale başladı. Savaş 34 gün sürdü. Güney Lübnan kentleri, İsrail bombardımanıyla yerle bir edildi, hastaneler, yollar, sivililer hiçbir ayırım gözetilmeksizin bombalandı. Lübnan devleti ve ordusu, savaşa hiçbir biçimde katılmadı, Hizbullah ile İsrail'i baş başa bıraktı. Ancak sonuçta, kazanan Hizbullah oldu.

En başta Hizbullah'ın askeri gücü ortaya çıktı. Kullandığı füzeler, İsrail için ciddi bir tehdit oluşturmuştu. Savaş sonrasında, yıkılan kentlerdeki yardım faaliyetlerini son derece örgütlü bir biçimde yürütmüş, kitleleri seferber ederek temel kurumları yeniden inşa etmeyi başarmıştı.

Savaşın kaybedeni İsrail'di. Kurulduğundan bu yana, Ortadoğu'nun içinde çok özel bir yeri olan İsrail'in askeri ve polis gücü, tartışılmaz bir üstünlük taşıyordu. '48 yılında Filistin'in işgalini son derece hızlı bir biçimde gerçekleştirmişlerdi. '67 yılında, üç Ortadoğu ülkesiyle birden savaşmış, sadece birkaç gün içinde Mısır'dan Sina yarımadasını, Suriye'den Golan tepelerini kopartarak, savaşı kazanım-

la bitirmişti. Bütün bunlar İsrail için bir "yenilmezlik" miti yaratmıştı. **Bölgedeki hiçbir ülke, İsrail'e karşı bir savaşa girişmeyi göze alamıyordu. Hizbullah, İsrail'in sadece ordusunu değil, prestijini de yenerek, bu düşüncüyü yerle bir etti.**

Bu yenilgi, aynı zamanda ABD'nin de İran (ve dolaylı olarak Çin) karşısında yenilgisi anlamına geliyordu. Çünkü Lübnan'daki Hizbullah'ın silah ve mali gücü, İran tarafından karşılanmıştı. O günlerde, İran-Türkiye-Suriye hattından geçen tırların Hizbullah'a silah taşıdığına dair epeyce dedikodu yayılmıştı. Ancak ABD, İsrail'i aynı düzeyde desteklememişti. Topu topu 34 gün süre savaşta, İsrail'in bazı silah ve mühimmatları tükenmiş, ama Hizbullah'ın lojistik desteği hiç azalmadan, son ana kadar savaş üstünlüğünü korumuştur. Keza, "teknolojiyi iyi takip etmek", İsrail'in en önemli savaş üstünlüklerinden biriydi; ancak Hizbullah, savaş başladığı anda cep telefonlarını ve interneti kapatarak, eski sistem kurye yöntemini devreye sokarak, İsrail istihbaratını da boşa çıkarmayı bilmiş, İsrail'i adeta "karanlıkta" dövüşü mecbur bırakmıştı.

Emperyalist kurumların devreye girmesi savaşı bitirdi, İsrail geriye çekildi. Ama savaşın başlama gerekçesi olan esir askerlerini kurtarmayı başaramamıştı. Keza Hizbullah karşısında, tarihinin en büyük insan kaybını yaşamış, askeri bir yenilgi almış, prestij kaybetmişti.

Bu durum, ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik İsrail ile ilgili planlarını da zaafa uğrattı. ABD, İran'a İsrail tarafından başlatılacak bir savaşı da bir seçenek olarak masada tutuyordu. İsrail'in yenilgisi ve güç kaybı, bu seçeneği zayıflatan bir unsur oldu. Keza, savaş bir yanı sıra ABD ile Çin arasında geçmişti. ABD, İsrail'i uluslararası kamuoyu nezdinde doğru dürist desteklemekten, Çin çok farklı biçimlerde Hizbullah'ın arkasında durduğunu göstermişti. Mesela Venezüella, savaşın sürdüğü bir ay boyunca, adeta Çin elçiliği gibi hareket ederek çok sert açıklamalar yapmış, Rusya ve İran ziyaretleri gerçekleştirmiş, İsrail'deki büyükelçiliğini geriye çekmiş, saldırıların devam etmesi durumunda tüm ilişkilerini keseceğini açıklamıştı. Arkaplanda yürütülen ABD-Çin savaşının kazananı da Çin'di.

İran, Irak savaşının başlamasından bu yana, Ortadoğu dengeleri içinde her geçen gün biraz daha güç kazanıyor. En başta, Iraklı Şii liderleri İran'a sayısız kez gidip geldiler, burada eğitim gördüler ve ABD'ye karşı siyasi ve askeri savaşı, İran'la bağlantı içinde yürüttüler. İran hem Irak'lı Şii'lere hem de Hizbullah'a verdiği destekle, bölgede Şii liderlerin birleşme noktası ve lideri oldu.

Hamas ise, Şii olmamasına rağmen, bu saflarda yerini aldı. Hamas Filis-

tin’de her geçen gün güç kazanıyordu. El Fetih’in sürekli ABD ile uzlaşmacı tutumu; kitlelerin her geçen gün yaşam alanlarının daralması ekonomik ve siyasi olarak sistemli saldırılara uğramaları; Hamas’ın, tıpkı Hizbullah gibi “eğitim”, “sağlık” gibi alanlara el atması ve yoksulluğa karşı örgütlenmeler kurması; Irak savaşı sonrası Müslüman coğrafyasında dinci-gerici hareketlerin ABD karşıtı savaşta güç ve prestij kazanması gibi unsurlar Hamas’ın güçlenmesini sağladı.

Bu koşullar altında, 2006 yılı Ocak ayında Filistin’de yapılan seçimlerde, Hamas’ın çok yüksek bir oy farkıyla birinci parti olarak çıkması, ABD ve İsrail’in büyük bir telaşa kapılmasına neden oldu. Aslında Hamas, “iktidar” olabilmek için çizgisinden pek çok tavizler vermeyi göze alıyordu. Mesela bir yıldır intihar eylemi yapmıyordu; hükümeti tek başına değil El Fetih’le birlikte kurmak istiyordu; seçim öncesinde “Yahudi düşmanı” imajından kurtulmak için çalışmıştı; İsrail ile doğrudan görüşme bile aracılar yoluyla görüşmeleri sürdüreceğini açıklamıştı vb. Ancak ABD ve İsrail, bu tavizleri bile kabul etmediler, seçim sonuçlarını yok sayarak El Fetih’in yönetimi alması için bastırdılar. Kısa süren bir koalisyon döneminden sonra, 2007 Haziranında El Fetih ile Hamas arasında çatışmalar başladı. Batı Şeria’da Mahmut Abbas başkanlığında ve ABD tarafından meşru görülen bir yönetim, Gazze’de ise, Hamas’ın fiili yönetimi kuruldu. İsrail ve ABD için bu kabul edilemez bir durumdu. Hamas’ı yok etmek ve Filistin halkını sindirmek için, sonuçsuz bir çabaya giriştiler. 2008 yılı Aralık ayında yaşanan ve doğrudan sivilleri hedef alan, kimyasal silahların kullanıldığı Gazze saldırısı da bu çabanın bir parçasıydı. Ancak onların her saldırısı Hamas’ı daha da güçlendirdi. Hamas ise, bölgede en büyük desteğini Lübnan Hizbullah’ı ile İran’dan buldu. Bölgedeki ABD karşıtı Şii ittifakın bir parçası haline geldi.

İran, sadece kendisi değil, müttefikleri ile de Ortadoğu’da güçlenmeyi sürdürüyor. Lübnan’da Hizbullah, Filistin’de Hamas, Irak’ta Şiiler, bulundukları ülkede hem siyasette daha etkin hale geliyorlar, hem de ABD karşıtı kitleyi kendi yanlarında toplamayı başarıyorlar. Diğer taraftan, İran’ın nükleer gücü konusunda Rusya ve Çin, ABD’nin kararlarını boşa düşürmek için her şeyi yapıyor. Kimi zaman BM’den karar çıkmasını engelliyor, kimi zaman İran’ın da nükleer tesis kurma hakkını savunuyor, kimi zaman ambargo kararına imza atmalarına rağmen gizlice ticari ve askeri ilişkilerini sürdürüyorlar. İran hem Ortadoğu’daki önemli siyasi unsurların ve daha önemlisi kitlelerin desteğini arkasına alıyor, hem de ABD’nin rakibi olan emperyalistler tarafından korunup savunuluyor.

ABD ise, ne emperyalistlerin desteğini

**İran,
Irak savaşının
başlamasından bu yana, Ortadoğu dengeleri içinde her geçen gün biraz daha güç kazanıyor. En başta, Iraklı Şiilerin “hamisi” haline geldi, Şiilerin liderleri İran’a sayısız kez gidip geldiler, burada eğitim gördüler ve ABD’ye karşı siyasi ve askeri savaşı, İran’la bağlantı içinde yürüttüler. İran, hem Irak’lı Şiilere hem de Hizbullah’a verdiği destekle, bölgede Şiilerin birleşme noktası ve lideri oldu. Hamas ise, Şii olmamasına rağmen, bu saflarda yerini aldı.**

arkasına alabiliyor ne de daha önce eski SB coğrafyasında yaptığı gibi İran halkını etkileyerek “kadife darbeler” gerçekleştiriliyor. Bu durum, olası bir İran savaşının ABD için yeni ve daha etkili bir bataklıkla dönüşmesi ihtimalini artırıyor ve ABD’nin en önemli hedeflerinden olan İran savaşı bir türlü başlayamıyor.

Af-Pak savaşı ve ABD’nin çıkmazı

11 Eylül saldırılarının arkasından ABD’nin ilk olarak hedefe çıktığı ülke olan Afganistan, Kafkas petrol ve doğal gazın Hint Okyanusu’na açılmasında son derece kritik öneme sahipti. ABD, 11 Eylül’ü bahane ederek büyük bir hızla ülkenin işgaline girişti. Ancak Taliban direnişi güçlendi, yayıldı ve Afgan savaşı, ABD için giderek daha büyük bir bataklıkla dönüştü.

Taliban’ın sadece kitle gücü değil, savaş gücü de her geçen gün arttı. Öncesinde Taliban, asıl olarak güney bölgelerindeki işgal güçlerine karşı saldırılar gerçekleştiriyordu. 2009 yılından itibaren ise, siyasi ve askeri anlamı çok büyük sembolik hedeflere yönelmeye başladı. Mesela 2009’un son günlerinde CIA merkezinde en üst düzey yetkili de dahil olmak üzere 7 CIA yöneticisini öldürmeye sonuçlanan intihar saldırısı, ABD’nin son 30 yılda karşılaştığı en etkili saldırı olarak tanımlanıyor. Keza, Taliban’ın tanımadığı seçimlerin arkasından kurulan yeni işbirlikçi hükümetin bakanlarının yemin ederek göreve başlayacakları gün, Kabil’de, en iyi korunan bina olan meclis binasına 20 intihar bombacısı tarafından gerçekleştirilen intihar saldırısı, Afganistan’da işgalciler ve işbirlikçiler için hiçbir yerin “güvenli” olmadığını anlatıyordu.

ABD bu savaşı kazanabilmek için, Taliban’la gizli görüşmeler de yapmak dahil olmak üzere pek çok yöntem kullandı. Afganistan’daki asker sayısını artırdı, NATO ülkelerini daha fazla asker göndermeye zorladı, işbirlikçisi savaş ağalarını besledi, ülkenin altyapısını güçlendireceğini açıkladı vb, vb. Ancak bunların hiçbirisi, kitlelerde işgale duyulan tepkiyi ve bu sayede güçlenen Taliban’ı durdurmaya yetmedi. Özellikle NATO askerleri tarafından sürekli ve dizginsiz biçimde gerçekleştirilen “yanlışlıkla” sivil ölümleri, devasa boyutlara ulaşan yolsuzluklar ve uyuşturucu kaçakçılığı, kitlelerin her geçen gün biraz daha büyüyen yoksullaşması, Taliban’a desteği artırdı. Taliban başlangıçta sadece güney eyaletlerinde güçlü iken, giderek kuzeye doğru ilerlemeye başladı. Pakistan’ın kuzey bölgelerini lojistik merkez haline getirdiler ve başkente kadar girdiler.

ABD, Pakistan’daki Taliban gücünü bahane ederek Pakistan’ı da bu savaşa dahil etti ve “Af-Pak savaşı” ismi-

ni vererek iki savaşı birleştirdi. Pakistan’daki işbirlikçi hükümetin güçsüzlüğü, ABD’nin doğrudan müdahalesini getirdi; 2008 yılının Eylül ayında, ilk kez ABD ve NATO güçleri Pakistan topraklarında operasyonlar düzenlemeye başladılar.

Ancak bu durum kitlelerin tepkisini de Taliban’ın gücünü de büyüttü. **Pakistan’ın kuzey bölgeleri neredeyse tamamen Taliban’ın kontrolüne geçti. Zaten yolsuzluk batağına batmış ve kitleler nezdinde güven kaybetmiş olan hükümet, bir bölgeyi (Svat vadisi) Taliban’ın kontrolüne bırakmak zorunda kaldı. Taliban bu bölgede şeriat kurallarının geçerli olduğu bir yönetim kurdu. Ve Pakistan içinde yayılmaya, daha geniş bir alanda etkisini arttırmaya devam etti. Bir taraftan ABD karşıtlığı, diğer taraftan yanbaşılarındaki Taliban direnişi, kitlelerin dinci gerici Taliban güçlerine kaymalarını kolaylaştırdı. ABD baskıyı artırdıkça, Pakistanlı kitleleri kaybetti. Üstelik Pakistan uzun yıllar boyunca Çin tarafından desteklenen nükleer güce sahip bir ülke. Ve bugün ABD, Pakistan devletiyle birlikte bu nükleer gücün de Taliban’ın eline geçmesi korkusunu yaşıyor.**

Bugün artık ABD’li stratejistler ve komutanlar, ne Afganistan’a daha fazla asker göndermenin, ne halka dönük demagogik propagandanın, ne de Taliban’ı satın alma çabasının bir sonuç sağlamayacağı, Afgan savaşını kazanmanın mümkün olmadığı yolunda görüşlerini ifade etmekten çekinmez hale geldiler.

“ABD’nin savaşı” sonuç vermiyor

ABD emperyalizmi, 11 Eylül saldırılarının arkasından “önleyici savaş doktrini”ni açıkladığında, daha önce yaşanmış iki emperyalist paylaşım savaşından çıkardığı en önemli sonucu ortaya koyuyordu. Diğer emperyalist paylaşım savaşlarında, geriden gelmekte olan ve güçlenen yeni emperyalist ülke, kurulu düzene başkaldırıyor, kendi pazar alanlarını yaratmak üzere harekete geçiyordu. Ve böylece başlayan emperyalist paylaşım savaşları, kurulu düzeni bozarak, eski hegemonyacı ülkeyi güçten düşürerek, yeni emperyalistlerin pazarlarını genişletmesini sağlayarak son buluyordu.

Çin’in giderek büyüyen gücü karşısında, ABD emperyalizmi de gelecekte yaşanacak bir savaşı öngörebiliyor, stratejistleri bu konuda sayısız raporlar yayınlıyorlardı. **ABD’nin hesabı, Çin yeterince güçlenerek kendi payını istemek üzere harekete geçmeden önce, “ilk saldırı” avantajını kullanmak, “önleyici vuruş” ile Çin’i daha büyümeden güçsüzleştirmekti. Ancak bu plan dahilinde ABD’nin attığı her adım, sonrasında kendisini vuran bir bumeranga dönüştü.**

En başta, dünya genelinde Müslüman kesimlerde dinci gericiliğin büyümesine yol açtı. Ancak bu büyüme, “soğuk savaş” döneminde olduğu gibi ABD’nin bilinçli bir tarzda yürüttüğü “yeşil kuşak” projesinden farklı olarak, ABD karşıtı bir içerik taşıyordu. Müslümanlar için ABD karşıtlığı ile birleşen, radikal-silahlı ve çok gerici bir dinci-gericilikti bu. Ortadoğu’da Irak ve Filistin, Ön Asya’da Afganistan ve Pakistan’dan başlayıp, Endonezya’dan Somali’ye kadar uzanan çok geniş bir coğrafyada, dinci-gerici dalganın yükselmesine, kitleselleşmesine ve eylem gücünün artmasına neden oldu. Ve bu güç, açıkça ABD’yi hedef alıyordu. Üstelik de, Pakistan üzerinden, nükleer silahlara erişimi olanak dahiline girmişti.

İkincisi; Ortadoğu’da İsrail gibi son derece önemli bir aracısının-müttefikinin-Ortadoğu’nun bağrına saplanmış hançerinin güç ve etkinliği azaldı. İsrail gibi, bütün Ortadoğu ülkelerinin belli bir temkinlilikle yaklaştığı, karşısına almak istemediği, askeri gücü “yenilmez” görünen bir ülke, Hizbullah gibi “yarı aşiret-yarı ilkel” gördüğü bir güce yenildi. 2006 yılı Haziran ayında gerçekleşen savaşta, yenilen İsrail oldu, ama güçlenen İran’dı.

Üçüncüsü; Irak savaşı başladığından bu yana yaklaşık 7 yıldır bütün çabalarına rağmen İran’ı hedefe çakmayı, İran’a saldırmayı başaramadı. İran’a dönük siyasi bombardımanı bu süre boyunca sürekli inişler-çıkışlar yaşadı, ancak ne BM ve NATO gibi ülkeleri ikna edebildi, ne de kendisinde İran’a tek başına saldırarak gücü görebildi. İran ise, Filistin’de Hamas’a, Irak’taki Şiilere ve Lübnan’da Hizbullah’a verdiği destekle, Ortadoğu’da son derece etkili bir Şii direniş hattı (Hamas Şii olmamasına rağmen bu cephede yer aldı) kurdu ve Ortadoğu dengelerinde Suudi Arabistan’dan bile daha etkili olma gücüne ulaştı.

Dördüncüsü; ABD Irak’ta belli bir yol almış ve direnişi zayıflatmış gibi görünse bile, ülkeyi kontrol altına alamadı. Kürt bölgesi ve petrol yatakları gibi son derece önemli bir konuda bir yengeç sepeti oluşturdu. Ne ülkeyi birleştirebildi, ne de Kürt bölgesini koparmak gibi, Irak’ı cehenneme çevirecek bir adıma cesaret edebildi; bu kargaşa nedeniyle, Irak konusunu sürüncemeye bıraktı. Üstelik ülkenin içinde İran’ın etkisi arttı. Saldırmayı düşündüğü İran, Irak’taki boşluktan yararlanmayı başardı.

Beşincisi; ABD müttefiklerini kaybetmeye başladı. Giriştiği savaşların tamamında direnişler yaşandığı için, asker gönderen bütün ülkelerde, kitlelerin savaş karşıtlığı ve tepkisi büyüdü. Bu durum her bir ülkenin yönetimini zor durumda bıraktı, birçoğunda yönetimler değiştirildi. İspanya gibi bazı ülkeler, tamamen ABD karşıtı saflara yerleştiler. İngil-

ABD, dünyada ekonomik üstünlüğünü kaybetti. Son ekonomik krizin özellikle de ABD’den başlamış ve tüm dünyayı etkilemiş olması, krizin sorumlusu olarak

ABD’nin hedefe oturtulmasına neden oldu; ABD’nin ekonomik modelini de tartışmalı hale getirdi, yeni arayışları artırdı. Diğer yandan 11 Eylül sonrasında girdiği bütün savaşları kaybetmiş olması, ABD’nin askeri gücünü de tartışmalı hale getirdi.

Ekonomik ve askeri olarak yaşadığı güç kaybı, siyasal olarak da ABD’nin sözünün dinlenirliğini ortadan kaldırdı, siyasal gücünü de zayıflattı.

Katrina kasırgası sırasında, ABD’nin devlet olarak yaşadığı “çaresizlik” ve felaketten etkilenenlere yardım bile ulaştırmayacak kadar büyük bir beceriksizlik ise, işin toplumsal yanını oluşturdu.

tere ve Avustralya’da hükümet değişiklikleri yaşandı; yeni gelen yönetimler, kitle hareketini tepkisinden dolayı açıktan ABD’ci görünmeme çabasına girdiler. Fransa ve Almanya’da yapılan seçimlerde, ABD’ye daha yakın duran klikler seçimleri kazandı; ancak savaşın dengeleri, onları da her konuda ABD’nin yanında yer almaktan alıkoydu, ABD’nin kararları ve talepleri konusunda fazla atak davranmadılar. Başarısız savaşlar, ABD’nin müttefiklerini zor durumda bıraktı, birçoğu ABD ile arasına mesafe koydu. Bugün artık ABD, yeni bir savaşa başka ülkelerden asker bulmakta, uluslararası emperyalist kurumlara dayanarak yeni bir ülkeye savaş başlatma kararı almakta son derece büyük sıkıntı yaşıyor.

Altıncısı; Gürcistan savaşında Rusya’ya karşı “yenilmiş” olması, güç ve prestij kaybına neden oldu. ABD, 11 Eylül’den bu yana giriştiği bütün savaşlarda, işgal ettiği bütün ülkelerde, o ülkenin halkına karşı savaşıyordu ve halkın direnişiyle karşılaşılıyordu. Gürcistan savaşında ise, ABD ilk defa başka bir emperyalist ülkeyle, Rusya’yla, açıktan savaşa girmekle karşı karşıya kaldı ve geri çekildi; Gürcistan’ı Rusya karşısında güçsüz bıraktı. Bu savaş, ABD’ye bağımlı ülkelerin bir tedirginlik yaşamasına neden oldu. ABD ile başka ülkelerin çıkar çatışması yaşadığı bağımlı ülkeler, Gürcistan savaşından sonra ABD’ye çok da fazla güvenmemeleri gerektiğini öğrenmiş oldular.

Elbette ABD, kendisine bağımlı ülkeleri artırmak, daha fazla ülkeyi kendisine tabi hale getirmek için durmaksızın uğraştı. Mesela Myanmar ve Tayland’da darbe girişimlerinde bulundu. Sincan’ı karıştırarak Çin’e zarar vermeye uğraştı. Türkiye’yi kazanmak için AKP üzerinden başlattığı “Ergenekon” operasyonları ile Türkiye’deki “Avrasyacı” klikleri zayıflatmayı hedefledi. Polonya ve Çek Cumhuriyeti ile füze kalkanının kurulmasına ilişkin anlaşmalar imzaladı. Ancak bütün bu adımlar, hem kesin olarak bu ülkeleri kendi saflarına-hegemonya alanına çektiği sonuçlar yaratmadı; hem de bu ülkelerin hepsini kendisine tabi kılmış olsa bile, kaybettiklerinin yanında, kazancı kayda değmeyecek kadar küçük kaldı.

Yedincisi; ABD’nin “imaj değiştirme” çabaları da başarısızlıkla sonuçlandı. Savaşın ve ABD’nin güç kaybının bütün faturası Bush’a ve Bush dönemi politikacılarına çıkartıldı. Ancak yerine Obama getirildikten sonra da ABD’nin durumu değişmedi. Obama yine savaş politikalarını savundu, yine Afganistan’a asker gönderme kararı aldı, yine İran’ı hedefe çaktı. Üstelik Obama, diğer ülkeleri ikna edebilmek için “yumuşak güç” kullanma adına, düşük ve zayıf bir görünüm, geriden bir profil çizmeye başladı. Suudi Arabistan kralı ile Japon imparatorunun

karşısında yerlere kadar eğilmiş bir Obama fotoğrafı, günlerce basını meşgul etti.

Sekizincisi; ABD’nin Kafkaslar’a dönük “seçim bahanesiyle kadife darbeler” planı genel olarak başarısız oldu. Bu darbelerin ilk provası, ’99 Kosova savaşı sonrası 2000 yılında Sırbistan’da yapılmış, parlamento binası önünde gerçekleştirilen kitle gösterileriyle, seçim sonuçları değiştirilmişti. Arkasından BDT içinde ABD yanlısı ayrı bir blok oluşturan GUUAM (Gürcistan, Ukrayna, Özbekistan, Azerbaycan ve Moldova) ülkelerine sıra gelmişti. Bu blok içinde isim sırasına göre darbeler başladı. 2003 yılının Kasım ayında Gürcistan’da ve bir yıl sonra 2004 Kasımında Ukrayna’da gerçekleştirilen “kadife darbeler”le ABD yanlısı başkanlar seçtirildi; Özbekistan ve Kırgızistan’da ise darbe girişimleri başarısızlıkla sonuçlandı. Ancak Gürcistan ve Ukrayna’da da işler, ABD’nin istediği gibi gitmedi. Ukrayna, Rusya’nın gerek doğalgaz, gerekse diğer ekonomik-siyasi baskıları sonucunda, aşamalı olarak yeniden Rusya’nın çekim alanına girdi, nihayet 2010 yılının başlarında gerçekleştirilen son seçimle, yeniden Rus yanlısı başkan adayının kazanmasına tanıklık etti. Gürcistan ise, Rusya karşıtlığının bedelini, fa-hiş doğalgaz fiyatları ve kendi topraklarında Rusya’ya yenilerek toprak kaybı ile ödedi. ABD’nin düzenlediği “kadife darbeler”lerin bir başka sonucu ise, Orta Asya cumhuriyetlerindeki askeri üslerini kaybetmesi oldu. Bir ABD darbesi ile karşı karşıya kalan Özbekistan ve Kırgızistan, Afgan savaşı başladığından beri ABD’nin hizmetine açtıkları askeri üsleri kapattılar, ABD askerlerini ülkelerinden kovdular.

Ekonomik-siyasi-askeri güç kaybı

ABD’nin ekonomik, siyasi ve askeri olarak yaşadığı güç kaybı giderek daha gözle görülür hale geliyor.

ABD, dünyada ekonomik üstünlüğünü kaybetti. Son ekonomik krizin özellikle de ABD’den başlamış ve tüm dünyayı etkilemiş olması, krizin sorumlusu olarak ABD’nin hedefe oturtulmasına neden oldu; ABD’nin ekonomik modelini de tartışmalı hale getirdi, yeni arayışları artırdı.

Diğer yandan 11 Eylül sonrasında girdiği bütün savaşları kaybetmiş olması, ABD’nin askeri gücünü de tartışmalı hale getirdi. Silahlanmaya ayırdığı bütçe ne kadar büyük olursa olsun, ABD, Irak’ta ve Afganistan’da “ilkel” gördüğü direnişçiler karşısında askeri üstünlük sağlayamadı.

Ekonomik ve askeri olarak yaşadığı güç kaybı, siyasal olarak da ABD’nin sözünün dinlenirliğini ortadan kaldırdı, siyasal gücünü de zayıflattı. Katrina kasırgası sırasında, ABD’nin devlet ola-

rak yaşadığı “çaresizlik” ve felaketten etkilenenlere yardım bile ulaştıramayacak kadar büyük bir beceriksizlik ise, işin toplumsal yanını oluşturdu. Benzer biçimde, Haiti’de 2010 başlarında yaşanan depremin arkasından, insani yardım ve gıda değil, asker göndermesi, havaalanını işgal etmesi, Fransa’dan gelen yardım uçaklarının inmesine izin vermemesi ve yardım bekleyen depremzedeler üzerinde terör estirmesi ile “insanlığın sonu” değerlendirmelerinin yapılmasına neden oldu. Ve onyıllar boyunca yaratılan ABD mitinin, ABD hayat tarzına ilişkin ideolojik bombardımanın kasırgaya kapılıp savrulmasına, enkazın altında yokolmasına yol açtı.

ABD, 11 Eylül sonrasında attığı her adımda başarısız oldu. Tarih kendi kurallarını işletti ve Çin’in “önlenemez” yükselişi sürdü. “Önleyici savaş” ise, ABD’yi güçten düşüren, zayıflatan, dünya genelinde güç ve prestij kaybı yaşatan bir savaşa dönüştü.

ABD, bütün bunlara rağmen, arayışlarını, çıkış yolu bulma çabalarını sürdürmeye devam ediyor. Somali’den Yemen’e kadar kendisine yeni hedefler belirliyor; yeni savaş hazırlıkları yapıyor. Haiti gibi bir ülkeyi işgal etmek için deprem felaketinin yarattığı “savunmasız” durumunu kullanıyor. Çin ile yakınlaşmakta olan ülkeleri yanına çekmek için tavizler veriyor, tehdit ediyor, satın almaya çalışıyor. Obama’yı başkan seçerek ve ona Nobel “barış” ödülü verdirerek, ülkenin imajını değiştirmek, dünya halklarının sempatisini kazanmak istiyor. Stratejistleri sayısız araştırmalar yapıyor, raporlar hazırlıyor, planlar kurguluyor.

“Sermaye, kar olmaması ya da çok küçük bir kar olması halinde dehşete kapılır. Münaşip bir kar olsun aslan kesilir. Yüzde 10’luk emin bir karla her yere gider, her işe girer. Yüzde 20 ile canlanır. Yüzde 50 ile cüreti mutlaklaşır. Yüzde 100 ile bütün kanunları ayaklar altına alır. Yüzde 300 için işlemeyeceği cinayet yoktur.” diyor Marks. (Aktaran, Alman Emperyalizminin Türkiye’ye girişi, Belge Yayınları, sf. 83) Hiçbir hegemon güç, kolayca yenilgiyi kabul etmez; pazar alanlarını başka bir emperyaliste sorunsuz biçimde devretmez. Hiçbir emperyalist tekel son ana kadar savaşmaksızın karından vazgeçmez. ABD de bu savaşı vermek, karını cengaverce savunmak, pazar alanlarını ne pahasına olursa olsun elinde tutmaya çalışmak zorunda. Bu nedenle yenilgiyi kabullenmiyor, değişik çıkış yolları bulmaya, bunların her birini denemeye çalışıyor. Ama Çin de aynı biçimde kar ve hegemonya savaşı veriyor. Yaşlanmış ve güçten düşmüş bir emperyalist ile, genç, canlı ve sağlam bir ekonomik altyapıya sahip bir emperyalist arasındaki pazar paylaşımı savaşı yaşanıyor.

Tarihi geriye çevirebilmek mümkün olsaydı, ne Roma imparatorluğu yıkılırdı, ne de “toprakları üzerinde güneş batmayan” büyük Britanya İmparatorluğu... Bugün de tarih, kendisinden sonra imparatorluk tahtına oturmaya hazırlanan Çin karşısında ABD’nin gerilemesine tanıklık ediyor.

YEDİVEREN YAYINLARI

Köklerimiz Toprakta

Tarihîten Geliyoruz

Derleyen: Devrim Zafar

Şehitler Albümü...

Herbiri mücadelenin farklı bir cephesinde şehit düşmüş komünistlerin, rehber olan yaşamları...

Yol Ayrımı

Derleyen: Osman Fatih

Komünist bir örgütün tarihinde yaşanan tasfiyecilik ve buna karşı ideolojik, siyasal, örgütsel olarak gerçekleştirilen çıkışın siyasal belgesi... Tasfiyeciliğin çözümlenisi...

İlk Kurşun

Derleyen: A. İsmail

12 Eylül’den 17 gün sonra, faşist cuntaya ilk kurşun olan komünist önder Osman Yaşar Yıldız’ın biyografisi... Ölümsüz proletarya kahramanının öğreten yaşamı...

İnancın Sınandığı Zor Mekanlar; Hücreler

Derleyen: Nevin Berktaş

12 Eylül yıllarında faşist yaptırımlara ve hücre saldırısına karşı en zor koşullarda bile direnmenin onurunu anlatan kitap.

Duvarlarınızın Hükümü Yok

Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş

19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri katliamı ve hücre saldırısına karşı yürütülen büyük ölüm orucu direnişinin siyasal dersleri... Tutsakların direniş günceleri...

Savaş ve Devrimci Duruş

Derleyen: Sezai Ekinci

11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan yeni emperyalist paylaşım savaşının ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve sosyal koşullarının çözümlemeleri, emperyalistlerin hazırlık düzeyleri...

TİKB(B) 1. Kongre Belgeleri

Derleyen: İsmail Cüneyt

TİKB(B)’nin yeni emperyalist paylaşım savaşının öngününde yaptığı ve örgütsel-siyasal hattını gözden geçirip, program ve tüzüğünü oluşturarak yeni döneme hazırlandığı 1. Kongre’sinin belgeleri...

Stalin Üzerine Gerçekler

Derleyen: Alman Komünist Partisi

Almanya’da 1970’li yıllarda yayınlanan ve Stalin’e dönük karışıklara önemli cevaplar veren kitabın Türkçe baskısı.

Savaş Hazırlıklarında Bir Dönemeç

3 Kasım Seçimleri

Derleyen: Azmi Akan

Türkiye’de bir savaş hükümeti kurulması için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri ve Türkiye Devrimci Hareketi’nin “taktik”, “devlet” ve “demokrasi” konusundaki yanlış yaklaşımları.

İşkencede Direnme Savaşı

Derleyen: Remzi Basalrak

Adressiz Sorgular kitabının devamı... Son yıllarda işkencede direnme ortamının düşme nedenlerini, yeniden direnişi yükseltmenin gereklerini ve şehit komünistlerin direnişlerini anlatıyor...

İşçi Sınıfı Hareketi ve Görevler

Derleyen: Hamit Tekin

İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve gerçek gücünün bu deneyimlerde yattığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareketinin tıkanma noktalarını ve aşma yönünü ortaya koyuyor.

Pişmanlık Yasaları ve İtirafçılığa Karşı Mücadele

Derleyen: Osman Akgün

“Topluma kazandırma” adı altında karınıza çıkartılan pişmanlık yasalarına, itirafçılık ve hainlik olgusuna yaklaşım, komünistlerin bu konudaki tarihsel tutum ve belgeleri.

Yeni Emperyalist

Savaşın Ekonomi Politikası

Derleyen: Selma Aybal

Savaş ve Devrimci Duruş kitabının devamı... ABD emperyalizmini yeni emperyalist savaşa başlatmaya iten ekonomik ve siyasal koşullar ile Irak’ta derinleşen ABD bataklığı...

Kutup Yıldızı

Derleyen: İsmail Gökhan Edge

Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük sevgisini ve saygısını kazanan, Türkiye Devrimci Hareketi’nin direnme geleneğinin oluşmasında tarihsel bir rol üstlenen, komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş’ün yaşam öyküsü.

Emperyalist Savaş ve

Kürt Sorunu

Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazar

Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve Kürdistan’a temel yaklaşımlarıyla birlikte, emperyalist savaş koşullarında Kürt hareketinin evrimi...

TİKB(B) 4. Konferans Belgeleri

Derleyen: Ataman İnce

TİKB(B)’nin, örgütsel durumunu, emperyalist paylaşım savaşını ve Türkiye’nin savaşa karşı konumunu değerlendirdiği 4. Konferansı.

Mahir, Deniz, Ibrahim...
YAŞIYORLAR!

